

വിവാഹം

സപ്തത്തിൽ നടക്കുന്ന

ജി. ശങ്കരപുരിഇള

വിവാഹം സ്റ്റ്രീത്തിൽ നടക്കുന്ന

സാമീത്യപരിഷത് സമേളനംസംബന്ധിച്ചു നടത്തിയ
മൻസരത്തിൽ ഒന്നാംസമ്മാനത്തിനർഹമായ നാടകം

പ്രസാധകനാർ
സാമീത്യപ്രവർത്തക സഹകരണ
സംഘം ലിമിറ്റഡ്

[Malayalam]

VIVAHAM SWARGATHIL NATAKKUNNU

(PLAY)

By

G. SANKARA PILLAI

First Impression June 1958

RIGHTS RESERVED

PRINTED AT THE INDIA PRESS, KOTTAYAM

Copies 1000

PUBLISHERS

SAHITHYA PRAVARTHAKA C. S. LTD.

NATIONAL BOOKSTALL
KOTTAYAM KERALA STATE

Rs. 1·50

വിവാഹം

സ്വത്തിൽ നടക്കുന്ന

ജി. ശങ്കരപുരിഇ

നാഷനൽ ബുക്സ്റ്റാറ്റ്

കോട്ടയം — തിരുവനന്തപുരം

വില ക. 1.50

ജീ. ശങ്കരപുരിമുഖ്യമന്ത്രിക്കർ

സ്നേഹദത്തൻ
വിവാഹം സ്വന്തമായി നടക്കുന്ന

(നാടകം)

മനുഭിവം

മനുഷ്യൻ സാന്നിദ്ധ്യം ഇഷ്ടാനിശ്ചയരെ നീതീകരിക്കാൻ ഉണ്ടാവടിതെനി പലപ്പോഴും വിധിയിലും ലോകോക്രമിക ഇല്ലും സാരോപദേശങ്ങളിലും ചെന്നതപ്പീ സ്വന്തം അപഹരണസ്വന്ധന ചിത്രമാണ് ഈ നാടകം ഒരുപ്പെട്ടതുന്ന നാതു; അതുവാ അതായിൽനാം ഇതിന്റെ സ്വഭാവിക പിന്നിലും നാടകക്കാരൻറെ ലക്ഷ്യം. ദൈവം മുട്ടിച്ചേരുക്കുന്നതാണ് വിവാഹബന്ധമെന്നും അതിന്റെ നല്ലതും തീയതും സഹനശക്തിയോടെ അനുഭവിക്കുകയാണോ തികച്ചും ഉത്തമമെന്നും കത്തരുന്ന രഹാർ, തനിക്കു തചിച്ചില്ല എന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ഏതൊന്നും ഒരു ദാനവത്യബന്ധത്തെ അംഗീകരിക്കാതിരിക്കണം? ദൈവത്തിൽ പഴിച്ചാതനാണെങ്കിലും തികച്ചും ആത്മകമായ തന്റെ അളവുകോലിനു പാകമാകാത്തതാണ് ഈ ഇതിന്റെ പ്രിന്നിലുള്ള രസാവഹമായ ക്ഷേപം. ഇന്തി, ആ അളവിനകത്തുമുള്ളപ്പെട്ടു, മേൽസു ചിപ്പിച്ച ബന്ധവും എന്നവരട്ടെ. അവിടെയും കൂട്ടിക്കരണംമറിഞ്ഞവന്നുണ്ടു് ദൈവത്തിന്റെനേരെ ചുണ്ടു വിരൽ കാട്ടിക്കാണ്ടുതന്നായാവും—എല്ലാം നല്ലതേ ദൈവം രാത്രിയും ഏറ്റവേദാനത്വമായി. നീത്യസാധാരണമായ ഈ സ്വന്തഭാവവെവി ചിത്ര്യത്തിന്റെനേരെ നേരിയോരു പരിശാസച്ചിരി ചിമിക്കവാനാണ് ഈ നാടകംവഴി ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒരു കാഞ്ഞും, ഇവിടെ സ്വഭാവങ്ങൾക്കിടിക്കുന്നു. ദൈവമാത്രവിനോദനാടകത്തിന്റെ (farce) നിലയിൽ ഇതു് തരംതാഴെ തന്നെ സ്വഭാവാശ ഉദ്ദേശ്യം എഴുതുന്ന സമയത്തുണ്ടായിരുന്നു. കോമഡി എന്നപറയുന്നോർ പാശ്വാത്യനാടകലോകം അത്മമാക്കുന്ന നന്ദനാടകത്തെപ്പറ്റായിരുന്നു ഉന്നം. ലക്ഷ്യത്തിലും മാർത്തിലും എത്രുണ്ടാളും ഈ ഇദ്യും വിജയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വിധിച്ചുതേണ്ടതു് തീർച്ചയായും ഞാനല്ല; അഡിനു സർവ്വവിധേയങ്ങായ സഹായാക്കണ്ടിന്റെ കലാകാരന്മാരിനു മുമ്പിലാണ് ഈ കൂത്തി സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഈ നാടകം ഗ്രന്ഥമന്ത്രപത്തിൽ ഇപ്പോഴാണു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഒന്നിലധികം തരണം ഇതിന്റെ മുൻതീരുളിലെ ഉഫന്നാക്കശിത്തെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. നാടകാഭിനയരത

അർഹിക്കുന്ന ഗുരുവൻമാർട്ട് റക്കർഷണ്ട് കൈകാര്യംചെയ്യാനുള്ളതാണ് ചേരുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥകാരനം മറ്റൊരിലൂപിൽ സൂചിപ്പിച്ചു ചേരാറംഭിച്ച ഗ്രാമീണക ലാസമിതിയുടെ അഭിനിധാവശ്യത്തിനവേണ്ടിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം രചിക്കപ്പെട്ടതു്. ആ സംഘടനവയ്ക്കുടായെ മറ്റൊരു മുന്നായി കലാസാമീതാകൾ തുടരിക്കുന്ന കൈക്കരെയുള്ള തുലനയിവാങ്ങി അഭിനിധാവശ്യം ആവശ്യാദിച്ചും എന്നിക്കുള്ള കൂതുളം തുലനത്തെ നിസ്സീമമാണോ.

ഈക്കഴിവും സാമൈത്യപരിഷത്ത് സമേളനത്തിലെ നാടകരചനാമത്സരങ്ങളിൽ നന്നാംസമാനം നേട്ടുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യവും ഈ നാടകത്തിനു സിഖിച്ചിട്ടുണ്ടോ. പരിഷത്തിനോടും അതിന്റെ പരിശോധകസമിതിയോടും ഈ വിഷയത്തിൽ എന്ന തികച്ചും നന്ദിയുള്ള വന്നാണോ.

ഈ നാടകത്തിന്റെ കൈക്കരെയുള്ള പ്രതി വായിച്ചു് അതിനെ പലപാടു് വിശകലനം ബുദ്ധി പഠിച്ചു് വിലയേറിയ നിഭ്രംഖങ്ങൾക്കും എന്ന അനന്തരഹിച്ച ഏലു സൂചിപ്പിച്ചു ക്കേണ്ടും ഉള്ള അതിരുറ്റു തുലനത്തെ രേഖപ്പെടുത്താം.

നാടകത്തിന്റെ പഠനത്തിലും രചനയിലും പരിക്ഷണ നേരുളിലും എന്നിക്കു മാറ്റുന്നിരുത്തേണ്ണു നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിവന്ധ്യത്തു ശ്രീ. എൻ. കുള്ളപിള്ളയോടു് എന്നിക്കുള്ള ആദരവും നേരുഹവും ദുർബലമായ എന്നാനും വാക്കെളിയിൽ ഒരു ശ്രദ്ധാതലും; അതിൽമാത്രം ഒരു കുന്നിറുത്താൻ എന്ന ദൃശ്യം ശീകരിക്കുമില്ല. എന്നിക്കേരിവും ഇങ്ങനെപ്പെട്ട ഈ കാവ്യരാവയിൽ ഉച്ചരൂപരി വ്യാപരിക്കുവാൻ ഉണ്ടെങ്ജേ നും നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തോടുള്ള നേരുഹബഹുമാനങ്ങൾ ഈ വിടു ഇന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചു് എന്നമാത്രം. കേവലം ഒരു വിനോദാപാധി മാത്രംല്ല നാടകരചന എന്നും, അതിനു പിന്നിൽ ശഹനമായ ജീവിതാവഗാഹവും, അശായമായ നാടകബോധവും, അചണ്വലമാണ് സങ്കേതങ്ങാഡിവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുമനും വീണ്ടും വീണ്ടും ഓമ്മിപ്പിച്ചു് എന്നിലെ നാടകോച്ചജീവിരെയും വിനും നാടകാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തോടു് വളരുന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു നാടകകൂർത്തുന്ന നിലവിൽ എന്നാനെന്നും കുടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഹാസ്യിഗ്രാമം,

24-1-'58.

ശക്രപ്പീള

ശ്രീമതി കെ. കെ. സരോജൻകുമാർ

ചേച്ചു! മനഷ്യപ്രതിബന്ധികൾ മുഴുവൻ അക്കദംശം പുറത്തും വേദനയുടെ തീരം നാസ്യകൾ നിന്നൊരിഞ്ഞിട്ടും താന്ത്രാധനയും ഏക വിദ്യയും താങ്കും തന്നെല്ലം നില്പാൻ ചേച്ചു കാട്ടുന്ന സ്ഥാപനവും ശാലക്കൂട്ടും മന്ദിരവും എല്ലാം ഒരു പ്രാണികൾ മുഴുവൻ നാടകം ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഗാന്ധിഗ്രാമം,

24-1-'58.

ശകരപ്പിള്ള

ഇം നാടകത്തെപ്പറ്റി

അതിമനോഹരമായ ഒരു നാടകകാവ്യം.
കഴിവുറരും കൈവിരലുകളിൽക്കൂടി കലാസൗഖ്യ
മാരു ഒരു തുച്ചിക ചലിച്ച തിരഞ്ഞെ പരിണാത
പലമാണു്. കമ്പാപാരുദ്രങ്ങളും നമ്മൾ
വളരെ പരിച്ചായിരുന്നു മരാജ്യൻ തന്നുണ്ടാണു്.
സംഭവിക്കുവാൻ വയ്യാത്ത ദരശാവും അതു
കമാത്രം ബിവിപ്പു, ലളിതകോമലാം സംഭാ
ഷണം ശൈലിയിൽക്കൂടി ഏതും താൽ ചൊണ്ടാ
ത്ത വികാര പാഡ്യം കലെ ലഘുവായി നിരതി
വച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാടകശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാങ്കേ
തികശാവകളിലും പരിപ്പണ്ണത കൈവന്ന
ഈ കലാസൗഢ്യി കൈരളിക്കു ഒരു മുതൽ
ശ്രദ്ധാണു്. ഈ നാടകം ഈ നിഷ്ഠം ഈ നിഷ്ഠം
അഭിനയിച്ചു കാണവാൻ ഏറ്റവും കുറതുക
മുണ്ടു്. ശ്രീ. ജി. ശങ്കരപ്പിഷ്ടളജുടെ കഴിവാ
ൻറെ മുമ്പിൽ ഞാൻ കൈ തുച്ചുന്നു.

തിക്കരിപ്പും സുകമാരൻനായർ

ക്രമാവധി

കൂദാശപിള്ള	— മുഹമ്മദൻ; അരുപതോട്ടുത പ്രായം.
പവതിയന്ന	— ഭാര്യ.
അയുപ്പൻപിള്ള	— ദല്ലാർ; ഫയ്യവഉസ്സ കഴിഞ്ഞു.
കേരവൻ	— വാല്യകാരൻ.
ശങ്കരൻകുട്ടി	— കൂദാശപിള്ള യുടെ മകൻ.
ദേവകി	— ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ ഭാര്യ.
ആരീയരക്ഷരഭ്യു	— ഒരു നാട്ടുപ്രമാണി; മധ്യവയസ്സൻ.
കാരുകൻ	— നിരാരേനായ ഒരു സ്ത്രീയും ജീവി.
കാലം.—	ഒരു വൈക്കണ്ണരം തൃടങ്ങുന്ന കൂട പിറേന്നു രാവിലെ അവസാനിക്കുന്നു.

കരിപ്പ്:—ഈ നാടകത്തിന്റെ അഭിനയത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകാനവാദം അവസ്യമില്ല. പക്ഷേ, അഭിനയിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന കലാസമിതി കലേജ് സ്ഥാപനങ്ങളും ആ വിവരം എഴുതിഞ്ചയ്ക്കാൻ ഒരു കാണിച്ചുാൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ അവരോടു നന്ദിയുള്ളവനു ധിരിക്കണം,

രംഗം ദന്തം

[കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഡേനം.. കൃഷ്ണപിള്ള, പവതിയമ, അയ്യപ്പൻ പിള്ള എന്നിവർ. ആല്ലെന്നെന്നും കസേരയിൽ കിടക്കുന്നു. അയ്യപ്പൻ പിള്ള ഒരു ബാബുവിൽ ട്രിങ്കാം ഒരു ഹരിക്കാതെയും.. പവതിയമു ഭേദം സ്ഥാപിച്ചുന്നും..]

പവതിയമു:-കണ്ണാലേജേനേ?

അയ്യപ്പൻപിള്ള:-പരമസൗഖ്യരി; നല്ല തേച്ചുതൊട്ട് ചുറ്റുതു ലൈബ്രെറി ക്ഷേപോലിറിക്കും.

പവതിയമു:- കണ്ണാൽക്കശാളിയും വുന്നാതായിരിക്കും, അതെനിക്ക നിർബ്ബന്ധമാ.

എച്ച്‌ഡാപിള്ള:- (സഹിക്കെടുണ്ടാവം) ഓ! അവളും തൊട്ടും; കണ്ണാലേജേനേ? കാത്തിലെജേനേ?

പവതിയമു:- ഒരു മോൺറക്കാന്റും പിന്നു ആരു പറയും?

എച്ച്‌ഡാപിള്ള:- ഒരു നീതേന്നുയാണെ പറഞ്ഞെന്തു തും ഉം.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:-വാസ്തുവന്തിലു് അതു പോകുംമ്പും ഇല പീടിനൊങ്ങ നെലവിളുക്കുത്തനൊധാണോ! നല്ല അഴിക്കു്! അതിലുാക്കുട്ടതൽ അടക്കോം ഒരു ക്രോം.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-തൊലി വെള്ളന്തിതനാമാത്രം മതിയോ അയ്യോംപിള്ളി? അല്ല പറയിൻ നാലുപേരുടെ പെട്ടുത്തിറങ്ങി പേരുമാറിട്ടുള്ള വന്നല്ലോ നിങ്ങളു്. തരവും തണ്ടീംനോക്കി കാഞ്ഞം പറയാനും അറിയാമല്ലു്.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:-അണ്ണൻ പറയുന്നാത്രം ശരിയാണു് ദയക്കണക്കിനു്

പവതിയമ്മ:-എന്താൻ ചെരി! പെട്ടിക്കണക്കിനു് പാണം മതിയോ? എത്ര കാക്കുക്കാരത്തീം എന്നുറ ചെറുക്കണും പേരുമാരിക്കും!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:-അപ്പറയുന്നതിലുണ്ടു്, കാഞ്ഞം.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- (കപിതനായി) തേങ്ങാക്കലാലു്! താൻ ഈ വരുംലിന്റുകുട്ടകാതെ കുഞ്ചേ. എടീ! നിരത്തു്. തൊന്തു് തുറക്കണം. അല്ല, തിസന്ധിക്കു് ഇന്തിരിനാമം ജപിക്കാനുള്ള പും അവളുവനു് തൊടങ്ങിരിക്കണ്ണതു കണ്ടില്ലേ!

പവതിയമ്മ:-തൊൻ വേറാറേം കാഞ്ഞമല്ലണ്ണു പറഞ്ഞതു്.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-നിനക്കു് വായ്ക്കാവാപരയണമെന്ന ണ്ണാണു്...അശ്ലൈക്കി തൊംപറത്തൊ അവലക്ഷണംകെട്ടു വല്ല എന്ന്യുംനിയേയും നേരുറ മോനു് പിടിച്ചു കെട്ടിക്കണണ്ടു വരണ്ണമെന്നു്! പറഞ്ഞതൊ കുഞ്ചേ, അയ്യോം പിള്ളി?

അച്ചുപ്പൻപിള്ളി:-(സൗചരിച്ച്) ഒംഹാ! ഒംഹാ!
അങ്ങെന പറയുവോ ഇപ്പുകുലു്

പവതിയമഹം:-ചന്ദ്രവണ്ണന പരഞ്ഞതില്ലോ?

അച്ചുപ്പൻപിള്ളി:-(സംശയത്താട്ട മുഖ്യപിള്ളി
യെ നോക്കി) അങ്ങെന എത്തോ...

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-അതുമാത്രം ഹോരാന്മാർ പറഞ്ഞു.
എന്നാട്ടി പൊന്മംകടത്തിനൊരു പൊട്ടുകുടി ആയാലോ?

പവതിയമഹം:-ഇങ്ങെന ഉള്ളിക്കൊള്ളി അതു ശ്രദ്ധിയും
വച്ചുണ്ടിങ്ങനിട്ടതനു ചെറുക്കുന്നതു പെണ്ണുകിട്ടാ
ത്തതോ.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-കിട്ടില്ലെങ്കി വേണ്ട. പക്ഷേ, കിട്ട
ണതോ വല്ല അലവലാതീം ആയിരിക്കുന്നതോ അതു, അതെന്നി
ക്ക നിർബ്ബന്ധമാ.

അച്ചുപ്പൻപിള്ളി:-ഈ ഒരു ശ്രദ്ധ വേണ്ടതാണെന്നു!

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-ഈ ഒരു പിനൊ എന്നിക്കരിഞ്ഞുടെ
അംഗുംപിള്ളി! ഈ അദ്ദുത്താംപശ്ശത്തിനകം എത്ര
കല്പാണം നടത്തിക്കണ്ണഡവനാ മുഖ്യപിള്ളി! എത്ര അഴിച്ചു
കണ്ടവനാ!

അച്ചുപ്പൻപിള്ളി:-ചിനോ! അഞ്ചു, അതുപിനൊ
പരായാനോണോ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-എൻറ മോന്മാർ ഒരു കൊഴുപ്പംവ
രാംപാടില്ല.

പവതിയമഹം:-അഛേ, ലോകത്തെങ്കിലുംത ഒരു
പത്രമ! രണ്ടുകൊല്ലുമാണി അങ്ങനേഷിക്കണ്ണോ: അനോഷ
ണംനുംതാടോ അനോഷണം! വീടായവീടാക്ക പരി

ശ്രോധിച്ചു. എന്നിട്ടും ഒരു പെണ്ണ് തന്റെ വനിലേക്കി!...
(എ അതു പിരിയുവായും നിൽക്കുന്നു.)

മുഖ്യം പാപിള്ളിൽ:-വല്ലതും അഭ്യാസി ഇമ്മാനീറർ
വസ്തുവരേം കേരിക്കാട്ടിക്കാനായ കുരയും മതിയൈക്കി ഒ[ം]
നാനു പത്ര എന്നും നടത്തിയേരുന്നു. അദ്ദേഹാക്രമവേ?

അജ്ഞപ്പം പാപിള്ളിൽ:-ശരിയാണോ; ശരിയാണോ.

മുഖ്യം പാപിള്ളിൽ:-പാക്കിലും... അതുപോരാ. എന്നി
ക്കാണോ എങ്ങനെ സഹായിച്ചു് ഒരു വെളും നേരും നൊട്ട്.
അതിനു കേടുവന്നും. എന്തു്? അതുവഴിലും. ഇവക്കരിയ
നോ? കാലിപ്പെറുന്നു കുക്കം ദുന്തു് അവളു് കുമാട്ടുക്കം.

പബ്ലിക്കേഷണും അംഗീയണ്ടപ്പും; ചെ
രി ക്രൈസ്തവനു നല്ല സംബന്ധംവാനു കുറഞ്ഞപ്പുംതാ!

മുഖ്യം പാപിള്ളിൽ:-ഉതിയെ? ശരി. എന്നാ അടഞ്ഞി
യിരി. അംഗീയാദി; അദ്ദേഹം അജ്ഞാംപിഡിള്ളി?

അജ്ഞപ്പം പാപിള്ളിൽ:-അതുവേനു ഏറ്റവുംപോയതാണോ.

പബ്ലിക്കേഷണും കൊല്ലും നൊട്ടുപോയി. ഓ,
വെരുക്കാൻ ഇന്നിങ്ങ് വരും. കഴിവന്ത അവധിക്കവൻ വ
ന്നപ്പും തൊട്ടാറിയതാണോ

അജ്ഞപ്പം പാപിള്ളിൽ:- ഇതിനകം ഏതു അനുഭാവന
കൊണ്ടുവന്നു! ഏതുഭാവിലും അലസിപ്പോയി!

മുഖ്യം പാപിള്ളിൽ:-എവക്ക പ്രാന്താ അജ്ഞാംപിഡിള്ളി.
അതു ചെരിക്കാഡുമില്ലാത്ത വെള്ളാളും അവക്കു്.

പബ്ലിക്കേഷണും:-ഒരു കൊല്ലുകാലകുട്ടി അവന്നുന്നതാ
യിട്ടു കണ്ണിട്ടു് ചാവാക്കുന്നവയു്

മുഖ്യം പാപിള്ളിൽ:- അതു ഭരിശേഷങ്കി നീ പോയ ആ
ചെള്ളകളും. അല്ലപിനുന്നു!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- ഇങ്ങനെ ‘എടപിടികെട്ട്’ എന്ന ടടങ്ങാനൊക്കേമോ?

കൃഷ്ണപിള്ളി:- ശാഖയെ പറഞ്ഞുകൊടുക്കാനേയും പിള്ളി.

പവതിയമ്മ:- അവൻ അറിയാണെച്ചു “വല്ല കുട്ടിക്കിലും വീഴുംമുന്നു”

കൃഷ്ണപിള്ളി:- അതോന്നമില്ല. അവൻ എൻ്റെ മോനാണെന്നീ.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതരു കാലതാമസമൊന്നുമില്ലക്കാ. ഒ, ഈ ആലോചനായാണഡ്രോ, ദനാംതരമാ, ദനാംതരം!

പവതിയമ്മ:- അതെങ്കിലും തുട്ടുവന്നുണ്ടാ, ഈ ശപരാ!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- തുട്ടുവരാനെന്തോന്നു്? കുട്ടിപ്പെട്ടു് ചെറു ശബ്ദം ചെന്ന കാക്കാണ.൦. തീയതീം കറിക്കണം. റീപ്രാശ്ശേരി കുപ്പാണം ഇപ്പും അങ്കു കഴിയുണ്ട്രാ!

കൃഷ്ണപിള്ളി:- അതിനു് അവൻ വന്നേച്ചേന്നില്ല ശ്രൂ, ഇതുവരെ.

പവതിയമ്മ:- മെന്നതുന്നു “ഈവിടെ എഴുത്തെങ്കിലുണ്ടാ?”

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- കുട്ടിപ്പെട്ടു് ഇന്നു വരുക്കേം ചെയ്യും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- ഓ? ആങ്കു്? എന്നിട്ടാണോ താനു പറയാതിരുന്നതു്?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- തോന്ത്രം വേണുണ്ടോ? ശങ്കരൻ കട്ടി മെന്നതുന്നു വരും— അതിനുശേഷം ഒരുദ്ദേശ്യം

വരാൻപറ ആനും ആദ്ദോട് പറഞ്ഞതായു്? അതും അ
ണ്ണൻതന്നെ.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- തൊന്തരിഞ്ചേതൊ ഇങ്ങനെ പറയ
മെന്നു്.

പബതിയമ്മ:- ഇന്നവൻ വരാംഡിരിക്കില്ല.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- വന്നില്ലെങ്കിൽ?

പബതിയമ്മ:- നിങ്ങളു കെണ്ണംകുറിക്കാണിരിക്കില്ല.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- അതും നമ്മളു് ആലോചിക്കണം.

പബതിയമ്മ:- ഇതിനിപ്പം നമ്മെഴ്രു ചെയ്യും.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- കൂദല്ലുചേട്ടു കാഞ്ഞം മനസ്സിലാ
വുമണ്ണും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- കുറച്ചിൽ!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതൊന്നും സാരമില്ലണ്ണും. അ
ക്കാഞ്ഞം തൊന്തരും. ഫോരാഞ്ഞതിനു് ശങ്കരന്നുകൂട്ടി ഇന്ന
വരീം ചെയ്യും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- ഓ! ആന്തരീക്കനാ ആശിക്കണം.

പബതിയമ്മ:- അതൊന്നും നടക്കംബരെ ആനിക്ക മ
നി സമാധാനമില്ല.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- കണ്ണഡാ കണ്ണഡാ അരുളുംപിള്ളി.
തൊം പാഞ്ഞില്ല വേവലാതിമഴവൻ അവുക്കാണുന്നും.

പബതിയമ്മ:- ഇതൊക്കെ നാം വൃാരിക്കംഫോലെ
നടക്കുമോ?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതൊക്കെ (അലോട്ടു നോക്കി
കെതിപുറ്റം) അതു ഒരാൾ വിചാരിക്കംഫോലെ...

കൃഷ്ണപിള്ളി:- ആണ്ണാം തലേരൽ ആഴന്തീട്ടുണ്ട്,

അഞ്ചുംപിള്ളി. വരാനൊജീൽ കാലത്തു് എല്ലാം തെറ്റു വരും. അല്ലാതെ നാം കെടുന്ന പേടച്ചാലോകമോ?

പബ്രതിയമഃ:-അല്ലെങ്കിൽ എത്രയിടത്തു പെണ്ണു കണ്ട്. ഒന്നുകുംഭം തെറ്റുവന്നോ? അവനുവണ്ണി എഴുതാ കുന്നിയെ എവിടെയോ പച്ചിട്ടണ്ട്.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-വിധിച്ചുതേ വരു അക്കാ! കുദ്ദു ചേടുന്നു ചേഴ്സാരിയൈയായിരിക്കും ചെലപ്പും ശങ്കരൻ കട്ടിടെങ്കുടെ പൊരക്കാൻ ദൈവം പറഞ്ഞുവിട്ടു്.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-കല്യാണമെല്ലാക്കു അഞ്ചു സ്പർശം തിവച്ചുതനെ നടക്കാലേയാ അഞ്ചുംപിള്ളി! നീ ഈ നാരടങ്കുടെ പോ എന്നു് സ്വജ്ഞിക്കുന്നുംതനെ ദൈവം പറയുവാരിക്കും. (സ്ത്രാക്കിൽ മനി ആറടിക്കുന്ന.) സത്യം!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-എന്നാലു് തൊനെന്നുണ്ടോ അണ്ണു? ടുവിലതെത്തു ബുസ്തിനു കുദ്ദുചേടുന്നു വരും.

പബ്രതിയമഃ:-എത്രരേഖ കാണും? നേരാതെ പരന്തില്ലെങ്കി ചൊരകാണത്തില്ലേ; പറഞ്ഞെതക്കും.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-ചേടുന്മാത്രമേ ഒള്ളി. പിന്നു... (ലജ്ജ നടിച്ചു്) തൊനും ചെലപ്പും വീട്ടിലോടു പോയി ഡ്രാ എന്ന വാദം.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-അതിശനാനം സാരമില്ല. എന്ന പി, അഞ്ചുംപിള്ളിയെ വിടാനം കുന്നില്ല

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- (ചിരിച്ചു്) അണ്ണൻ അഞ്ചുനേ പറയു...ഒ്‌ഹു!...ഒ്‌ഹു!...തൊനെന്നുണ്ടീട്ടുവരാം. (എപാ കുന്നു.)

പബ്രതിയമഃ:-വണ്ണി വരാറായിട്ടുണ്ടാ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-കുറവും അടുപ്പുണ്ടിസിൽ ഫോറയാ?

പബതിയമഹാ:- അവരെന്ന എപ്പോഴും പറഞ്ഞതുണ്ട്.

കൃഷ്ണപാപിഷ്ഠാ:- ഇന്നൊക്കീലും അവൻ എത്തിരെ
കുറിയ...

(കുറെ വണ്ണിയുടെ വിസിൽ)

കൃഷ്ണപാപിഷ്ഠാ:- ഓ! ദേഹജ്ഞാനം ഇതിൽ അവൻ
കാണാമെടീ, കാണാം.

പബതിയമഹാ:- ഒഹം വസ്ത്രം നന്നായിട്ടോണ്ടാ
എന്നോ!

കൃഷ്ണപാപിഷ്ഠാ:- എങ്ങനെന്ന അറിയാൻ? ഇത്തിടെ
അത്യിറ്റും അവൻ എത്തെങ്കിലും എഴുതാറാണോ. അമ
വാ എഴുതിയാത്തെന്ന ഒന്നാം ഒന്നാരേയോ വരി.

പബതിയമഹാ:- വരുന്നും വിശ്രാംഖാക്ഷ ചരയാം
എന്ന നിരീച്ചിക്കും.

കൃഷ്ണപാപിഷ്ഠാ:- ഇപ്പേക്കിലും ഇപ്പുഴുതെ പിഞ്ഞേ
രോക്കു ഇങ്ങനെന്നതെന്ന. മട്ടേന്നവിരിഞ്ഞാരാണും വസം
കൊക്കേരുക്കാനും പാഠത്തും അയച്ചാറി നടന്നോളിം. കു
വിഞ്ഞാട്ടേഡിയോ പിന്നെ നാട്ടമില്ല, വീട്ടമില്ല.

പബതിയമഹാ:- അവൻ വന്നകേരുന്നും നിങ്ങളും കല
വാൻ നിക്കല്ലേ.

കൃഷ്ണപാപിഷ്ഠാ:- താനൊന്നും പറയണില്ല. ഇപ്പേ
ക്കിത്തെന്ന ഇനി കലവിശാ അവൻ മിണ്ടാണ്ടുനിന്ന കേ
ക്കുമോടീ?

പബതിയമഹാ:- ശക്രൻകുട്ടി കുഞ്ഞപ്പും പാശി വസ്തു!

കൃഷ്ണപാപിഷ്ഠാ:- ആല്ലോ കണ്ണറിയണം.

പബതിയമഹാ:- അറിയാറാം മരദമില്ല. ഇതു നല്ലും

ശ്ലോല്പാ അവൻ അവധിക്ക യങ്ങളാത്. ഉള്ളാഗംകിട്ടിട്ടും എന്നറ മോൻ മാറിട്ടില്ല

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- ഒരു നല്പു ചേകയിൽക്കാണ്ടിച്ചെ നു ചൊക്കുന്ന രസ്സിച്ചുകി...

പവതിയമഃ:- ശാർഹയമായി സഹായിക്കാട്ടു

(ബെള്ളിഡിക്ക് ഒരു ചാണിജൻറും റാഞ്ചേപ്പും ഫോറേപ്പും.)

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- അവൻ വരുന്നുന്നതോന്നുനു.

പവതിയമഃ:- എന്നറ ഭരവതീ!

(കൈ കുപ്പി ദീർഘനിശ്ചയാസംതാട നില്പുന്നു. കേരവൻ ഒരു വെദ്ധിയും പെട്ടിയുംായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. രണ്ടിം കരങ്കിൽ നിങ്കുപിക്കുന്നു.)

കുഷ്ഠംപിള്ളി
പവതിയമഃ } അവനെവിടെ?

കേരം.വൻഃ:- (മുഖത്തു പരിശോഭിക്കിയെന്നറ റൂക്തമായ രേഖകൾ) വരുണ്ണാണ്ടു് രണ്ടിപ്പേരും...

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- രണ്ടുപേരുമോ?

കേരവൻഃ:- ത...ത...തനു.

പവതിയമഃ:- അതായോ? രണ്ടാമനാരെടാ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- എന്താനുണ്ടാ, നിന്നുമലക്കുന്നതോ? രണ്ടുപേരായോ?

കേരവൻഃ:- കൊച്ചുണ്ടെന്നും...

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- പിനുന്നു?

കേരവൻഃ:- ഒരു... ഒരു ...

പവതിയമഃ:- രൂട്ടാ, എന്തു പററി! എടാ എന്നറ മോൻ എന്തു പററിന്നു...പറ.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- ഒരു പരബ്രഹ്മാ.

കേരവൻ:- പ...പറയാം.....ഒരു പെണ്ണാലു
അന്നാളി!

എഷ്റ്‌നപിള്ള
പവതിയമു

} ഓ!!

എഷ്റ്‌നപിള്ള:- ഭാരാണോടാ?

(പവതിയമു പക്ഷുണ്ണാക്കണം.)

കേരവൻ:- കണ്ണുപ്പിള്ളിയാണെ നേരു്.

എഷ്റ്‌നപിള്ള:- രണ്ടുപേരും ഇവിടിരഞ്ഞിയോ?

കേരവൻ:- ചാ!

പവതിയമു:- കളിക്കു പറയുവാരിക്കം.

കേരവൻ:- (മുശര ചുണ്ടി) ചാ! നോക്കണം.

(എഷ്റ്‌പിള്ളയും പവതിയമുയും ഒരു ദാനാക്കിനിൽക്കു
ണം. എഷ്റ്‌പിള്ളയുടെ മുഖത്തു് അതുതം കോപം ഏന്നിതുകൾ പ്രകടമം
ണം. പവതിയമുയുടു പ്രത്യേകിച്ചു വികാരമൊന്നുമില്ല. ശൈരസക്കുയും
ദേവകിയും പ്രവേശിക്കണ. തെല്പിട അസ്പദമതനിർബന്ധ നിറ്റുണ്ടാണ്.)

ശക്രൻകട്ടി:- (ഒട്ടവിൽ) ഫേറു! ഇതാ, ഇതാണ മുൻ;
ഇതു് അമ്മ; നാന്നു രിക്രൂ.

(അവർ അപ്പകാരം ചെയ്യുന്നു. അമ്മ ആ കംഴുകാണാൻ കഴി
യാതെ കണ്ണുപൊള്ളുന്നു. അമുൻ മുക്കാഡി മുരെ നോക്കിനിൽക്കണം.
കണ്ണുകളിൽ കോപംവായം.)

ശക്രൻകട്ടി:- ആ അമേമ! ഇതാരെന്നങ്കുടി
കുറിക്കു.

പവതിയമു:- ഓരു... (ചെവിപൊള്ളുന്നു.)

ശക്രൻകട്ടി:- ഇതു്

എഷ്റ്‌നപിള്ള:- (തെട്ടിപ്പിക്കംവണ്ണം) ഉം! ഇതു്?

ശക്രൻകട്ടി:- (ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തിയ ശബ്ദം
ഭാർഗ്ഗുംതാട) എൻ്റെ ഭായ്യാണെന്നു പറയുകയായി
യെന്നു,

പവതിയമ്മ:- എൻറെ ഭഗവതീ! (ബീർഘനി സ്പാസം)

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- ഉം.....? (കഴഞ്ഞരം ശങ്ക രണ്ടുക്കുടിയെ സുക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു. കുംഖം മുഖം തിരിക്കുന്നു. തിരിഞ്ഞെല്ലു നടക്കുന്ന—പരിത്യാസമിതിയിൽ അശ്രദ്ധനാഡി അക്കന്തയുള്ള് മദം നടക്കകയാണ്.)

ശങ്കരംകുട്ടി:- (ചുരകിയ്ക്കിന്നു) അ ദ്രോണ ക്ഷമിക്കും... (കുഞ്ഞപിള്ളി നില്ക്കുന്നു. പദ്ധതി, തിരിയുന്നില്ല.) അ റിക്കിശാൻ കഴിയാത്തതു എൻ്റെ തെററാണു് പദ്ധതി... അതൊക്കെ അംഗീകാരം നടന്ന ദ്രോണ! തോൻകുട്ടി വിചാരിക്കും തന്ത്രവേഗതയിൽ. എൻറെതന്നെ അച്ചുന്ന ഭയവായി ചോദിക്കുന്നും.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- (തിരിയാത്തതുനു) എനിക്കും നം ഒക്കംക്കണ്ടാ, എനിലെ കാനും ഒക്കംക്കണ്ടാ. തോൻ അതു്? ഏനിക്കുള്ളൂക്കാണു്!... (നടന്നപോകുന്നു.)

(പവതിയമ്മ അതു ശോകിനിനിന്നിട്ടു് അംഗങ്ങാട്ടുതനുന്ന നടന്നപോകുന്ന ഭാവിക്കുന്നു.)

ശങ്കരംകുട്ടി:- (ചുരകിയ്ക്കിന്നു്) അമെരു!

(പവതിയമ്മ തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. മുന്നാട്ടു നടക്കുന്നമോ മക്കും അട്ടരേതയുള്ള പോകുന്നമോ എന്ന സഭദാം. വീണ്ടും തിരിഞ്ഞുനടക്കുന്ന കാനും തുടക്കുന്നു.)

ശങ്കരംകുട്ടി:- അമു ഇം തെങ്ങും ഉപേക്ഷിച്ചുകൂടി നേരത്താണു?

(പവതിയമ്മ വീണ്ടും കാഞ്ഞട്ടി നിൽക്കുന്നു. അകത്തു തന്താവി നേരം ചുമക്കേംക്കുന്നു. മക്കുന്ന കാഞ്ഞട്ടി ശോകിയിട്ടു് നടന്നപോകുന്നു. ശങ്കരംകുട്ടി ശോകാതുകമായി മദ്ധസിക്കുന്നു. ഭാംഗ്യുടെ മുഖം കുഫി ശാഖാം ദിവനിർജ്ജരവുമാണു്. അവർം കരയാൻ തുടക്കുന്നു.)

ശകരൻകുട്ടി:-ഒംചീ! താനിവിടെ നില്ലില്ലോ! (എഴുപറയ്ക്കാൻമാറി) ഇതാക്കണ പ്രതിക്കൂദാതുന്നു.

(കേശവൻ നടന്നവരുണ്ട്.)

ശകരൻകുട്ടി:-കേശവാ! ഇതു പെട്ടിയും ബൈല്ലും എടുത്തു് ഏറന്നു മറിയിൽ വയ്ക്കു്

കേശവൻ:-വയ്ക്കാമേ...

ശകരൻകുട്ടി:-അതോ നിനക്കും വല്ല നിരോധനാ അതയുമുണ്ടാണോ?

കേശവൻ:- (തലചൊരിത്തു്) മനസ്സിലായില്ലോ!

ശകരൻകുട്ടി:-നിന്നോണ്ടു് താൻ പറഞ്ഞതു കേൾക്കണമെന്നു് വിലക്കിയിട്ടുണ്ടാണോ?

കേശവൻ:-അരുളും കഷ്ടം! ഇല്ലോ, ഇല്ലോ.

ശകരൻകുട്ടി:-ശരി, എന്നാൽ അതെടുത്തു വേഗം ആക്രമിക്കുവയ്ക്കു്.

(കേശവൻ ധിരതിയിൽ ആ വസ്തുക്കളുമായി അക്കത്തു പോകുണ്ട്.)

ശകരൻകുട്ടി:-ഭേദവു്! നീ ഇങ്ങനെ ഇന്തിം നിന്നാൽ താൻ പിന്നാണോ. ഒപ്പു, അക്കത്തുപോയി വേഷമാക്കുമാണു്.

ഭേദകി:-താൻ....താൻ....എനിക്കു ഭയമാകുണ്ട്.

ശകരൻകുട്ടി:-ഹാവം! സാരമില്ല—അവരെല്ലാം മരിച്ചുതന്നു ഭേദവു്! ഭയപൂട്ടണ്ടെ. സ്റ്റൂഫുമില്ലെങ്കിലും വരുമാണോ.

ഭേദകി:-എന്നനയങ്കു മടക്കിയയയ്ക്കു.

ശകരൻകുട്ടി:-ഭാഗ്യപരയാക്ക പോകുന്നു് എന്നാടിരഞ്ഞിരിച്ചുതു് എല്ലു കഷ്ടപ്പാടം സഹിക്കാൻ

സന്നാലും വായിട്ടുള്ളു? അതെന്നും തുടങ്ങിയും തയ്യാറാണ്. ഇപ്പോൾ ഒരു ഭയനാലോ? നീ കലാദാരെ നടക്കു ..(നിർബന്ധിച്ചു) തന്റെ അറയ്ക്കുന്നതും നടത്തുന്നു)

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (തനിച്ചുംക്കുന്നും നേരു ചീരിച്ചു കൊണ്ടു ആരോഗ്യനാലും അഭ്യന്തരം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! (ഈ സിഗററും എടുത്തു തീപിടിപ്പിക്കുന്നു.)

(കർട്ടൻ)

രംഗം രണ്ട്

[സുഖം ദന്താംഗം തന്തിലേതുതന്നെ. മുന്നനാലു മണിക്കൂടകൾ കുഴിപ്പിരിക്കുന്നു. പവതിയമയും ശങ്കരൻകട്ടിയും രംഗത്തുണ്ട്. ശങ്കരൻ കട്ടി ഗ്രഹസ്ഥാധനമായ വേഷത്തിൽ]

പവതി ഉമ്മ:-എടാ! നീ വന്നോ വല്ലതും കഴിക്കോ. നേരും ഇത്തിരി ആരുജല്ലോ.

ശങ്കരൻകട്ടി:-വേണ്ട; എനിക്കൊന്നും വേണ്ട.

പവതിയമ്മ:-പിന്നൊ? നീഎന്തുചെയ്യാൻപോണോ?

ശങ്കരൻകട്ടി:-മരിക്കാൻ ഉം? എന്തു ചെയ്യാലെ നോ? നിങ്ങൾക്കാക്ക അതെല്ലു സദ്ധനാശം?

പവതിയമ്മ:-മഹാപാപി! ഏന്തുക്കുട്ടപറയുന്നതിനും അതിങ്ങണ്ട്

ശങ്കരൻകട്ടി:-അല്ലപിന്നൊ! അമ്മ, തൊൻ ഫോഡിക്കല്ലെ, ശ്രദ്ധ വീട്ടിൽ ആരു ഉരിച്ചുപായി?

പവതിയമ്മ:-ങ്ങോ? നിന്നൊക്കെന്തോ?

ശങ്കരൻകട്ടി:-എനിക്ക മനസ്സിലാക്കാന്തിട്ട് ഫോഡിക്കും അതു ഉരിച്ചുപായ ഭിംബമാണിതോ?

പവതിയമ്മ:-നീ അംഗതാക്ക ഫോഡിക്കുമെന്തോ, ഫോഡിക്കുണ്ടോ.

ശങ്കരൻകട്ടി:-എന്തോ അത്രുംഹിന്തം സംഭവിച്ച പോലെ! അപ്പുൻ മിഞ്ചനില്ല; അമ്മ കരയുന്ന; മുഖത്തു നേരക്കാൻ ചൂഡം ആരും ദയവിക്കുന്ന ഭില്ലു. അതുജ്ഞിവി എ എന്തു സംഭവിച്ചു?

പവതിയമ്മ:-ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല അല്ലോ? (കര

ചുണ്ടിക്കുന്ന വക്കോളം എത്തിച്ചിട്ട്) ഇതിൽ ക്രൂട്ടകൾ എല്ലു സംഭവിക്കാണെന്തോ! എന്നാണ്ടിട്ടം... മഹാനാണ്ടിട്ടം ചൊഡി കണ്ണതു കണ്ണിലേറ്റാ നാണ്ണാം ചൊണ്ണാം ഇല്ലാണെന്തോ! എല്ലു സംഭവിച്ചുന്നോ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അതെ, ചൊഡിക്കുന്നു. എന്തിക്കു മനസ്സിലാക്കാണ്ടില്ല ഇതിക്കുന്ന യാക്കു അതീമം.

പവതിയമുഖ്യം:-മനസ്സിലാക്കിയില്ല; നിന്നക്കു മനസ്സിലാക്കിയില്ലടാ. പക്ഷേ, എനിക്കു മനസ്സിലാവരണാണെന്തോ നീ...നീ...കെട്ടപോയി. നിന്നു കെട്ടിച്ചുകളുണ്ടാണോ. മഹാപാപികളും!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-നിരുത്തുന്നമെമ്മു. ആ വാക്കു മുരിക്കുന്നതു.

പവതിയമുഖ്യം:-ഒോ! പെററതിള്ളിയോടാജന്മാപിക്കു നോടാ നീയോ? അതജന്മാപി. സന്നോ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:-നേരറിഞ്ഞാൽ അമു അതു പറയുണ്ടാണെന്നിക്കുന്നതു.

പവതിയമുഖ്യം:-നേരു! നേരു! നേരും നൈരീം നിന്നക്കു തിരിയാതെപോയിലേറ്റാ! അതജേലും...

ശങ്കരൻകുട്ടി:-(സഗ്ഗരവം) അമുമു!

പവതിയമുഖ്യം:-(സ്വരമാറാന്തിൽ പക്കച്ചു) ഒോ! നീ എന്തിനു ഭാവിക്കുന്നടാ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ശാന്തഭായി, പറയുന്നതൊന്നു കേൾക്കാമോ അമുച്ചുക്കും? എക്കിൽ എനിക്കല്ലും പറയാനുണ്ടും.

പവതിയമുഖ്യം:- ഓച്ചു! പെററതിള്ളി അതു കിഴുപ്പായിലേറ്റാ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-കാടന്തേരാനാണകെട്ട് ഉടനെ വടിയുമായി ചാടിവീഴ്ത്തു് എലിയോ പുലിയോ എന്ന നോക്കിയിട്ട് മതി

പവതിയമ്മ:-വിവരോം വിവരക്കേടും നീ പറഞ്ഞുതന്നീട്ടേവണ്ണേ പഠിക്കാൻ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അല്ലെന്നാക്കു ചൊല്ലിന്തരുണ്ടോ കുടമു എന്നിക്കമില്ലോ?

പവതിയമ്മ:-അതു പിന്നോമതി. ഇപ്പും ദൈവംസഹായിച്ചുംരാജുണ്ടോല്ലോ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-കാര്യംപറയാൻ കാരണവയ്ക്കുന്ന അരുക്കേണാ?

പവതിയമ്മ:-നിന്നു പറവാനൊളി തു നീയുംപറ.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-മരണാന്തിരം തുല്യഭായ രോപണത്തിൽ അമു അക്കസ്ഫുട്ടിരിക്കുകയാണ്.

പവതിയമ്മ:-ഒ! തൊനോ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അല്ലെ, ചുമ്മാ ഒരു സകല്ലും. അതും അമുഖ രക്ഷിക്കാനെന്തുനീലു. മണിക്രൂരകൾ, നിമിഷങ്ങൾ, വിനാഴികകൾപോലും എല്ലിയെല്ലി അമുകിടക്കുകയാണ് (ഹ്രദയസ്ഫുർഖിയായ സ്വരത്തിൽ)അമുയുടെ ശരീരം നൃഥനുബാധി നൃഥങ്ങലപാലുള്ള വേദന.

(പവതിയമ്മയുടെ മുഖത്തു് താന്ത്രം അനുഭവിക്കാംപോലുള്ള ഒരു ഭാവം.)

ശങ്കരൻകുട്ടി:-പ്രജയ അല്ലാല്ലും നശിച്ചുനശിച്ചു വരികയാണ് റാമ്മാനിൽ നോം നീണ്ടനിൽക്കുന്നിലു. കിടക്കുന്ന ഭ്രംഖിയും കാണുന്ന ആകാശവും മനസ്സുിൽനിന്നും

മെല്ലെ മാറിമരിയുണ്ട്. അമു പാശുപത്രാ മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്.

പവതിയമഹാ!-(സ്പർശനിൽ അറിയാതെ) ഹോ!

ശങ്കരൻകട്ടി:-(പഴയപടി) കാലവൻറ പരഞ്ഞ കൈക്കിലാണു കയ്തി അമു കൃഷ്ണ തുറക്കുന്ന...അം ദ്രോഡി കാണുന്നാതെന്താണു!

(പവതിയമഹാ!-എന്ന അന്ത്മത്തിൽ നേരുക്കുന്ന.)

ശങ്കരൻകട്ടി:—ഒയ്യുടുന്ന രണ്ടു കൃഷ്ണകൾ.

പവതിയമഹാ!-(കവഹിച്ചു) മതി; ശേഷമെന്നിക്കേരിക്കണം.

ശങ്കരൻകട്ടി:—അമു കേടു തീരു. എൻ്റെ കമയാണതു. അമുജുടെ മോൻ മരിച്ച ജീവിച്ച കമ. ആകൃഷ്ണകൾ എന്നു രക്ഷിച്ചുമെ! അവ എന്നു വീണ്ടും ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു നാഡിച്ചു. ആകൃഷ്ണകളാണു എനിക്കും യം തന്നതു.

പവതിയമഹാ!-നിന്റെ പ്രജയയും കെട്ടത്തു.

ശങ്കരൻകട്ടി:—എൻ്റെ പ്രജയ വീണ്ടുംതന്നെ എന്ന പറയണം. ഒരു ശവമായിട്ടാണു എന്നു കണ്ടെത്തു എവു പിന്നീടു പറഞ്ഞു.

പവതിയമഹാ!-ഈന്ന തെങ്ങേബള്ളിയും നീ ശവമായിട്ടാണു കാണുന്നതു.

ശങ്കരൻകട്ടി:—എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെന്നു!

പവതിയമഹാ!-നിന്നു മനസ്സിലാവുപ്പു. നീ നിന്റെ പ്രഭാവിൽ മാറി കാണേണ്ടോ? സുക്ഷിത്തും നോക്കിയോ അതു? എങ്കിൽ...

ശങ്കരൻകട്ടി:—അതെങ്ങെന്നു? എന്നു കാണുപ്പാടു

മുഖ്യത്തിരിച്ചുകളുടെയും അപ്പുന്ന്. തൊനെന്തു അപ്പേ ക്ഷീച്ചു. തിരിത്തോന്നു നോക്കുകയുടി ചെയ്യോ?

പവതിയമുഖ്യമായാൽ നോക്കും?

ശക്രന്നകട്ടി:-ആ നിമിഷം മറിക്കുകയുള്ള കേരി കു തകടച്ചുതല്ലോ? മണിക്രമാരത്തിലോജി. അപ്പുന്ന് ചുറ്റു വന്നോ?

പവതിയമുഖ്യമായാൽ അതിനെന്നു കാരണമെന്നു് നീ വി ഹരിച്ചും? അപ്പു, വിചാരിച്ചും?

ശക്രന്നകട്ടി:-അപ്പുനു വിഷമംവയന്നാൽ മനസ്സിലാക്കാം. കോപംവയന്നാതുപോലും പ്രതീക്ഷിക്കാം. പ കൈ, അമെ...ഇതു്

പവതിയമുഖ്യമായാൽ വയന്തിവെച്ചു വെന! എന്നിട്ടു് എന്തിനെക്കാ നീതനു കരിംപരയണ്ണതു്! മറിവായിലു് ഉപ്പുവെള്ളംതൊട്ടുമുച്ചു് നെല്ലോളിച്ചും കാരുമൊണ്ടാ?

ശക്രന്നകട്ടി:- തെററചെയ്യുകിത്തനു അതമു യോട്ടമില്ലോ? എന്നിട്ടു്, അമയും ഭിവമില്ലോ?

പവതിയമുഖ്യമായാൽ (സർദ്ദേശം) ഇല്ലെങ്കാ! നന്നാപ്പും ഒരു!

ശക്രന്നകട്ടി:- എന്നിട്ടു് അമു എന്നാട്ടു സംസാരിക്കുന്നു. എൻ്റെ സ്ഥാധാനം കേരിക്കാനെന്തിലും തുമി കക്കനു.

പവതിയമുഖ്യമായാൽ നൊന്നു അപ്പുനു തുയോ ലെയാണോടാ?

ശക്രന്നകട്ടി:- എത്രകൊണ്ടല്ലോ?

പവതിയമുഖ്യമായാൽ അട്ടപ്പും ചുട്ടികെടക്കണമെന്നുവയക്കു് മാ നാഡിമാനം അതയുംതും ഇതീഴ്ത്താ. അതു ദ്രാവു

യാദോന്ന നാലംബരങ്ങൾ റററക്ഷാറണ്ടിനടക്കണ്ണവയ്. അതുണ്ണാൻ?... .

ശക്രൻകുട്ടി:-അതു അതകാശംമുട്ടേയുള്ള മാനത്തിന് ഇവിടെ എത്രപറവി?

പവതിയമഃ:-നന്നം പറവിയില്ല അഭ്യോ! ഓ, ഒരു നീക്കണം എന്തുക്കുട്ടിയിക്കമൊന്നം പറയിക്കണ്ടതു്.

ശക്രൻകുട്ടി:-തൊന്നംകുട്ടി അറിയട്ടു്. അതും ചെയ്യുന്നതെ തൊന്നം ചെയ്യോള്ളി.

പവതിയമഃ:-പിനെ! നാട്ടിക്കൈടക്കണ്ണ അതുവി തേളി രൈല്ലും അവധിക്ക വരണ്ണതു് പെണ്ണുംകുട്ടിയാണു്! അതും എങ്ങാണോകെടുന്ന...എ!

ശക്രൻകുട്ടി:-ഒരു ചുത്തംൻ ഒരു സുന്ദായ കല്ലും നീം കഴിക്കണ്ണ. ഇതതു ചുത്തുമഡ്യാനുമല്ലുമെ.

പവതിയമഃ:-ഒരുദിവസം പെട്ടെന്നു് ഒരു ചെറു കുന്ന് എങ്ങാണോകാരി ഒരു പെണ്ണുമായി വണ്ണിയെന്നുണ്ടു് ഒരു ചുത്തുമതജനാടാ! ഇരു നാട്ടുന്നതു് അന്തരു പരിജ്ഞാനരോം പടിപ്പും വന്നിട്ടില്ല.

ശക്രൻകുട്ടി:-വന്നിട്ടില്ലെങ്കി വരും. വരണ്ണം.

പവതിയമഃ:-അരുതു.....അതു.....തെങ്ങളിൽ കൊറേ യെണ്ണന്തിനുറ തല മറഞ്ഞതിട്ടു്. ഒരോററപ്പെണ്ണും അങ്ങനെ കണ്ണഡിവനുറകുട്ടാട എറങ്കി തെയ്യവുതെന്നും ഇല്ല.

ശക്രൻകുട്ടി:-ഇതു ബലാലിങ്ക പിടിച്ചേംണ്ട വന്നതല്ലുമെ. ദേവകി എന്നുറ ഭാന്തുംാണു്; തൊന്നവകുല്യാണം കഴിച്ചതാണു്

പവതിയമഃ:-ഒുള്ളു്! കല്യാണം കഴിച്ചുംപാലും, കല്യാണം! സൊന്തക്കായം സമ്മനക്കായം ചേരാതെ

അവരെ അരുരാണ്ട് കെട്ടിഅരുച്ചുട്ടത്തുപോലും! അമ്മാജി തവന്മുഖം ചെറുനേപ്പശിയുള്ളതെതിരി നിയുക്തിക്കാണ്ട് കല്യാണം നടത്തിപ്പോലും! എടാ, ഇതു ഓതു വെള്ള റിക്കാപ്പ് ട്രണ്ടിൽ?

ശകരൻകുട്ടി:-വിശ്രദിക്കാമെങ്കി അമ്മ വിശ്രദിക്കാമതി. പഴക്കം, ദേവു എൻ്റെ മിറപ്പകാരമുള്ള ഭാര്യാണോ.

പവതിയമ്മ:-എൻ്റെ അനീപത്തമനാണാ! ഇങ്ങനെ ഒക്കം കാരം തശലചലഴുത്തുണ്ടായില്ലോ. എടാ, നീ എത്തു എഴുരാണെന്നാണിഷ്ടേ ഇവളുടെക്കുളിപ്പെട്ട്. നിനക്കിവിടെ തേങ്ങളും നടന്തിന്തതുമ്പായിരുന്നോ നല്ല രസികൾ കണ്ണുണ്ടാണോ. വധതീം വകതിയവുമുള്ള പെമ്പിഞ്ഞേരു എത്ര ചെറു എണ്ണമെന്നുണ്ട്.

ശകരൻകുട്ടി:-എനിടെന്തും? തോൻ കഴിഞ്ഞതവും വന്നപ്പും മുതൽ തുടങ്ങിയില്ലോ അനേപ്പശിക്കാൻ!

പവതിയമ്മ:-വല്ല എറ്റപ്പാളികളും മതിയോ മോ കേ? നൊന്തു പുന്നോ ഒരു വെലേം നെലേം ഇല്ലോ. അതിനൊന്തും നല്ല സപ്രതി, രസികൾ തറവാടിപ്പും ഉള്ള ഒരു വീട്ടിനോ.

ശകരൻകുട്ടി:-നിലാവിന്റെ നിറന്തിൽ, സാഹിതിയുടെ സപഭാവത്തിൽ, സീതയുടെ ഗ്രന്ഥന്തിൽ, അല്ലെങ്കിൽ?

പവതിയമ്മ:-നീ കളിയാക്കേം മറ്റും വേണ്ടി. അഞ്ചെന്നാഞ്ഞതിൽത്തന്നെ വരുമാരുന്നോ.

ശകരൻകുട്ടി:-പഴക്കം, എനിക്കൊരു മനഷ്യന്റെ ധാന്യമേ ആവശ്യം. ദേവുന്നു സ്ഥാദിത്തംകൊണ്ട് തോൻ

തുപ്പനാണ്. അബളിട ഭക്തിയും ഗ്ലൂമെഡംതരനാ കരെ
അധികമാണെനിക്കു്

പവതിയമഃ:-നീ അങ്ങനേപറയ്ക്കുന്നതാജ്ഞ. എടാ,
നിന്നക്കവൽ ഏകവൈഷം തന്നിരിക്കു.

ശക്രൻകട്ടി:(ദേഹ്യപ്പെട്ട്) അമേ!...ശ്രൂ! ഈ
തെങ്ങാന പറയാൻ ദെയ്തുപ്പെട്ട!

പവതിയമഃ:- എനിക്കരിയാമായിതനിട്ട്. ഈങ്ങ
നെ എത്ര കണ്ണഡാടാ തോൻ.

ശക്രൻകട്ടി:-എന്നായാലുംശരീ;തൊന്തു സഹിച്ച്.

പവതിയമഃ:-നീ അങ്ങനേ പറയതെന്നാജ്ഞ. ഉം,
പറഞ്ഞിഞ്ഞുപദം...ഈന്നരാത്രിയും ഒരുക്കുടയ വരും.

ശക്രൻകട്ടി:-എന്നാനിന്നു്?

പവതിയമഃ:-നിന്നക്ക കല്പാണം ആലോചിക്കാൻ.
സ്വീരമണിപോലെങ്കെ കൊച്ചു്; പിടിപ്പുത പണം;
എടപ്പുത ചന്തം. നിന്നക്ക വിധിച്ചതു് അതാണെന്നെ തെ
ങ്ങൾ മനസ്സിക്കണ്ണതെ തീരുതു്.

ശക്രൻകട്ടി:-എനിക്ക വിധിച്ചതു് എനിക്ക കിട്ടി
കഴിഞ്ഞെമെ.

പവതിയമഃ:-എന്നാഞ്ചുപറഞ്ഞെന്നു ദ്വാരാ തിയച്ചല്ല.

ശക്രൻകട്ടി:-ഉം അതെന്നു? ഓരോ കല്പാണം
ലോചനയും തട്ടിമാറ്റിയപ്പോറും അപ്പുന്ന പറഞ്ഞ സ
മാധാനം അമു കേടും?

പവതിയമഃ:-ഉം, എന്നാനു്?

ശക്രൻകട്ടി:-വിവാഹം തെബബം നടത്തുന്നതാണു്;
അദ്ദേഹം എന്നാ നിശ്ചയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടു്; അവന്നപററിയ

ങ്ങ പെണ്ണിനെ തന്തിയവടി എവിടെയോ സ്രഷ്ടിച്ചി
ട്ടോട്ടു്,—എന്നാക്കേ.

പവതിയമു—അതിനെന്തു്?

ശകരൻകട്ടി:- അ അ ഹൃസ് എന്ന ശകാരിക്കുന്ന
തും വെറു കുന്നതും എന്തിനു്? എനിക്കരിയാൻ വയ്ക്കും.

പവതിയമു—എനിക്കും നീ പരഞ്ഞതു് അറിയാം
വയ്ക്കും.

ശകരൻകട്ടി:- വിവാഹം സ്പർശനതിൽ നടക്കുന്ന
നാല്പു അ ഹൃസ് പരഞ്ഞാറു്.

പവതിയമു—ഉം, അതിനു്?

ശകരൻകട്ടി:- എരൻറ വിവാഹവും നടന്നതാണെന
തന്നെ. ദേവു ആണു് സ്പർശനതീനു് എനിക്കുവേണ്ടി
പരഞ്ഞതുവിടപ്പെട്ട പെണ്ണു്. അവരെ തൊൻ കണ്ണടമുട്ടി
യതു് ഈ റിടമാത്രം.

പവതിയമു—(ഉത്തരംമുട്ടി) നീ വായുക്കവാ പറ
യുന്നതെന്തിനെന്നും. അവരെപ്പുറി നേനക്കു വള്ളോമരി
യാദേഹം?

ശകരൻകട്ടി:- അറിയാമമെ. അവരും മനംപു
സ്തോം.

പവതിയമു—ഹോ, അതെങ്കിലും നീ അറിഞ്ഞുക
ളിഞ്ഞും!

ശകരൻകട്ടി:- അതിൽ ക്രൂട്ടതയും അറിയേണ്ടി
വനിട്ടില്ലെന്നും. അവരുതുവേളിലെബാക്കേ അവഡാ എ
ണ്ണരക്കുടെ നിന്മിട്ടുണ്ടു്. എന്ന ഏകാധാരമായി കയറ്റി
ട്ടുണ്ടു്; സ്കൂൾഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പവതിയമഹാഭാരതിയാണ് ഗതിക്രോട്ടക്കണ്ണാരിക്കമെന്നാം അംഗാ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-മറിച്ചു് എൻ്റെ ഗതിക്രോട്ടമായി മുട്ടേ അമേ?

പവതിയമഹാഭാരതിയാണ്! നെന്നക്കുന്നതാം ചെറുക്കാം ഗതിക്രോട്ടു്? ഉള്ളാൻ നെല്ലത്തിലെ നെല്ലില്ലെ? വസ്തുവക്കു മുട്ടേ? പോരാത്തതിനു് ഉള്ളോഗവുമില്ലോടാ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അംഗത്വാക്കു അവർക്കും കണ്ണടന്ന ബോഡാ?

പവതിയമഹാഭാരതില്ലോ, കാണാത്തില്ല.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അമ്മമയ്യും ഓരോ അറിയാം?

പവതിയമഹാഭാരതിയാണ്. അഞ്ചുക്കു ഒരു ഏറ്റവും ഏറ്റവും കുറവാണ് ഗതിക്രോട്ടാ—രണ്ടംക്ലിച്ചു്.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ദൃഢം! അമെമ്മക്കുന്നതായാലും മനസ്സിലാവുന്നില്ലല്ലോ.

പവതിയമഹാഭാരതിയാണ്! ഏനിക്കേ ഏനിക്കു്, നെന്ന കാലം ലോകപരിചയം ദണ്ടു്. നീ ഏൻ്റെ വയററി പ്ലൈനാവനല്ലോ! പോരകു അലപലാതികളിടുന്ന മുട്ടം കുടോഞ്ഞം ഏൻ്റെ ചെലവാകത്തില്ലോ.

ശങ്കരൻകുട്ടി:(അമല്ലം കോപിച്ചുതന്നു) അമേ!

പവതിയമഹാഭാരതിയാണ്! പരായാനൊഴിയും. നീ നെന്നു അംഗീകാരം കണ്ണാം? അംഗാരകരുടെ തല തുനാട്ടി സ്ഥിരിച്ചു. ഏങ്ങനെ തുനാട്ടു! മുട്ടേന്താടു ക്രമുക്ക്രമുട്ടു തൊടഞ്ഞുല്ലോ? വഴിലെറഞ്ഞിനടക്കാൻ പറവുമോ? മോൻ വയത്തിവച്ചു സന്ധാരം! ഉംഗം പേരം ബന്ധക്കൂട്ടമില്ലോ ചതു ഏങ്ങാഞ്ഞേരുക്കുന്ന...

ശങ്കരൻകുട്ടി:—(നടക്കുന്ന സ്വർത്തനിൽ) അമെ! നി ദത്തിൻ... .

പച്ചതിയമ്മ:—നൈനാശ ദേശ്യം വരുമെടാ! ഉള്ള തു പറയുവം ഉറരുബാർഡം പിടിക്കുല്ല. ഇംഗ്ലീഷ് കൊബബും നോക്കാതെ അവൻ പെണ്ണുകട്ടിരിക്കണം! അവളുാണോ? എവിടെ പറിനന്തരോ? എവിടെ വളരുന്നോ? എങ്ങനെ വളർന്നോ? —അതൊന്നും അനേപാഷിക്കാതെത്തരു നന്നായി. അ ല്ലേക്കി നീതനെ തുണ്ടിച്ചുതേതനെടാ.

ശങ്കരൻകുട്ടി:—അമെ, നിരത്താനാണു പറഞ്ഞത്തരു.

പച്ചതിയമ്മ:—നാശു അവരെ അനേപാഷിച്ചു കുണ്ണി കണ്ണം എരപ്പാളികൾ പാഞ്ഞതുകേരാതിരുന്നാൽ കൊ ഇളിം.

ശങ്കരൻകുട്ടി:—(ഉച്ചത്തിൽ) ഹോ! നിരത്താൻ പറഞ്ഞതാൽ. അമെ!

(പറഞ്ഞത്തിൽവോരുതനെന്ന അക്കദൈത മരിയിൽ ഒരു കണ്ണു മ റിഞ്ഞവീഴുന്ന ശമ്പം.)

ശങ്കരൻകുട്ടി:—ഹോ തൊലച്ചു! ദേവാക്ഷരങ്ങളും...

(ശങ്കരൻകുട്ടി ഓടി തന്നെ മരിക്കുതേയ്യു പോകുന്നു. അമു പ കച്ചുനിൽക്കുന്നു. നെററിമരിഞ്ഞു ചോരബ്യാലിപ്പുകുന്ന ദേവകിയേയും പിടിച്ചുകൊണ്ടു ശങ്കരൻകുട്ടി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ശങ്കരൻകുട്ടി:—(സക്കം, കോപം എന്നിതു കഴുാടു) മതിയോ അമെ? ഈ ചോരകണ്ണാലുകിലും അമുയ്ക്ക തുള്ളിയാവുമോ? ഈവിടെ തൊനമമധുമായി മല്ലിച്ചു എന്നുകണ്ടു സഹിക്കാതെ എന്തിനോക്കിയതാണുവർം. അമു യുടെ അവസാനവാക്കും! എൻ്റെ അമെ! അഭുയും

ങ്ങൾ സ്ഥിരമല്ലോ? ഇതു കറിന്നുണ്ടായോ അച്ചുവേദനം? അച്ചുവോ?... ദനാക്കിൻ...

പവതിയമഃ-(തന്റെ തെററ തികച്ചും മനസ്സിലാക്കി പദ്ധതിപിച്ചു തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ദേവുന്നൾ ഒന്നറിയിലെ ഫോറങ്കുടി കണ്ണടക്കപ്പാടി അതും അന്നക്കവ്യം യി മാറിക്കഴിഞ്ഞു) ഹാ! നിന്ന പ്രസംഗിക്കുന്നോ? (തള്ളന്നവീഴ്ചാരായ ദേവുന്നനെ ഡാടിച്ചെടുന്ന താങ്ങിക്കൊണ്ട്) ഹാ ടിപ്പോയി ഇതു പച്ചാവളിക്കിട്ടും കൊണ്ടവാടാ, നിന്നകിണ്ണാരിക്കാണ്ട് (ശുഖരംകുടി വാട്ടുന്ന) കുറച്ചു പഴയതുണ്ടാംകുട്ടി; കേരമവനോടു പറ. ആ പെട്ടിക്കട്ടിലെബാണ്ട്... (ഇഡവുംനാട്) മോശൈ! അല്ല, തള്ളന്നകഴിഞ്ഞതാ? എന്നൾ ശാക്കിരയമുണ്ടാണീ! അങ്ങും ഏന്നൾ തങ്കാണ്ടുനേ! അമ്മ പരവതത്തോക്കെ ഇങ്ങനുള്ളൂ. (ദേവകി തരഞ്ഞെന്ന) ഓ! നന്നാ നോന്നുരഞ്ഞുട്ടിരിക്കും... ഓള്ളും! (സന്ദേഹിപ്പിക്കാൻ ശുഭിച്ചുകൊണ്ട്) മോളി വ്യാരിഞ്ഞും താനവനെ തല്പിയെന്നും. കൊള്ളിയാം അമ്മയല്ലിയേ... തല്പിയാലും രണ്ടുവൻ കൊള്ളിയാം. (ദേവുംനേരിയപുജ്യിരി) ഓ! ചിരിക്കണ്ണാ! (ദീർഘശ്രദ്ധാസം) മതിയേമതി...

ദേവകി:- (തരഞ്ഞീക്കാണ്ട്) അമേ!

പവതിയമഃ-നോന്നുരം വന്നോ... ചെറു! തുന്നിക്കു പോയിട്ട്. എടാ ശൈരംകുട്ടു.. ശവം! വേഗം വാടാഇങ്ങാട്ടു... മോശൈ, ഇയ വയസ്സിപറവുത്തി വെഷ്ടിക്കുണ്ടാണു... കേടും. നന്നിച്ചീടു ലാട്ടുപാത്രങ്ങളാക്കവും തട്ടിം മുട്ടിം കെടക്കാം. ഓ?

(ശക്കരംകുട്ടി പ്രവോഹിക്കുന്നു. അമ്മയുടെയും ഭാഞ്ഞയുടെയും സ്ഥിരിക്കണ്ട് പുഞ്ചിരിക്കുന്നു.)

രക്ഷാസ്വന്ധനക്രമി:- (മെല്ലെ) അമേരിക്കൻ. (ഫിരിക്കുന്ന.)

പാവതിയമഃ:-ഹ! ഇങ്ങനൊട്ടുകൊണ്ടവാടാ അതു്; വച്ചുകൊട്ടാട. വന്നുകൊരീപ്പുംതന്നെ ഒരു മറിയു് സന്ദേശം ആട്ടുകൊണ്ടുണ്ടാ. (ധിരതിയിൽ വച്ചുകൊട്ടാൻ രജഞ്ചനം.) എന്നു നോക്കിനിക്കാണ്ടു് ഇതിന്റെ രൂപവാനു പിടി.

(ആശിസ്തവിനിക്കാണ്ടു് ഇതിന്റെ രൂപവാനു പിടി.)

(കർത്താ)

രംഗം മുന്ന്

[അരതരംഗം—മൺിക്കുർ കമ്മനടി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തൃജ്യപി
ഈ അസപ്പധനായി അദ്ദേഹത്വമിണ്ടോടും നടക്കുകയാണ് ചവതിയും
തേംവിന്റുത്തനിന്ന് മകനവേണ്ടി വാലിക്കുന്നു.]

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-എനിക്കൊന്നം കേൾക്കണം. ഇന്ത
റയുംകാലം തരയിവക്കാതെ വളര്ത്തിലോ? അവനിതു
കാണിക്കണം.

പവതിയമഃ:-പാക്കാണക്കി മടീലു്വയ്ക്കാം. അട
യ്ക്കാമരമായാലോ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-മടീവയ്ക്കാൻ വാദുക്കി വെട്ടിച്ചു
മങ്ങാ. ആനാക്കാണടതിന് കഴിയുപ്പുനാണ പറ
ഞതതു്.

പവതിയമഃ:-എന്തരയായാലും അചന്ന് നമ്മുടെ
മോന്തല്ലീ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-അല്ല; എനിക്കിനി ആൺമക്കളി
പി. എൻ്റെ ഒരു മോന്തലായിരുന്നതു് മരിച്ചപോയി.
ഒഹ്മ, അഞ്ചുനെന്ന തൊന്തിന്തുക്കാളുമെടീ കയറി
ക്കൊള്ളം. എൻ്റെ മോളുക്കിലും നല്ലനിലയിലിരിപ്പുണ്ട
ല്ലോ. അയ്ക്കിന്റെ ശ്രദ്ധാഗം അവിടെയെക്കിലും എ
നിക്കണ്ണ കഴിയാം.

പവതിയമഃ:-നിങ്ങളുണ്ണ പത്രക്കുറയീൻ.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-മനസ്സില്ല. ഇതെൻ്റെ വീടാണോ;
ഇവിടെക്കട്ടാണോ തൊൻ അട്ടമാസിക്കാനാ പോണ്ടതു്.

പവതിയമും:- ഈ രാത്രിയും ആളുവിളിച്ചുങ്കിയേ
അംഗങ്ങൾത്താളിയും

എഷ്ടാപിജിലും:- വരട്ട്, എല്ലാവേദം വരട്ട്... വ
ന്നകാണുടെ ഇവിടത്തെ പുതുമകളും. എനിക്ക് കാക്കിച്ചു
മുള്ളടക്ക എന്നുറെ മൊവത്രും അതലോരും നെന്നു
മോറം വേണ്ടി.

പവതിയമും:- അവൻ പറയാനുള്ള തിനെന്നുടി
നിങ്ങളും കേക്കിയും...

എഷ്ടാപിജിലും:- ഈ, ഇനി തൊൻ തെളിവുന്നേപ്പോൾ
കാൻ ദോശം, സമാധാനം കേക്കാൻ! എനിക്കെതിന്റെ
നേരം ആവശ്യമില്ലെന്ന്. അവന്നു പാട്ട് അവൻ; എ
ന്നു പാട്ട് എനിക്കും.

പവതിയമും:- അങ്ങനെ വിടാൻ പാടുമോ നിങ്ങ
ക്കും; പാറുഡോ?

എഷ്ടാപിജിലും:- എന്തുകൊണ്ട് പററത്തില്ല? അവ
നിന്നും സ്വന്തംകാലി നിക്കാണുള്ള ശ്രേഷ്ഠിള്ളപ്പേ? ഇല്ലെ
ങ്കി എങ്ങനെവൻ ധരിച്ചിരിപ്പേ? അതലോരുടീ ഈ നെ
ഞ്ചയന്തിനവൻ ഒരുംഗിയത്രും?

പവതിയമും:- പാവം ചെറുക്കണും! അവനെ കരക്കി
എടുത്തതാരിക്കും?

എഷ്ടാപിജിലും:- ഈ, കരക്കിയെടുക്കുന്നു! നെന്നു
പെപ്പുമുണ്ടാടീ? താനേതാനിത്തം കാണിക്കാൻ അവ
നു തോന്തി. ആരു പേടിക്കണും അതിനും? നാണവും
ചോണ്ണുംകുട്ടത്രും അവനോ? നമ്മക്കും! തോനാണുടീ
തോററത്രും മനഷ്യരും നോക്കി പരിഹസിക്കുന്നും എ
ന്നു മൊവത്രും.

പവതിയമഹാ:-അവൻറെ തലേലലുള്ളതു് അങ്ങനൊരിക്കും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-ഉം, തലേലലുള്ളതു്! ചെയ്യുന്ന അധികല്പനയാന്തരത്തിനെക്കു താലേലലുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞെത്തും മതിയല്ലോ!

പവതിയമഹാ:-നമള്ളു വ്യാരിക്കുംപോലാണോ കുല്യാനം നടക്കുന്നതു്?

കൃഷ്ണപിള്ളി:-അല്ലെല്ല, പിന്നു മറ്റൊല്ലാതും വിചാരിക്കുംപോലാണോ.

പവതിയമഹാ:-പിഞ്ജലി തെറുക്കാണിച്ചും നമള്ളു ക്ഷമിക്കാണെന്നോ?

കൃഷ്ണപിള്ളി:-എടീ, നീഈതു പറയും. നിന്നുക്കു നോ, നാട്ടിലിറിങ്കുണ്ടോ? നാലുപേരുമായിട്ടുപോടുണ്ടോ?

പവതിയമഹാ:-അതിനില്ലോ ആളുക്കുക്കരു നോക്കിച്ചിരിക്കാൻ ഇവിടെ എന്നു വന്നപോയി?

കൃഷ്ണപിള്ളി:-(സകോപം) ഒന്നു വന്നപോയില്ല; നേരം രാന്നപോയില്ല [അംഗൂഹം? എടീ, നിന്നൊയും ആ പെണ്ണു മെരടിയോ?

പവതിയമഹാ:-എൻറെമോനെ അങ്ങനെനു കേരിയ ആ കളിയാക്കാനുമറുദം ക്കുത്തില്ല.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-(പിന്നു, നാട്ടുകാക്കുംബുവൻ ഫോടിയല്ല!...ഇല്ലെങ്കിത്തനു ആ കുറപ്പുണ്ടോ?] ഇനി എന്നുപറയും?

പവതിയമഹാ:-ഒള്ളുകാരും തൊറന്നാണെ പറയുന്നും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-(പൊട്ടിത്തെറിച്ചു്) വേരു ആളുകേപാച്ചിച്ചുംബുണ്ണും അതിനു്. തൊറന്നു പറയുന്നും

പോലും! തൊറന്നപറയണം! മൊവരുന്നേനാക്കി അധികളും അദ്ദേഹം—നിങ്ങൾ പെണ്ണവേണ്ടി, ചെറുക്കൾ വേചരാനിനെ തട്ടിക്കൊണ്ടപോന്നുനും. അലേപ്പാ? എന്നിട്ട് അതുകേട്ട് പുച്ചക്കിയേപ്പാലെ അധികാളജ്ഞ പോകം! ആ അഭ്യുംപിശ്ച കൂടി തിരിത്തു നിക്കാമടി, തിരിത്തുനിക്കം. എന്തിനാ അവരെ കരിംപറയണ്ണതും! വിളിച്ചുണ്ടാന്തി അന്താഴമില്ലെന്ന പറഞ്ഞാൽ ഏതൊക്കെ അനുഭവം കലിയാൽ.

പദ്ധതിയമ്മ:—പിന്നെ ഇപ്പും നമ്മെളുന്നോന്നും എന്നും ഒരു ഭഗവതീ! അധികാളജ്ഞ വരാതിരിക്കുന്നാക്കി.

കൃഷ്ണപിശ്ച:—വരുമെടീ പതം. അവസാനങ്ങളും വാണിക്കുന്നു വരീംചെയ്യും; അഭ്യുംപിശ്ച കൂട്ടിക്കൊണ്ട് വരീംചെയ്യും.

പദ്ധതിയമ്മ:—എന്നാ വേഗം ആ നാലുക്കിലോ ട്രാന്റോയാലോ? അഭ്യുംപിശ്ച ദയാട്ട് കാര്യംപറയണം.

കൃഷ്ണപിശ്ച:—എന്നൊക്കൊണ്ട് വാഞ്ചാനുപരിഞ്ഞി സ്ഥിരം? വരട്ട്, അധികാർഡി വന്ന കാര്യം നേരിട്ടിയടക്ക. എന്നിട്ട് എന്നാ രണ്ട് തൊഴിച്ചു്, പത്രു ചീതുഞ്ഞും വിളിച്ചുപരിഞ്ഞിട്ട് പോട്ടു. അതു കോട്ടുകുംബം അവക്കൽ മനസ്സാറട്ട്

പദ്ധതിയമ്മ:—ഈതെന്നൊക്കെ ഭറിതം ഭഗവാനെ!

കൃഷ്ണപിശ്ച:—നീ വിളിച്ചു പിരാക്കണ്ടി. തൊൻ വാഞ്ചാനൊശ്ചി തു എന്നും ചെയ്യു. അന്നവിക്കാനൊശ്ചി തുനീജും അവനംകുടു അന്നവിച്ചും!

പദ്ധതിയമ്മ:— നിങ്ങളെതിലു് കാര്യംമാനമില്ലാരിക്കം!

കുഷ്ണപാപിജ്ഞ:— ഒന്നായിരുന്ന പദ്മേഷ, ഇപ്പഴില്ല. വഴിയാധാരമായിരുന്നതിനെപ്പറ്റിഭിള്ള വീടിക്കേററിയതു മൊത്തം...എടീ, ഈ തറവാട്ടിൽ ഇങ്ങനോടു ഒക്കു കൂർഖി മുകളിലുാംനും ചിട്ടഃഗം? — ഒന്നായിട്ടുംനും

പവതിയമ്മ:— അവൻ കേട്ടാ...നോ പത്രം എപ്പുറ യാനോ.

കുഷ്ണപാപിജ്ഞ:— കേക്കട്ടോ. എന്നെപ്പറ്റിഭിള്ള തിന്നുക കൂട്ടുമോ? എനിക്ക പേടീംമററമില്ലെടീ? അവൻ നേരെ വരട്ടോ; എന്നാലും തോം പറയും. പറയാനൊള്ളിത്തു് ആ രോട്ടം പറയും.

(ശകരൻകുട്ടി പ്രവേശിക്കുന്ന — തെല്ലിട നിറുമ്പുത.)

ശകരൻകുട്ടി:— അ ദ്വാര പറയാനൊള്ളിത്തു് തോൻ കേൾക്കാം.

പവതിയമ്മ:— എടാ, നീ വഴക്കിന വന്നിരിക്കയാണോടാ?

ശകരൻകുട്ടി:— പദ്മേഷ, എനിക്കം ചിലതു പറയാനുണ്ടോ. അതു ദ്വാര കേൾക്കാം.

കുഷ്ണപാപിജ്ഞ:— എടാ, നിനക്കെന്തുവേണം? ഇനീം എത്രവേണ്ടുമെന്ന പറ.

ശകരൻകുട്ടി:— എനിക്ക വേണ്ടതു് അല്ലും ദയവാണോ. അല്ലെങ്കിൽ അല്ലുംസമയം നേരം തുലിക്കാനുള്ള ഒരു ബാധ്യം.

കുഷ്ണപാപിജ്ഞ:— കളി ഔദി ചെലവാക്കനിടമല്ലിതു്. ഇവഴുടെ അട്ടത്തു് അതാക്കാഠ.

ശകരൻകുട്ടി:- എനിക്കു കിളിപ്പറയേണ്ടാ കാണി തോ പരിവര്ത്തിപ്പില്ലെന്നു. അങ്ങനെന്നാണോ എന്നു വളര്ത്തിയിട്ടുള്ളതു്?

പവതിയമ്മ:- ശകരൻകുട്ടി, നീ അക്കത്തുപോ.

ശകരൻകുട്ടി:- ഇല്ലോമ. അ മുൻ പരയട്ടു, ഇതുവരെ തൊന്തരത്തു തെററ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- നാമവനത്തിനു നാനാഴി. ഇതുംപോരുന്നായിരിക്കും.

ശകരൻകുട്ടി:- അനുസരണയോടെ എന്നു അ മുൻ വളര്ത്തി; ഭൂത്യീലങ്ങളുണ്ടോ തോൻ പറിച്ചിട്ടില്ല.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- ഫലം രണ്ടും നീന്തുന്നു... പാഠി ചുഡിച്ചിട്ടും സുക്ഷിച്ചിട്ടും ഫലമെന്തുണ്ടായി?

ശകരൻകുട്ടി:- വിവാഹംകഴിക്കുന്നതു് ഒരു ഭൂത്യീല ഫലം അ തു്?

കൃഷ്ണപിള്ളി:- അതും ഇതും തമിലുള്ള ബന്ധം?

ശകരൻകുട്ടി:- ഫേവകി എൻ്റെ ഓരുധാം.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- എന്ന നീ പറയുന്ന!

ശകരൻകുട്ടി:- അ മുൻ അതും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അഗ്നിസാക്ഷിയായി തൊനവല്ല വിവാഹംകഴിച്ചതാണോ

കൃഷ്ണപിള്ളി:- വീട്ടുകാരോടു് ഒരു വാക്കുപോലും ചോദിക്കാതെ! ഉറരവുരക്കുടുംബം അറിയിക്കാതെ

ശകരൻകുട്ടി:- അതു് എൻ്റെപരിലെ തെററതെന്നായാണോ.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- അറിയിച്ചാൽ സമ്മതിക്കുണ്ട്. അതു നേന്നക്കരിയാം. കണ്ണിക്കും എച്ചിക്കഴികളിൽചെന്ന

വീഴാൻ കുടമോട്ടാ തേങ്ങളു്. പോരാറിവള്ളത്തിയവക്കു്
ദണ്ഡമില്ലോ അതിനു്.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-എന്നീറ ഭാരുയെയത്തിരാതെതുക്കാ
നിള്ള സപാതഗ്രൂമെങ്കിലും ചുനിക്കണ്ടു്.

കൃഷ്ണപിള്ളു:-ഹ! സപാതഗ്രൂ! സപാതഗ്രൂ
ഞാതാതു!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ഈല്ലുകിൽ അ മുൻ വിശ്വസിക്കുന്ന
തുപോലാകട്ട. മരംചുന്നു നടത്തുനാല്ലുണ്ടോ ഇതൊന്നും;
വേദവമല്ലു. പിന്നൊങ്ങുനെ തൊൻ കരറ കാര റാകും?

കൃഷ്ണപിള്ളു:- (സക്കാപാ) ഉ-ം ഉ-ം. ഈ കൂറ
മെല്ലാം എന്നീറവുത്തു ചാണട്ട്. ഓംഹാരം! അല്ലപിനനഃ:
അവക്ഷേണ ഇവക്ഷേണ മോന്തേണ തൊല്പീം കണ്ണ വായുംപൊ
ളിച്ച നിന്നിട്ട്...ചട്ടകം കരറമെല്ലാം എന്നീറപൊ
ത്തു്; അശ്വു? (അനന്തരിച്ചു്) അ മുൻ വിശ്വസിക്കുന്ന
പോലാകട്ട! അയ്യു! അ മുൻ അനന്തസരിക്കുന്ന തു
മോൻ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (ആത്മാഭിമാനത്തിൽ ക്ഷതംതട്ടിയ
പോലെ) അ മും!

പവതിയമഃ:- (സ്ഥിതിഗതികൾ അല്ലും വശല്ലാക
നു എന്നകണട്ട്) എടാ ശങ്കരൻകുട്ടി, നെന്നോട്ട് അകത്തു
പോവാനാണു തൊം പരഞ്ഞത്തു്

കൃഷ്ണപിള്ളു:- ഇല്ലുക്കി അവൻ എന്തോ ചെയ്യ
മെടീ? എന്നു കടിച്ചുകീറി ചോരക്കിക്കുമോ? ഓഹാ,
എന്നു അതു താനു ഒന്നു കാണാട്ട!

പച്ചാഖിയമഃ:- അ ?യു, നാണക്കേട്ട വജ്രത്തിവയ്ക്കു

മല്ലോ നാരാധൻ! നിങ്ങൾക്കാണ് നാക്കട ശിക്രൈട? ഈ പാതിരായ്ക്ക്

എഷ്ടോപിള്ളി:-ഒള്ളു! ഇല്ലക്കിപ്പിനെ നിനക്ക് കൊബിച്ചു മാനം നേടിതന്നിരിക്കയല്ലോ നേരുറ മോൻ.

ശക്കരൻകുട്ടി:-അംഗ്രൂ, ഇതുവെന്നു കൂടിയാണ് കം കിരാപ്പുട്ടതെന്നു ചെയ്യുതുക്കവാണും എന്നും ഏറ്റുചെയ്യു?

എഷ്ടോപിള്ളി:-എന്നും ഈ തുന്നിനോടോ ചെവി രിനോടോ പറഞ്ഞിരുന്നുകും...! ഏനിട്ടും അവൻ ചോ ദിക്കണ്ണതു കേട്ടില്ലോ എന്നോ ചെയ്യുന്നോ!

ശക്കരൻകുട്ടി:-എല്ലാം എന്നും വിവരമായിപ്പുറത്തു. ദേവുനെ പരിചയപ്പെട്ടതു—അവശ്വേണ്ടതും എന്നവഴ്ച ദേതും ആരു തെരഞ്ഞെണം, ഏങ്ങനെന്നെന്നും.

എഷ്ടോപിള്ളി:(അന്നകരിച്ചുകൊണ്ട്) എന്നവഴ്ച ദേതും അവശ്വേണ്ടതും! ഫ!

പദ്ധതിയമ്മ:-എന്നും ദേശവാദേ! (സക്കടം, അരി റം ഏനിതുകളോടു മറിയുടെ ഒരു മുലയിൽ ചടാത്തു കൂടിയിരിക്കുന്നു.)

ശക്കരൻകുട്ടി:-ഈ പ്രചാരണത്തിൽ ഒരു ശക്തിക്കം തെങ്ങുക്കൂട്ടു അകററാൻ സാല്പുമല്ലും.

എഷ്ടോപിള്ളി:(കോപഭന്നാട) നീ ധൂമകേരുവാ സനാ, ധൂമകേരു. ഏന്നും ഏവഴ്ചകയും ഈ വീട്ടി കുറയും ചാരംകണ്ണേ നീ അടങ്കുവും, അടങ്കു.

ശക്കരൻകുട്ടി:-ആരും ചടാനം കരിക്കാനം പിറന്ന തല്ലൂം എന്നും.

എഷ്ടോപിള്ളി:-നീ തകക്കം. (തെല്ലായ ഭിവ

പ്ലായയിൽ) ഈ വീട്ടിലെ സർപ്പങ്ങൾ, കട്ടംബുത്തിലെ അഭിമാനം എല്ലാം, എല്ലാം തകർക്കിം നീ. പശ്ചിമ, എന്നു അതു കാണാൻ താനിവിടെ നിക്രമം. ഇല്ല. ഒരു! അതു തീർച്ചയാണ്.

പുതിയയും:- (തലയുത്തി നോക്കുന്നു.) നിങ്ങളും പിന്നു എന്തുവരും ചോണു്?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- എവിടേക്കിലും രോക്കേട്ടീ! ഒരു വയസ്സുന്ന കഴിഞ്ഞാൻ ഈ ഫലാക്കത്തിലെവിടേക്കിലും സ്ഥലംകീട്ടും.

ശകരൻകുട്ടി:- (എന്തോ നേരം തീരുമാനിച്ചുന്ന ചോലു) അ മുൻ ചോക്കം, ഈ മുൻനുറ വീട്ടല്ല? അ മുൻ പിന്നുവിടെ ചോക്കാൻ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- ചോയില്ലെങ്കിൽ ചോക്കില്ലോ നീ? വയസ്സുകാലം തലചോക്കിനടക്കാൻ സമ്മതിക്കുമോ? നാലു നേരംവരുത്തുക്കം മുതൽ... ഈശ്വരാ!

ശകരൻകുട്ടി:- അച്ചുനിവിടെ താമസിക്കുന്നും. തല ഉയർത്തിന്തന്നു ജീവിക്കുന്നും.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- ഈ അനാമദ്ദുത്തങ്ങളിൽനിന്നു തിരുപ്പുഴോ? വേണ്ടാ, വേണ്ടാ! ആരുടെയും ഏഡായ്യും എന്നിക്കു വേണ്ടാ.

ശകരൻകുട്ടി:- അച്ചു, കരിച്ചുകൂടി മന്ത്രാദയോടു... ചെടു! എനിക്കുങ്ങനെ പരയേണ്ടിവന്നല്ലോ!

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- (എല്ലാ നിയന്ത്രണങ്ങളെയും അതിജീവിച്ചുകൊണ്ടിരു കോപത്തോട്) ഉം. പറ...എന്തിനു അനുയോജനം? മന്ത്രാദാക്കട്ടവനുന്നു... നിന്നരുച്ചൻ മന്ത്രാദാക്കട്ട ആട്ടാസനുന്നു.

പബ്ലിക്കേഷൻമാരും മാനുഷിയാശാലയും പറ്റിയും പബ്ലിക്കേഷൻമാരും പബ്ലിക്കേഷൻമാരും പബ്ലിക്കേഷൻമാരും

കീഴ് സംപരിയിൽ : - ഫോട്ടോ ! മിഡിയത്തിൽ . പോട്ടീ അക്കദാം . എൻ്റെ വീട്ടിനെ ആനിശ്വരക്കാമോ എന്ന നോക്കേട്ട് ... ഒംഹാ ! അതും മലബായോ ? എടുക്കുന്ന കുവിത്തൊ ടണ്ടനാ കാലത്തു മതി നെന്നുവരയാക്കു നുകളിപ്പു്

പബ്ലിക്കേഷൻ : - (പിരപിരക്കുന്ന) ഇതെങ്ങനെ ... കൂടുതലെന്ന.

കീഴ് സംപരിയിൽ : - ആനേതാവന്നടീ ... നീ പിരപിര കുണ്ടു് ... നീ അക്കദാംപോ . പോകാൻ

ശക്രൻകട്ടി : - അമേ, അമു പോനം.

പബ്ലിക്കേഷൻ : - (രാജ്ഞിപ്പേരെന്നും മാറിമാറി നോക്കുന്ന.) ആനെതല്ലും കാണണ്ടും എൻ്റീശ്രേഷ്ഠ ! (പോകുന്ന.)

ശക്രൻകട്ടി : - എൻ്റെ കുറ്റത്തിനു് ... അമു എന്തു പിഴച്ചു അല്ലോ ?

കീഴ് സംപരിയിൽ : - അതു എന്നു നിന്മിച്ചുംബുംബും.

ശക്രൻകട്ടി : - അതും അതുരെന്നും അടിക്കുകേം പിടിക്കുകേം ചുണ്ണം ദുഃഖം ... എന്നു പോകാം ചുറ്റുത്തു് ... എന്നും ദിവ്യം പോകാം, അല്ലെന്നുകുണ്ടിലും സമാധാനമായി ജീവിക്കാമല്ലോ.

കീഴ് സംപരിയിൽ : - (ക്രൈസ്തവമാറിനിന്നു സുക്ഷിച്ചുംനാക്കിയിട്ടു്) നീ പേടിയാങ്കയാണോടാ?

ശക്രൻകട്ടി : - പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതെ എന്നു പറയുന്നതു് . പക്ഷേ ...

കീഴ് സംപരിയിൽ : - പാക്കു ? ഉം, ആനേതാവന്നടാ, നീ നും പാക്കു ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:- പ്രശ്നം, അ മുച്ചൻറും ആളം അത്രി നോത്രു മാറ്റേണ്ണോ?

കൃഷ്ണപിള്ള: - എന്തുപറഞ്ഞതു നീയോ? (ഒക്ക യും ഉയര്ത്തി അഭിക്ഷാന്തായി അടച്ചക്കണ.)

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (ഒക്ഷാഭരഹിതനായി നിന്നോ) സത്രം ആക്കം വേണി മും, ഇന്നോ! തല്ലണം. കണ്ണിലെ ഏതു വസ തൊന്ത് സഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ, ഇന്നും തൊന്തിനു സന്നാലു നാണോ?

കൃഷ്ണപിള്ള: - (ഒക്ക നെല്ലു പിൻവലിച്ചുകൊണ്ടോ) ഇവലുകിൽ... തൊനെന്തിനിന്തൊക്കപ്പുറയുന്ന; നിന്ന കിളിപ്പിംഗോലെ നീ ചെയ്തു എൻ്റെ പാടു തൊന്നും ദോഷിാം.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- അ മുന്നോ അല്ലുംപോലും അല്ലിവുണ്ടാക്കാനാലില്ലോ!

(കൃഷ്ണപിള്ള ഒങ്ങുതേരാട്ടതനെ മകനെ സുക്ഷിച്ചുനോക്കുന്ന—രണ്ടിനേക്കിലും പറയുന്നതിനമുന്നു് പുാളു് പട്ടി കരിച്ചിൽ. വെളിയിൽനിന്നും രണ്ടിനേക്കിലും സംസാരിക്കുന്ന കെട്ടപിണ്ണംതു കഴു: അനീയരക്കടപ്പും അജ്ഞപ്പുംപിള്ളയുമാണോ.)

അനീയരക്കടപ്പു്: - പട്ടി കട്ടിക്കുമോ?

അജ്ഞപ്പുംപിള്ള: - ഒങ്കോ, ഇന്ത കൊരച്ചുണ്ടിലെ കൂളി. ഒട്ടകം കുംഭനോ ഒങ്കണ്ണുംപോലും കൂണ്ടുപ്പു. വാലുമാട്ടി നിൽക്കും... കാണണ്ടാ കാണണ്ടാ... തൊംപറഞ്ഞതിരുപ്പും?

(രംഗത്തുള്ളവർ വെളിയിലേയ്ക്കു് ഉറവുണ്ടാക്കിക്കാണിരിക്കുകയാണോ. ആത്തരംബന്നും കൃഷ്ണപിള്ള ഗമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിനേൻ്റെ പരവേശവും ദിവവും വ്യമയും ആ മുഖത്തു കാണാം.)

കൃഷ്ണപിള്ള: - (ആത്മനിന്നുടി സൗഹരിച്ചുപോക്കാ കോപസപരതയിൽ) തുച്ഛമുഖം! നശിച്ചു!

(രക്ഷാസ്ത്രത്തിലുണ്ടായോ വരന്ന അതിമിക്കളെയും ഒന്ന് നോക്കിയിട്ട് തന്റെ മുൻകാക്കേതെല്ലാം പോകുന്നു.

അനീധിരക്കാലപ്പും അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളയും ഉദ്യവശിക്കുന്നു. കുറപ്പും ഏല്ലാമ്പലവും, തുണം തുരങ്ങുംപോലും സസ്യക്കൂട്ടും നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും മുന്നോട്ടു നടക്കുന്നതു്—കാരണം തന്റെ അനാനുവദിച്ച പഠിക്കുന്നതല്ലോ. ‘ഇതെല്ലാം തന്റെ ഒരു മിച്ചക്കല്ലേ’ എന്നാംവരുതിൽ ചും കൈ അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളയും.)

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ള:—(കുഞ്ഞപിള്ളയോടു കുറപ്പിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതുടിൽ) കുറപ്പുംചെട്ടിന്.

(അനീധിരക്കാലപ്പും കുഞ്ഞപിള്ളയെ നോക്കി ഒരു ചോളാളി ചിരിക്കുന്നു. കുങ്ഞംപിള്ള വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടു് അതു മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. അനീധിരക്കാലപ്പും ഇരിക്കുന്നു.)

അനീധിരക്കുപ്പു്:—ഈ വണ്ടിക്കാരമാരു്—ഒത്താലുകുളു...മഹാശ്വരാജാളി. ഭാഹാ! (രണ്ടാംബുണ്ടുട്ടു വീഞ്ഞം.)

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ള:—(തപ്പിത്തടങ്കരുതു് ഒരു വിശദിച്ചുട്ടു വീശിക്കുന്നതുടു കാണുക്കുന്നതു) ശ്രദ്ധയേന്തോ അഞ്ചുപ്പിനെ പരാഖാൻ!

അനീധിരക്കുപ്പു്:—ഓലു അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി, തൊനിനു് ഏപ്പുഴു് വണ്ടിക്കുളു കുറിതാണുന്നു!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ള:—അവസാനം ഒരു വഞ്ചമുള്ളൂ പരാഞ്ഞിരുന്നതു്.

അനീധിരക്കുപ്പു്:—ഉം, ഏന്നായിരുന്ന ആളുതെന്തു ഉദ്ദേശമെ! പുക്കുൽ മായവി സമുത്തിക്കണ്ണു?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ള:—(കുഞ്ഞപിള്ളയോടു വിശദികരിക്കുന്നതിന്റെ സ്വന്തത്തിൽ) പെന്നർക്കുടിയുടെ അമ്മയാണു്
(കുഞ്ഞപിള്ള നിവികാരനായി നിഛുന്നു.)

അനീധിരക്കുപ്പു്:—അവസാനതെന്തു വണ്ണിലു് ചെന്നാ

ഇങ്കും അതുകൊണ്ട് അഞ്ചീറ്റ് നേരംനേതരത്തെന്ന പോലെ മെന്ന് ഒരേരുദി വാഗി!

അശ്വപ്പൻപിള്ളി:—(കത്തു മുളിക്കൊണ്ട്) വേഗമോ നീ നടന്നകാണാനുള്ള ധിരതി, ധിരതി! (കുത്തിമമായി പിരിവയ്ക്കി ചിരിക്കുന്ന.)

തുഡിരക്കരള്ള്:—(കുഞ്ഞപിള്ളിയെ ചെരുതാക്കിട്ടു നീ നോക്കിയിട്ട്) അവക്ക്—വിലാസിനിയും—അവകാണക്കി താന്നപുംതന്നെ എറഞ്ഞുണ്ടാണ്.

അശ്വപ്പൻപിള്ളി:—(കുട്ടതൽ ചിരിച്ച്) കുണ്ണം, കാണ്ണം. ഓഹ്! ഓഹ്!

തുഡിരക്കരള്ള്:—എന്നിട്ടോ? എന്നിട്ടോ അശ്വപ്പൻ പിള്ളി! വരാന്നാണു തു പഴീഞ്ഞാണു മാ, അല്ല തഞ്ഞാണു മാ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:—(കും അത്തമാരത്തായി) വരാനൊ ഇതു വഴീത്തഞ്ഞകയില്ല.

തുഡിരക്കരള്ള്:—അതാ ശരി. വഴീവച്ച് കാറിന്തു റബ്ബറും ഭേദമുണ്ടാണെന്നും വരൊറരക്കീറല്ലോ. കെടകയെടാ കെട. പിന്ന ഇപ്പുഴാ ഇഞ്ഞവന്നാന്തിയതു്.

അശ്വപ്പൻപിള്ളി:—താനാണക്കി എത്തരംനേരമായി മുക്കിയും കാത്തുനിക്കവായിരുന്നുനോ? ഒട്ടകം എന്നിക്കു തോന്നി...

തുഡിരക്കരള്ള്:—താൻ വരഞ്ഞില്ലെന്നും അണല്ലും?

അശ്വപ്പൻപിള്ളി:—പൂം വല്ലതുമഞ്ഞ മാറിയോ നും...അല്ല...കുറ്റുചെട്ടിനും പറഞ്ഞ വാക്കു വാക്കുന്നെന്ന യാ—എന്നാലും...

തുഡിരക്കരള്ള്:—ഈരും ചാറുംകുടിന്തുത്താലും ഞാനിവിടെ ആത്താം.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-അണ്ണേ! അതുപിന്ന എനിക്ക് റിഞ്ചുകുടാങ്ങയാ? (മുജ്ജപിള്ളി യോട്ട്) എന്നു ഒച്ചട്ടൻ ഒന്നം മിണഡാത്തതു?

(മുജ്ജപിള്ളി തന്റെ വിരസഭാവം മാറ്റാൻ പണിപ്പെടുത്തണം. ഒന്നു ചിരിക്കണം.)

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-നേരം വളരെയായി. ഇനിയൊന്നു തലചായ്ക്കു നാതക്കുവാ നല്ലതു? നാഞ്ചുരാവിലെ വിവരമായിട്ട് നമ്മക്ക് സംസാരിക്കാം.

അരീയരക്ഷൈപ്പു്:- അതു ധിരതിയാനമില്ല.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-എന്നാലും ധാത്രാക്ഷീണം?...

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതും വഴിലുംരൂം കാലാക്കിടന്നാലേ? കെടക്കുന്നതുതന്നു നല്ലതു (അരീയരക്ഷൈപ്പു് നോട്ട്) ഒച്ചട്ടൻ ജീവവുംരൂം ഉണ്ടാരിക്കാം.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- ഉണ്ണുകഴിഞ്ഞിട്ടുമതി വേണമെങ്കിൽത്തന്നു വിശ്രദി.

അരീയരക്ഷൈപ്പു്:-എന്നാലേ...എനിക്ക് കാലുംകൈയുമൊക്കെ ഒന്നു കഴുകി ഇതു നാഥംജപിക്കാനണ്ടു്.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-കൊള്ളിം, നാതിനെന്നു വിഷമം?

അരീയരക്ഷൈപ്പു്:-കിണറൂട്ടുകര ഒന്നു കാണിച്ചുതന്നാൽ...

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-വെള്ളം ഇങ്ങോടെട്ടപ്പു് കാം.

അരീധരക്ഷൈപ്പു്:-ഹാ! വേണ്ട, നിങ്ങളിവിടെ നിക്കിൻ. ഞാൻ ഉടൻ എത്താം.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-(മുശരച്ചുണ്ടി) അതാ...അതുതന്നു കിണറു്. (ഉറക്കെ) കേശവാ! എടക്കാ കേശവാ—

(കേശവൻ അഥണിയറയിൽ “എന്തോ”)

കൃഷ്ണപിള്ളി:-വിളക്കെടുത്തു കിണറക്കരലോ നു വച്ചുകൊടു. (അനീധിക്കരിക്കുന്നോടു്) നടന്നാട്ടു.

(അനീധിക്കരിക്കുന്നു് അർട്ട് അഴിച്ചു് കസേരയിൽ തുക്കിയിട്ടു് എം തേരയ്ക്കു പോകുന്നു.)

അമ്മപുന്നപിള്ളി:- (കൃഷ്ണപിള്ളിയോടു്) അഞ്ചേണ്ടാ, ഉം, എന്തുപറി?

കൃഷ്ണപിള്ളി:-എന്താനു്?

അമ്മപുന്നപിള്ളി:-അഞ്ചേണ്ടാ എന്താ ഒരു... ഒരു വിശ്വാതെ.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-ഒന്നമില്ല.

അമ്മപുന്നപിള്ളി:-പണ്ണു ഇങ്ങന്തിയില്ലാറിക്കും. ഓ, അതുകൊണ്ടു് ഏവശ്യമമൊന്നും വിചാരിക്കണം. അബു ശ്രദ്ധമൊന്നും പററിരിക്കും. നാലൂടു അല്ലകും മരറുന്നാ ഒളിത്തും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-എത്താത്ത കൊഴിപ്പുമല്ല; എത്തിയ കഴിപ്പുമാണിവിടെ ഉള്ളതു്.

അമ്മപുന്നപിള്ളി:-അതെന്തോന്നാണു! എനിക്കു മനസ്സിലാവണില്ല.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-ഒരപാടു പറയാനണ്ടു് അഭ്യും പിള്ളു. എനിക്കു പലതും നിങ്ങളോടു പറയാനണ്ടു്

(പുംഞ്ഞ പട്ടി കരജ്ഞന ശമ്പും. അനീധിക്കരിക്കുന്നു് “എൻ! പട്ടി! പട്ടി!” എന്നപറഞ്ഞു് തിരിഞ്ഞു നോക്കിനോക്കി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

അമ്മപുന്നപിള്ളി:-എന്തു കഴിപ്പുചേട്ടു?

അനീധിക്കരിക്കുന്നു്:- (എങ്ങിക്കൊണ്ടാണ്ടുതന്നു) പ.....
പട്ടി!

കൃഷ്ണപിള്ളി:-ഒന്നും ഏറ്റുന്നതില്ല.

അയ്യപ്പിള്ളിൽ:- ഇത് കുറയേ ഉള്ളിട്ട്.

അധികാരിയും:- മതിയല്ലോ? എന്തിനതികം...
മാവു!

എഷ്ട് സാഹിത്യം:- അതു കേൾവനിവിടില്ലോ?

അധികാരിയും:- വേലക്കാരനോ?

എഷ്ട് സാഹിത്യം:- തൊനവങ്ങനാട് പരബ്രഹ്മിന്റു

അധികാരിയും:- വിളക്ക കൊണ്ടുവച്ചിട്ടുണ്ടോയി.

എഷ്ട് സാഹിത്യം:- ധിക്കാരി. (ഉരക്കണ്ണ) എടു, കേ
രോഹാ!

(കേൾവൻ അണിയംയിൽ: “എന്തോ!”)

എഷ്ട് സാഹിത്യം:- അശ്ലൈക്കിൽ വേണ്ടാം. തൊൻതെനാ-
വരാം. നടക്കണാം.

(രണ്ടുകുട്ടിം നടക്കണാം.)

(കർത്തവാന്)

രംഗം നാലു

[രംഗം പഴയത്തെന്ന—ചുവർിൽ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥാക്കിൽ ഘൃതാശം മിനിട്ടുകൾ ഞുടി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി എഴുചുവരുണ്ട്; കുട്ടിയു അദ്ദോഡി ശങ്കരൻകുട്ടി മാത്രമേ രഹസ്യത്തുള്ളി. ഒരു കണ്ണേരയിൽ ചിന്താമ ഗാനായിട്ടിരിക്കുന്നയാണ്യാം. കേരവൻ ഒരു ദ്രോണ് പാലുമായി അഭ്യരിക്കുന്നു.]

കേരവൻ:-കൊച്ചുജ്ഞിഡേനോ!

(ശങ്കരൻകുട്ടി കേരുക്കുന്നില്ല.)

കേരവൻ:—(കറച്ചുകുട്ടി ഉരക്കെ) ശങ്കരൻകുട്ടിക്ക ദിനതു! കുഴൽത്തു!

(ശങ്കരൻകുട്ടി ഏതുവേണമെന്ന മട്ടിൽ തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നു.)

കേരവൻ:—പാലു!

ശങ്കരൻകുട്ടി:—എനിക്കവേണ്ട. (കേരവൻ മുന്തിൽ വയ്ക്കുന്നതുകുണ്ട്) വേണ്ട കേരവാ. അകത്തു കൊണ്ടുപോയേക്കു.

കേരവൻ:—സങ്കടമുണ്ട്.

ശങ്കരൻകുട്ടി:—എന്തിനും, എന്നും പാലു കടിക്കാനെന്തിട്ടോ?

കേരവൻ:—ഈതു കുഴുമാണെങ്കിണോ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:—അതുകൂടും? എനിക്കോ ഒക്കവേനോ?

കേരവൻ:—കൊച്ചുജ്ഞിനാം എനിക്കും.

ശങ്കരൻകുട്ടി:—നിന്നുക്കും?

കേരവൻ:—അതെ കൊച്ചുജ്ഞിനോ. അതെ.

ശങ്കരൻകുട്ടി:—നീ ആ കൊച്ചുജ്ഞിനാവില്ലി ഒന്നു നി ദാന്താമോ?

കേൾവൻ:—പഴകിയ വരുത്തേതാട്ട് നാക്കതിരിയു കൊച്ചുണ്ടെനോ!

ശകരൻകുട്ടി:—ഈതാ...വീണ്ടും. പഴകിയതു പലതും മാറ്റേണ്ടിയിരിക്കുന്ന കേൾവാ.

കേൾവൻ:—അതെള്ളപ്പുംകൊണ്ടു തോന്നുന്നതാ. ഈ താ പറത്തരു കൂട്ടുമെന്നോ.

ശകരൻകുട്ടി:—സ്വാരംബില്ല; ഞാൻ എത്ര കൂദാശയും സഹിക്കാനോരും കയാണോ—ഈതു് എത്രയോ തു മും...വലിയവലിയ കൂദാശപൂജകൾ

കേൾവൻ:—മെഡവംസഹായിച്ചിട്ടു് അനന്തരീം കടി ചും കഴിയാനുള്ള വക ഇതു വീടിലെബാണോ!

ശകരൻകുട്ടി:—തനിക്കുതാനും പുരയ്ക്കുന്നും എന്ന കെട്ടിടങ്ങാ കേൾവൻ?

കേൾവൻ:— ആളുവെല്ല കല്ലുവെല്ല എന്നു കെട്ടി തോണ്ടോ.

ശകരൻകുട്ടി:—എനിക്കിനി ആളുവെല്ല നേരമില്ല കേൾവാ.

കേൾവൻ:—(ശകരംഗശാക്കമ്പായയിൽ) ഈതുവരേം കേണ്ടും ബഹാദൂർ ഇല്ലാതിരുന്ന വീടാണെങ്കുന്ന ഈതു്.

ശകരൻകുട്ടി:—ഒരു ഉണ്ടാക്കുന്നതും ബഹാദൂരുണ്ടാക്കുന്നതും ഞാനല്ല കേൾവാ. (ഥിവിതൻറെ സ്വരത്തിൽ) അ ദേഹയററം ആറുഭ്യുണ്ടു് ഒരപൊസ്പരം ഞാനായിട്ടു് സ്വാജിക്കുത്തെന്നോ; അ മുംനു അനുസരിക്കുകേം അമമയെ സമാധാനിപ്പിക്കേം ചെയ്യുന്നുമെന്നോ പകുശ...ഇല്ല കേൾവാ, എനിക്കു സാധിക്കുന്നില്ല.

കേശവൻഃ:-തെ കൈകൊണ്ടിച്ചു ശ്രദ്ധിപ്പ് ചു ഞെത!

ശങ്കരൻകുട്ടിഃ:-ഹതുവരെയും തെ ഏകകൈകാണു അടിച്ചുള്ളി. മറേരക്കൈ ഹതുവരെ അല്ലോപ്പോലും ഉയൻ്നി പു. പക്ഷേ, അതും ഉയൻ്നേപാകും. ശ്രദ്ധിപ്പാതെ പറന്നില്ലെന്ന വര്ണം.

കേശവൻഃ-കഷ്ണാണം

ശങ്കരൻകുട്ടിഃ-കഷ്ണം! അതുമാതും നീ കഷ്ണാണയി കാണുന്നാളെ അല്ലോ? ആഞ്ചോത്തില്ലാതെ നായ്ക്കും നരിക്കും തിനാനും കടിച്ചുകീറാനുംവേണ്ടി പക്തിമരിച്ചു തോൻ കിടന്നപ്പോൾ—എന്ന ഒട്ടുതുകാണ്ടുപോയി രാപ്പുകലില്ലാതെ മുന്നുംചുരുക്കിച്ചു—സ്വന്നം വീട്ടു കാതുടെ മുഖംകുടുംബവോലും വകവയ്ക്കാതെ രക്ഷിച്ചു (തോൻ മരിയുടെ ദുഃഖി) അവളുടെ—എന്നാ ടോത്തു് എതു കല്പിലും മുള്ളിലും നടന്നപോരാനിരങ്ങിയ—അവളുടെപേരിൽ കേശവൻ കഷ്ണം തോന്നന്നില്ല അല്ലോ? കല്പാനാമല്ലാം സ്വപർഭ്രാന്തിരിക്കുന്നപാവകളും കാരൻറു വിനോദലീലയായിക്കാണുന്ന അട്ടുന്നു് എ റൂക്കാണ്ട് ആ ചരംചിത്തത്തിനും ഫലമായി ഹതു സംഭവിച്ചതെന്ന ക്രതിക്രൂട്ടാ?

കേശവൻഃ-ഗരീയാണു കാണത്ത. കുറതു പറയുന്ന തു കാഞ്ഞമാണം

ശങ്കരൻകുട്ടിഃ-ഹതു ചോദിച്ചുപോയി. അതാണു തോൻ ചെയ്യ കരറം! തെ മനശ്ശുന്നായിപ്പോയി. അതാണു തോൻ ചെയ്യ തതറു്.വേണ്ട കേശവാ,വേണ്ട! എന്നി ക്കു് ഇന്ത തറവാടിനുറു മഹത്പും വേണ്ട. കാരണവന്നു

ക്കെട ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസം. ഒരു മനസ്സുനായി ജീവിച്ചു മനസ്സുനായി മരിക്കുന്നു... അതുകൊണ്ട്... അതുകൊണ്ട് തൊന്ത് ഇല്ല വീട് വിടുന്നു.

കേശവൻ-ഈവിടം വിടാനോ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അതെ. അതാണു നല്ലതു് — അ മുൻ എന്നിക്കും.

കേശവൻ:-കുഞ്ഞതു, തൊ...

(അകത്തു് “എടാ കേശവാ!” തുള്ളപിള്ള വിളിക്കുന്നു.)

കേശവൻ:-എന്നോ! (പത്രക്കു) ഇതാ ചാലു്... കമ്മിക്കുണ്ണം.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (തടർത്തുകൊണ്ട്) എന്നിക്കും വേണ്ടും.

(കേശവൻ ചാലു മേഖലുംതു് അടച്ചുവെച്ചിട്ടു് കാടി അകത്തു പോകുന്നു. ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ മറിക്കുകത്തുനിന്നും ദേവകി പ്രഭവരിക്കുന്നു.)

ശങ്കരൻകുട്ടി:-നീ ഉറഞ്ഞിയില്ലോ?

ദേവകി:-ഈല്ല.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ഈം?

ദേവകി:-എന്നിക്കരക്കും വരുന്നില്ല.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-വീട് മാറിയിട്ടായിരിക്കും.

ദേവകി:- (ഉറപ്പിച്ചു്) വീട് മാറിയിട്ടുതനു.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- ദേവു!... അവിടെയിരിക്കും. എന്നിക്കു നിന്നോട് ചിലതു ചാരയാണുണ്ടു്.

ദേവകി:- (ഇരിക്കുന്നതിനിടയിൽ) വന്നിതനുവർ ചൊണ്ടോ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ഈല്ല. ഉണ്ണണ കഴിക്കുകയാണെന്നുതോ എന്നു.

ദേവകി:- എന്താണ് ഏറ്റവാടു പരയാനെങ്കിൽ തു്?

ശക്രൻകൃതി:- അറബിക്കമയിലെ അത്ഭുതംപോലെ തോന്തിയിരിക്കും ഇവിടെ വസ്തിനശ്ശേഷമുള്ള നീ ഒൻ്റെ അന്തിമഭവം.

ദേവകി:- കാ, സാരമില്ല. എന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചതാണു കുറവെഴുംക്കുണ്ട്.

ശക്രൻകൃതി:- നീ മുഖത്തുനോക്കി കഴിഞ്ഞ പരയുകയാണു്.

ദേവകി:- പഴക്കി, എൻ്റെ പ്രതീക്ഷയേയും കടന്ന ഫോയി.

ശക്രൻകൃതി:- ഇംഗ്ലീഷ്യത്തെ നിമിഷങ്ങളിൽ നീ ഏന്ന വല്ലുതെ ശപിച്ചിരിക്കും.

ദേവകി:- ഇല്ല.

ശക്രൻകൃതി:- നിന്നുക്കുന്നപുറി എന്തുതോന്തി?

ദേവകി:- വിശ്രേഷിച്ചുണ്ടും തോന്തിയില്ല.

ശക്രൻകൃതി:- ഒന്നും?

ദേവകി:- ഇല്ല. എന്നപുറി ചിലതു തോന്തി.

ശക്രൻകൃതി:- അതെന്താ?

ദേവകി:- എന്നും ഇല്ല വെന്നുത്തിനന്നുചിക്കുതായിരുന്നുണ്ടു്.

ശക്രൻകൃതി:- എന്നു പരഞ്ഞതില്ല, ദേവു! നീ ഏന്ന വെള്ളത്തുകഴിഞ്ഞു.

ദേവകി:- ഇല്ല; അറിപ്പതുകൊണ്ട് തോന്താരാളിടെ ചഴിയിൽ മുള്ളി വിരിക്കുകയാണു ചെയ്യുതു്.

ശക്രൻകൃതി:- മുള്ളി! സാരമില്ല. അതു വെഡനുണ്ടാകുന്ന മുള്ളി കുറം അധികമില്ല.

ദേവകി:- എന്നാണ് പറയുന്ന — എന്ന സമാധാനി മുക്കാൻ. പരക്ഷ, തൊന്തരിയുന്നണ്ട് (മരിയിലേയ്ക്കു ചുണ്ടി) തൊന്തരിനകത്രണഭായിയുണ്ട് — എല്ലാം കേട്ട്.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (ഒന്നു വെള്ളതായി ചിരിച്ചിട്ട്) ദേവ യേനാഫോയി അഃല്ല?

ദേവകി:- സത്യംപറഞ്ഞാൽ അതെ.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ സുക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ട്) ശകലം കരയുകയുംചെയ്യു, എങ്കിൽ?

ദേവകി:- (മനസ്സിച്ചുവകാണ്ട്) ഇല്ല.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (കണ്ണക്കുടി സുക്ഷിച്ച്) കളിം, കളിം! ഇതാ ഇപ്പഴം നിരന്തരവിത്രവി നിൽക്കുന്നണ്ട്.

ദേവകി:- (സാരിത്തുന്നുവകാണ്ട് കണ്ണതുടച്ചുവകാണ്ട്) തൊൻ കരന്തതല്ല.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- ഫിനൊ കണ്ണതുടയ്ക്കുന്നതു്...?

ദേവകി:- അറിയാതെ കണ്ണാണ് നിരന്തരഫോയ താണോ.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (ശ്ലോഹാധിക്രമത്താൽ കരം ഗരഹിച്ചു വകാണ്ട്) എൻ്റെ ദേവു! നിനൊ തൊൻ ഇന്നുഡിവാക്കി യിട്ടണ്ട് എന്നുറ ആത്മാവിന്നുറ ഏറാവും ഉള്ളിലുള്ള അറയിൽ, നിനക്ക്—നിനക്കുണ്ടാതും രീടം തൊൻ ഒഴിച്ചിട്ടിരിക്കകയാണോ... എന്നാജീവിപ്പിച്ചവളാണു നീ... മനശ്ശും ശ്ലോഹംവകാണ്ട് എന്തുചെയ്യാമെനോ, എന്തു സന്ദൂഖമെനോ ..നീയാണെന്നൊ പഠിപ്പിച്ചതു്... എന്നുറ ദേവു, നീ എന്നും, എന്നും നീ എന്നുറതാണോ എന്നുറതു മാത്രം— ഈ പ്രപബ്രഹ്മത്തിൽ എരാററ ശക്തിക്കും നിനൊ എന്നിൽനിന്നോ അകററാനായുള്ള— നീ വിശ്രദിക്കുമോ?

ദേവകി!-ഒഹോ! വിശ്വസിക്കില്ലേപാലും! എന്നി
ട്ടാണ്...ചിലിച്ചിട്ട് നാക്കടക്കംമുന്പ് ക്രൂട്ട് എറഞ്ഞിര്ത്തി
രിച്ചതും.

ശങ്കരൻകുട്ടി!- ദേവു, എന്നിക്കൊഡിയാം...നിന്നുറ
ത്രാഗം, നിന്നുറ ദെയ്തും. അതിൽ ക്രൂട്ടതയെ നിന്നുറ
സ്നേഹം—അതു തൊന്തരിഞ്ഞിട്ടണ്ട്

ദേവകി!-ചക്രക്കു, അഭാധയ്ക്ക് അം ഷ്ടൈനണ്ട്—അമ്മ
യുണ്ട്

ശങ്കരൻകുട്ടി!-അതെ. സ്വന്തംതാൽവച്ചുജീവലോ
ഴിച്ച് മറ്റുല്ലാത്തിലും തന്ത്രപരിശുന്ന രേഖാൻ. മകൻ്ത്
ഇം അം ഷ്ടൈന്നുറയ്ക്കും മല്ലയുല്ലത്തിനിടയിൽപ്പെട്ട് ദൈഹികക
നാ ദരമു.

ദേവകി!-ഇന്നവരെ അഭാധയെ സംരക്ഷിച്ചുവർ!

ശങ്കരൻകുട്ടി!- അതിന്?

ദേവകി!-അഭാധക്കെ സുഖംമാത്രം നോക്കുന്നവർ.

ശങ്കരൻകുട്ടി!-നീ എന്നു പരിഹസിക്കക്കയാണോ?

ദേവകി!-ശല്പ; താൻ എറാവും ഗതരവമായിപ്പറ
യുകയാണ്

ശങ്കരൻകുട്ടി!-എന്നുറ സുഖം ക്രതുന്ന!

ദേവകി!-അവയുടെ ഉള്ളശ്രദ്ധയിൽ സംശയിക്കരും.

ശങ്കരൻകുട്ടി!-കളിപ്പിച്ച കളിപ്പിച്ച കണ്ണില്ലാ
താക്കിം.

ദേവകി!-അവക്കുവലപ്പുതീക്കൂകളിം കണ്ണിരിക്കാം.

ശങ്കരൻകുട്ടി!- ആർക്കം സ്വപ്നംകാണാവകാശ
മിണ്ട്.

ദേവകി!-അതാവശ്യപ്പെടാനം അധികാരമില്ല?

ശകരൻകുട്ടി:- ഇല്ലെന്ന പരിഞ്ഞതാ? പേരും, ചില പ്ലാസ് അനുസരിച്ചുനിവർത്തിപ്പിലു.

ഭേദകി:- അതു നാഡികേടല്ലോ?

ശകരൻകുട്ടി:- നാഡികേടകാണെങ്കിൽ അതു ദൈർഘ്യവും എറബുകാണും.

ഭേദകി:- തൊന്തതിനാണവികില്ലോ.

ശകരൻകുട്ടി:- ആതു? ഭേദവും, നീ ഏന്താണു പായുന്നതു?

ഭേദകി:- അങ്ങും അ ചുനു അനുസരിക്കണം.

ശകരൻകുട്ടി:- നിരത്തു, നമ്മുക്കു് മറുവല്ലതിനെയും കറിച്ചു സംസാരിക്കണം.

ഭേദകി:- എന്താണെന്നപ്പറിത്തനൊയായാൽ?

ശകരൻകുട്ടി:- നിരയിച്ചുറച്ചകാര്യത്തിൽ പിന്നുത്തു സംസാരിക്കാൻ.

ഭേദകി:- നിരയിച്ചുത്തും ഉറച്ചുതും ആതു?

ശകരൻകുട്ടി:- തൊൻ, അല്ലാതെ പിന്നാരാ?

ഭേദകി:- പേരും, തൊൻ നിരയിക്കുന്നതു...ക്കമിക്കണം...

ശകരൻകുട്ടി:- ഭേദവും, ഏന്താണു നീ പരയാനായുന്നതു?

ഭേദകി:- തൊൻ ഇംഗ്ലീഷ് താമസിക്കുന്നില്ലോ.

ശകരൻകുട്ടി:- ഹോ, ഇതുവേണ്ടും! വേജി. നമക്കുണ്ണ മാറണം, എററവും ഏഴുപ്പും.

ഭേദകി:- പേരും, അങ്ങും ഇവിടെത്തന്നു താമസിക്കണം.

ശകരൻകുട്ടി:- ഓ! നിന്നെങ്കണ്ണ, ഭാഗ്നപിടിച്ചേരും?

ദേവകി:-ശരിയായിരിക്കാം. ഈ വീട്ടിന്റെ അതുകുതയാണല്ലോ അതു്.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ഒരു! (അനന്തരമാർദ്ദനായി നോക്കുന്ന)

ദേവകി:-ഈതിനമുമ്പു് രഹസ്യപരം ഇവിടെ ഉയർന്നിട്ടില്ല.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-നശിഖനാളിൽ നശിക്കും. തകരേണ്ടതു തകാം. ഈനാലുകും നാലുകും.

ദേവകി:-പഞ്ചാം, അതിന്റെ കാരണാക്കാരിയാകാൻ തൊനാറുചെക്കുന്നില്ല.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-നീ ഉറങ്ങാതെകിടന്നാതു് ഈ നാണോ?

ദേവകി:-എനിക്കു ചിന്തിക്കാൻ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-എനിട്ടു്...ചിന്തിച്ചുത്തിയ തീരുമാനമാണു് ഭേദം! വളരെ ഭേദം!

ദേവകി:-തൊൻ ആരുലോച്ചിച്ചു, വളരെ വളരെ. ആക്കരേബൻ പറഞ്ഞതുണ്ട് ശരീരം. ഒരുക്കെക്കുണ്ടാണിച്ചാൽ ശമ്പുമില്ല.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-(സഹിക്കുപോലെ) അവനെന്തിനു പറയാൻപോയി?

ദേവകി:-സത്രുമണ്ഡലം പറഞ്ഞുള്ളി!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-(പഴയപടി) ഈ വീട്ടിൽ ഈന്നു് എപ്പാംപോക്കം ഭ്രാന്താണു്!

ദേവകി:-അതുകൊണ്ട് തൊൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-എത്രചെഞ്ഞാൻ?

ദേവകി:-നാലൈ തൊൻ തിരിച്ചുപോകും.

ശകരൻകൃതി:- (ഉറക്കണ്ണതെന്ന്) ദേവു, നീ എന്തോ എന്ന് മുഴു പറയുന്നതു്?

ദേവകി:-അങ്ങോ ഏതന്ന അഖാവദിക്കുന്നും.

ശകരൻകൃതി:- എന്നെവിട്ടു്...എന്നെന്നെന്നുള്ള ഉഖ്യാതിയിട്ടു്...നീ പോവുകയാണോ, അല്ലെങ്കിലു്?

ദേവകി:- (ശോകാതമകമായ മന്ദഹാസങ്ഗതാട്ടക്രമി) എനിക്കതിനു കഴിവില്ല.

ശകരൻകൃതി:-പിബനാ?

ദേവകി:-അങ്ങദാശ സ്നേഹിച്ചു്, ഭിഷണത്തുകമായ ഒരു ചിന്തയിൽ എരിവെത്തുകൊണ്ടു തൊൻ പോവുകയാണോ?

ശകരൻകൃതി:- എൻ്റെ ദേവു, നീ അതെന്തിനുവെള്ളുന്ന, എന്തിനോ?

ദേവകി:- മുഴു മുള്ളി വാക്കുകൾ തോന്നെന്നതുനാം സഹിക്കും.

ശകരൻകൃതി:- എന്നാൽ പോകാം, തൊനും വരാം. നമുക്കാളും ചേറ്റ് കഴിയാം. മുഴു രാത്രിയിൽത്തനൊപ്പോകാം.

ദേവകി:- വേണ്ടി...അതു കൂടുതൽ കൂദ്ധുംവരുത്തും. തൊൻ കൂടുതൽ പഴിക്കേണ്ടിക്കും. അങ്ങയുടെഅമ്മ കരയും.

ശകരൻകൃതി:- എൻ്റെ അമ്മ! ദൈവമെ, മുത്തു് എന്നുംബാതിരി ധർമ്മസക്കം?

ദേവകി:- അതിനിന്നിനും രക്ഷപ്പെട്ടുകാം. ഒരേയെ മാർഗ്ഗംജണ്ട്. അതാണോ തൊൻ ധരണത്തു്.

ശകരൻകൃതി:- വേണ്ട ദേവു, വേണ്ട. എനിക്കു രക്ഷ

ചെറുകണ്ടാ. നീ പോയാൽ...നീ പോയാൽ തൊന്തരക്ഷണം ഇവിടെ നില്ക്കില്ല.

ദേവകി:-പാടില്ല, അങ്ങ് നിൽക്കണം.

ശക്രൻകുട്ടി:-തൊൻ വേദനിക്ഷണാതു്...തൊൻ തക്കനാതു്.....അതു നിനക്ക കാണണ്ണോ ദേവുഎന്നാൽ...എന്നാൽ നിനക്ക പോകാം.

ദേവകി:-അഭ്യാസത്തു ചരഞ്ഞു....അഭ്യാസത്തു ചരയു മോ?...അഭ്യാസ! എന്തിനോ! ആ വാക്കകൾ! അങ്ങ് ഓർമ്മിച്ചുനോക്കു...അങ്ങ് വേദനിക്ഷണാതു്...അങ്ങ് തക്കനാതു്...അതു കണ്ടാൽ എന്നിക്ക സുവാമിണ്ടുനോ?...(കരഞ്ഞുകൊണ്ട്) എന്ന ചരയാൻ അഭ്യാസയ്ക്കു...

ശക്രൻകുട്ടി:- (വികാരാധിനന്ദനയി കരം ഗ്രഹിച്ച കൊണ്ട്)നിരത്തു ദേവു, നിരത്തു്: ആ വാക്ക് ഒരു ശാപം പോലെ എന്നുറുമെൽ പതിക്കയ്ക്കു് തൊൻ മാപ്പിരക്ക നീ ദേവു! നിനോടു തൊൻ മാപ്പിരക്കുന്നു. തൊൻ വേദനിച്ചപ്പോഴാക്കു, തക്കരാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാക്കു.....ഹോ! തൊനെന്നെന്നാൽ കൂതല്ലുന്നാണോ!

ദേവകി:-എന്ന പോകാനനവഭിക്ക. തൊൻവരാം. ഈ തീയും ചുകയും കന്ന കെട്ടുണ്ടിയിട്ടു്...അതുവരെ... എന്തിനേവണ്ടി തൊനിവിടെ നിൽക്കണം.

ശക്രൻകുട്ടി:-ശരി, ദേവു, ഇവിടെനിന്നാൽ പലതും നീ കേൾക്കണംവിവരം. എഡയം മരടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നിനക്ക് കട്ടംത ദേവന നൽകുന്ന പലതും...

ദേവകി:-നാലൂടു അങ്ങ് എന്ന ധാതുക്കണം...

ശക്രൻകുട്ടി:-(ചിന്താഭരിതനന്ദനയി) ...ഈ...

(ആധികാരിയും വാദിനാം..കടന്നവഞ്ചുന്നതു് ദയതികർ കാണുന്നീ സി. ആധികാരിപ്പിന്റെ ഫുമകം അവരെ പരിശോഭിപ്പിക്കുന്ന— വേകി ഡിഡിയിൽ രക്കരൻകട്ടിയുടെ മറിക്കുത്തേയ്യു പോകുന്ന—പുക്കുൾ, അതു കാണാൻ ആധികാരിപ്പിന്റെ ഗ്രഭ്യരൂപങ്ങിക്കുന്ന സാധിക്കുന്ന ണ്ട്. അയാൾ അല്ലെങ്കിൽ അസ്ഥാപിക്കുന്നു. കൂട്ടിലുള്ള അയു പ്രസ്താവിക്കുന്ന വാദം. കുപ്പിനു ചോദിക്കണമെന്നുണ്ട്.) പക്ഷേ, മര്യാ ദക്ഷതി അതു് പത്രക്കിവയ്ക്കുന്ന എന്നമാത്രം.)

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:—(ശക്രൻകട്ടിയെ കണ്ട്) ഒ൦ഹോ! തേടിയവത്തു കാലിൽന്തനെ ചുററിയല്ലോ.

(ആധികാരിപ്പു് വരിത്തുമിതികരിച്ച കുട്ടൻ സംശയങ്ങൾക്കും അ മനോഭാവത്തോടുകൂടിയാണു് ഇപ്പോൾ നോക്കുന്നതു്. ചിലപ്പോഴോ ക്കു അടച്ചിരിക്കുന്ന രക്കരൻകട്ടിയുടെ മറിയുടെ വാതിലിനനേരയും മംഡപിലപ്പോൾ, രക്കരൻകട്ടിയെയും സുക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നുണ്ട്.)

ആധികാരിപ്പു്:—എം? അതെന്നൊ അംശങ്ങൾ പറ ഞ്ഞതു്?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:—ഈ നിക്കുന്നതാരാ? കുറപ്പുചേട്ട നോ ഉത്തരിച്ചുകൂലുംകുടെ?

ആധികാരിപ്പു്:—ഈല്ലകൂലും താനുഹിച്ചു.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:—അതരാണോ? ഒ൦ഹോ—

ആധികാരിപ്പു്:— മുഖ്യപിള്ളിടെ....(അതരെന്നാറിയാൻ വയ്യാത്തതിനാൽ ശ്രേഷ്ഠം ഹിരി.)

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:—മകൻ. മി. ശക്രൻകട്ടിനായർ... ഒ൦ഹോ! ഇനി ഇപ്പോൾ ചേടുവാൻ അറിയാണുപറദമോ?

ആധികാരിപ്പു്:—(സ്വജ്ഞമായി നേരത്തെടിയിട്ടു്) ഓ൦!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:—എ, എ—?

ആധികാരിപ്പു്:—അംപ്പും...?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:— (തലയാട്ടങ്ങാടെ)...ഓ൦! അതു തന്നെ...

അരീയരക്ഷരപ്പ്:- (വാഹോളിച്ചു്) എാ!

കൃഷ്ണപീജി:- എന്നാൽ ഇനി കിടക്കകയല്ലോ? മനി ഒരപാടായി. കേശവാ! (അണിയറയിൽ കേശവൻ—“എന്നോ!”) കിടക്കവിരിച്ചോ? (അണിയറയിൽ കേശവൻ—“ഹിരിച്ചു്”) ശരി, എന്നാൽ...

അരീയരക്ഷരപ്പ്:- കിടന്നോളാം... കിടന്നോളാം...

അഞ്ചുപുന്പിജി:- (കൃഷ്ണപിജിയോട്) ചേട്ടു വേണ്ടാക്കി പോയാട്ടു. (ബാക്കി താനേരു എൻ്റെ രഹസ്യത്തിൽ ആംഗ്രൂം) ശങ്കരൻകുട്ടിയെ ഇപ്പും കണ്ടത്സ്ഥിരിച്ചു് ഇത്തിരി കുശലം പറഞ്ഞിട്ടു തങ്ങൾക്കു കിടക്കാം. അഭ്യൂതരക്ഷരപ്പും ചേട്ടു?

അരീയരക്ഷരപ്പ്:- ഓ! ശരിതനോ, ശരിതനോ.

കൃഷ്ണപീജി:- മന്ത്രാദക്ഷേന വിചാരിക്കുന്നതു്. താൻ പോട്ടോ?

അഞ്ചുപുന്പിജി:- ഓഹോ! അതുകൊള്ളാം. കരുപ്പും ചേട്ടു ആരാ? അന്നുനോ? ഇവിടെന്തു ആളുതനന്നയിബ്യൂതു് അഭ്യൂതകൊണ്ടു വല്ലു ആചാരമൊന്നും വേണ്ടും. (അരീയരക്ഷരപ്പിനോട്) അഭ്യൂതു്?

അരീയരക്ഷരപ്പ്:- (വിഷമിച്ചു്) പിനോ, പിനോ!

(കൃഷ്ണപിജി ശങ്കരൻകുട്ടിയെ സകോപം നോക്കിയിട്ടു് പോകുന്നു.)

അരീയരക്ഷരപ്പ്:- (ചോല്ലുണ്ടില്ലെല്ലുാം സംശയത്തിൽനിന്നും സ്വഷ്ടിക്കായ നിഴലാട്ടുണ്ടോ.) ഇന്നു വന്നതെയുള്ളതു് അഭ്യൂതു്?

ശങ്കരൻകുട്ടി:- അതെ.

അഞ്ചുപുന്പിജി:- ഹോ! ശങ്കരൻകുട്ടിനു ഉണ്ടോഗം എന്നൊരു കൊമ്പിച്ചതാണെന്നോ. വിചാരിക്കുന്നും

അവധിയെന്നം കിട്ടണമില്ല ചേട്ടാ. എങ്കാൽ ഒരാളീസി എല...എന്താളീസാ ശ്രൂരൻകട്ടി—(അഥവാ അലിക്കാ അത മട്ടിൽ നിൽക്കുന്ന) എന്തേരോ ഒരു കാര്യാഭിനം...അത് വിടരുതു പ്രധാന ആഫീസറാണ്...ദേഹോ! അതെഴുായ കൊച്ചുബിട്ടക്കന്നല്ലോ കൗൺസിൽചേട്ടാ?—

(അനീയരക്ഷദബ്ദി ഇതൊക്കെ ശരിയാണോ എന്ന മട്ടിനും ശ്രൂരൻകട്ടിയെ നേരംക്കുന്നു.)

ശ്രൂരൻകട്ടി:-തൊന്ത്രപ്രധാന ഓഫീസർ...എൻ എൻ മുകളിൽ പലതുണ്ട്.

അയുപ്പുന്നപിള്ളി:- (തനിക്കു പററിയ ഇളിഞ്ഞ മറയ്ക്കാൻ) തൊം പരഞ്ഞത്തു്...മലയാളികളിൽവച്ചു് മേലേ ക്ഷേടയിലു് നിക്കുന്നതു ശ്രൂരൻകട്ടിയാണെന്നല്ലോ?

(അനീയരക്ഷദബ്ദി പഴയപടി.)

ശ്രൂരൻകട്ടി:-അതുമല്ല; എന്നെന്നക്കാം നല്ല സ്ഥാന തിരിക്കുന്ന പല മലയാളികളിൽ തൈപ്പിടിട സ്ഥാപന തിലുണ്ട്.

അയുപ്പുന്നപിള്ളി:-എന്നവച്ചു... (വിഷയം മാറ്റി) ശ്രൂരൻകട്ടിട സപാനാവം മഴവൻ അച്ചുനീനു് കിട്ടി താ...അതു അപ്പോൾ മോന്നല്ലോ?

അനീയരക്ഷദബ്ദി:- (പഴയപടി) നമ്മളുമാണി ആപ്പു മാറ്റിട്ടാ കാണുന്നതു്?

ശ്രൂരൻകട്ടി:-അതുണ്ണനു തോന്നുന്നു.

അയുപ്പുന്നപിള്ളി:-പിന്നുയല്ലോതെ? ശ്രൂരൻകട്ടി മരനാട്ടിലല്ലാണോ കൗൺസിൽചേട്ടാ?

അനീയരക്ഷദബ്ദി:-മാത്രമല്ല; കൈളിയിക്കലും കൂപററി പ്ലാറ്റിലുംഡായി കഴിയുന്ന തൊന്നെങ്ങനൊ എവരെ കാണുന്നതു്?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-(ശങ്കരൻകട്ടിയോട്) ഇതമൊവൻ ചുമാ പറയണതാ കേടു ശങ്കരൻകട്ടീ! ആളു് ബാഹ്യസന്ധാരം! എന്തിനു കുറച്ചുംചേദം ഇതു കഷ്ടം പറയണതു്? അഡ്വൈ, പറയുന്നാതുകട്ടില്ല! എന്തോരു പുലിന്തിയുള്ള വാളാണു്; അറിക്കാമോ ശങ്കരൻകട്ടീ? അഡ്വൈ; അതൊക്കെ ഇനി അറിവേണ്ടാളും.

(ശങ്കരൻകട്ടി ഇംഗ്ലീഷ്യാട മുഖം തിരിച്ചുകളിയുന്നു.)

അനീധിരക്കുട്ടു്:-കുഴുപ്പാളിയുള്ളു് നിങ്ങൾക്കുതയാ?

ശങ്കരൻകട്ടീ:-തൊനും അനിയത്തീം മാത്രം.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-ഒരേത്തോരു ഭോന്ദലുാ അട്ടുനും അമലയുള്ളു് താലോലിക്കാൻ.

അനീധിരക്കുട്ടു്:-പെണ്ണും?

ശങ്കരൻകട്ടീ:-അവളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞത്.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-അഡ്വൈ! കുറപ്പുംചേട്ടിനിതൊനും അറിയാൻ വരുംയാ? ടൗണിലെ കനാംനമ്പയു കടയില്ല ദിവാകരൻപിള്ളിട. ഒരേ?

അനീധിരക്കുട്ടു്:-ഈ, ഓ! അറിയാം.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-അംഗശാരട ഭാരുയാരാ? ശങ്കരൻകട്ടിട പെണ്ണും...സാവിത്രിക്കട്ടി.

അനീധിരക്കുട്ടു്:-ഓഹാ! ഇതാരിഞ്ഞതു!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-ഈം വിചാരിച്ചു ചേട്ടിനെതാ ചെ അറിയാമെനു്

അനീധിരക്കുട്ടു്:-(ശങ്കരൻകട്ടിയോട്) അനിയന്തി ഇവിടെത്തോണ്ടു് അംഗലുാ?

ശങ്കരൻകട്ടീ:-ഇല്ല.

(അനീധിരക്കുട്ടു് ആയുള്ളതോടെ വീണ്ടും ശങ്കരൻകട്ടിയുടെ മുൻ വാതിലിലേയ്ക്കു നോക്കുന്നു.)

അമ്മപുന്നപിള്ളി:-ആ കൊച്ചു് ദത്താവിന്റെന്തുടർന്നുണ്ടോ ടൗണിലല്ലോ?

ഗ്രീയരക്കരപ്പു്:-ഓംഹാ! പിനെ... (പറയുമ്പോൾ വേണ്ടുമായാ എന്ന സംശയിച്ചു സംശയിച്ചു്) പിനെ ഒദ്ദേശം... ഒന്നമില്ല... ഒന്നമില്ല

(രണ്ടും ഇനി ഒന്നം ചോദിക്കാനില്ല ഏന്നമട്ടിൽ ശക്രൻ കുട്ടി നോക്കുന്നു.)

അമ്മപുന്നപിള്ളി:- (ശക്രൻകട്ടിയോടു്) ഒരു കുല്യാ നാമാശക കഴിഞ്ഞാണായില്ലോ എന്നാണെ കരപ്പു് ചെട്ടു നേരി ചോദ്യം. (അത്മഗരംഭമായി ചിരിക്കുന്നു.)

ഗ്രീയരക്കരപ്പു്:-വയസ്സുതയായി?

ശക്രൻകട്ടി:-ഇതുപത്തും.

അമ്മപുന്നപിള്ളി:-തൊം പരബ്രഹ്മില്ലോ!

ഗ്രീയരക്കരപ്പു്:-പിനെ, അമ്മയുംപിള്ളി പരബ്രഹ്മത്തിൽ ഒരു ശരിയാ...

(അതു സാഹചര്യം നേരത്തെതന്നെ വെള്ളൂക്കൾണ്ടിന്നു ശക്രൻകട്ടി ഇതുകട്ടി കേടുപ്പുാണെ തന്റെ മുറിയുടെ അകത്തേയും പോകുന്നു. മുറിയുടെ കതക തുറക്കുമ്പോൾ അതിനുകത്തേയും ഒന്ന് പാളിനോ കാണം ഗ്രീയരക്കരപ്പു് അമിക്കിനാണ്. കതകകയുണ്ട്.)

ഗ്രീയരക്കരപ്പു്:-എന്നാടോ അംഖാളിു് കടന്നു കൂട്ടു ശരതതു്?

അമ്മപുന്നപിള്ളി:-കൊച്ചും അംഖാളില്ലോ കരപ്പു് ചെട്ടും. പാഞ്ചകാണം, ലാഞ്ച.

ഗ്രീയരക്കരപ്പു്:-എന്നാടോ അമ്മയുംപിള്ളി!

അമ്മപുന്നപിള്ളി:-എന്നാ!

ഗ്രീയരക്കരപ്പു്:-എന്നാടോ, ഇന്ന് പാഞ്ചവന്തു് ടെല്ലുനോ ഒരു ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടാ?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:—ഇല്ലോല്ലോ. ഒന്ന്, അവത്തങ്ങൾനു
വരും?

ഗൈയരക്കരപ്പ്:—തനിധിക്ക് തീർച്ചയാണെന്നു?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:—എന്നും കാണില്ലോല്ലോ. മെട്ടാ.

ഗൈയരക്കരപ്പ്:—എന്നും എന്നും കണ്ടു.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:—ക്രിക്കറ്റും എന്നും? എവിടെ
വെച്ചു?

ഗൈയരക്കരപ്പ്:—കൊരഞ്ചു നേരത്തെ. ഒ, ഇവിടെ
വെച്ചു പെട്ടെന്ന് അകത്തുകേരിയ്ക്കുമ്പോൾ.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:—അതു ശങ്കരൻകുട്ടിടെ അമ്മയാ
യിരിക്കും.

ഗൈയരക്കരപ്പ്:—പിന്നൊ, അമ്മ! അമ്മയ്ക്ക് അഡാ
ക്കേംകാലും പ്രായം കൊറവാ!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:—അതുപിന്നൊ ആത്തു! എന്നോ!
(കൈ മലത്തുന്ന.)

ഗൈയരക്കരപ്പ്:—എ കൊച്ചുന്നുന്ന ദെഹപ്പോഴിൽ
നോ ആളിരിക്കും. തന്മീക്ക തെററിയതു.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:—അവതോ, ഒവ്വേറു തെററിയണ്ടോ?

ഗൈയരക്കരപ്പ്:—ഇവരും കൊരഞ്ചു സംകരുക്കാറുതെ
നോ അരല്ലോ അരേംബിക്കും!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:—കൊള്ളിംബാ! ഒന്നാന്തരം ഭ്രസ്തത
ലോ; പണ്ടു് മാടന്വിമായണജാഡിക്കനാ തറവാടാ.

ഗൈയരക്കരപ്പ്:—അതാണു നമ്മക്ക വേണ്ടതു് കൊ
ലമഹിമേം കഴിഞ്ഞുകൂടാനുള്ള സ്പർശം വേണും രണ്ടാ
മഴന്തതില്ലെല്ലംവേണ്ടില്ല പക്ഷേ, ഏവാദ്ദേശന്തരേ ക്രിക്കറ്റും
പിന്തിപ്പുരന്നതായിരിക്കുണ്ടും.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-പണ്ട് കൊല്ലിനം കൊല്ലയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നവരാ ഇവിടെന്നെ മാർഗ്ഗം മാത്രം

അരീയരക്ഷരപ്പ്:-ഇപ്പഴം അവസ്ഥായാൽ ഒബ്ദേശം തോന്തരം.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-പിന്നു! കൊള്ളിം, കൊള്ളിം!

അരീയരക്ഷരപ്പ്:-യാരാണും പത്രംവാണുണ്ടാണോ?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-അതു ചെടുതേന്നുണ്ടെനെ മനസ്സിലു കാണി?

അരീയരക്ഷരപ്പ്:-താൻ വയ്ക്കുന്നതുവു കണ്ട്. അ കൈ! എന്തൊരു ധട്ടിയൻ.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- (വിരിച്ച്) അതുപോഴും ചെട്ടാ.

അരീയരക്ഷരപ്പ്:-കാലും കൈയ്ക്കും കഴിവാൻ വെള്ളിം കൊണ്ടുനോ, കൊന്നാറുംകൂടും പോകേണ്ടാണും എന്നപറ ഞതെതന്തനിനാ—? തനിക്കരിയാമോ അന്തു്?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-അറിഞ്ഞെന്തും.

അരീയരക്ഷരപ്പ്:- (തന്റെ ഒരു മിച്ചക്കിൽ രസിച്ച്.) അതാ പറഞ്ഞത്തു് തനിക്കുണ്ടായ ചുഡാം അറിഞ്ഞെന്നും.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-കുറപ്പുംചെട്ടും പെണ്ണുകാണലും ചെറുക്കാനും തിരക്കലും ഒരു തൊഴിലുതന്നായനാല്ലോ.

അരീയരക്ഷരപ്പ്:-തനിക്ക പിന്നുന്നോന്നാ? സഹ സ്രൂണം ചൊല്ലുണ്ടാ. നമ്മൾ” രണ്ടിം ഒരു വള്ളുത്തീര നോ കുഴവു—

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-ചെടുന്തു് ഏങ്ങനെ സാധിച്ചു?

അരീയരക്ഷരപ്പ്:-വുംഉന്നോടുകൂടാൻ ഒരു പണി

എടത്തതല്ലോ? എത്ര സ്ഥലം തന്ത്രാവിക്കാണ്ഡനാം നോക്കാണെ?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതു ശരി, അതു ശരി! കുറച്ചു ചെടു ആളുള്ളും അംഗാധിപതിയെന്ന. (അഭിനന്ധിച്ച വിരിക്കുന്ന.)

ഗൈയരക്കരപ്പ്:- പിനൊ, താനേങ്ങനൊവിചാരിപ്പ്?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- എന്നിട്ട്?

ഗൈയരക്കരപ്പ്:- അംഗദന നോക്കിനോക്കിപ്പായ പുഴല്ലോ അറിയാതെ പട്ടിാട വാലിക്കേരിച്ചവിട്ടിയതു്.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതു, അപ്പും അതാണു് പട്ടി ഈ ട്രോട്ടിച്ചതു്.

ഗൈയരക്കരപ്പ്:- വരെയ്യോത്തുവു കണ്ണപ്പും തൊന്തു മെരണ്ടുപോകി അങ്ങളുംപിശേഷി! തൊന്തീന്തുവനു നോക്കിനോക്കി നടന്നപ്പും പട്ടികെടുത്തു കണ്ണില്ല.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അസാധ്യം! അസാധ്യം!

ഗൈയരക്കരപ്പ്:- മന്ത്രായ്യുതു എന്ന താൻ മനക്കു കുട്ടി. എത്രപറ കൈലിന്റെ രൂപികാണും?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതുകാളിയാം. മാട്ട് ജാടി എത്രയണ്ണും എരുത്തിലിൽ നിൽക്കുന്നവേണ്ടിയാമോ?

ഗൈയരക്കരപ്പ്:- അതുയ്യുതുവപാടോ?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- കൊള്ളിയാം, കൊള്ളിയാം! അതു ചേടുവനാനു പോകിക്കാണുന്നമായിരുന്നു.

ഗൈയരക്കരപ്പ്:- താൻ കാണാതെവിട്ടമായിരുന്നോ? എന്ന താൻ വിചാരിക്കുന്നവോ അങ്ങളുംപിശേഷി? പേരുക്കി... അതു നശിച്ചു പട്ടി... അതല്ലോ അങ്ങോടു പിനൊ താൻ പോകാത്തതല്ലു്

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- എങ്കിലും ഫെട്ടു ഒരു അപാര അനുള്ളതുണ്ടാ!

അധികാരിക്കുമ്പു്:- പോകിൾ, നാശൈ കാലബന്ധങ്ങിലും അതാക്കാതെ താൻ വിട്ടുല്ലോ അങ്ങുംപി തിരി.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- (വിരിക്കുന്ന.) ഓഹോ! അയ്യു! അതുപിരുന്ന! അതിരിക്കുന്ന... ഫെട്ടോ, ചെറുക്കുന്നേരുണ്ടോ?

അധികാരിക്കുമ്പു്:- അതീ കൊഴുപ്പുമില്ല. എന്നല്ല മരാപ്പാം തുട്ടു ചന്നാ ഇന്നത്തെ ശാലത്തു് ചെറുക്കുന്നാശര നാം എന്നതും അതാരക്കിലും നോക്കുമ്പോൾ അഞ്ചുപ്പാ!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതും ഒരു നേരാണോ.

അധികാരിക്കുമ്പു്:- (വിശ്വിംസംശയംവന്നോ) എങ്കിലും അതു ചെണ്ണുചുമ്പിനു എത്തോടു?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- എത്ര ചെണ്ണോ?

അധികാരിക്കുമ്പു്:- എം വന്നപ്പും ഇവിടെനിന്നു ചെണ്ണോ?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- നാശൈരാവിശല നോക്കാം. സാ ചിത്രിതനു അതിക്കാം.

അധികാരിക്കുമ്പു്:- (ശൈരൻകട്ടിയുടെ കതകചുണ്ടി) അതിനകതാണു കുറിപ്പോയതു്.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അവളായിരിക്കും ഫെട്ടോ. അല്ലോ തെപിനു എത്രുചെണ്ണോ?

അധികാരിക്കുമ്പു്:- പക്ഷേ, എടു അഞ്ചുപ്പാ! ഒരുക്കാ യും ചെണ്ടോ.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- എന്നൊന്നോ ഫെട്ടോ?

‘ഗീയരക്ഷദബ്ദി’:- അത് കൊള്ളുന്ന അവളും കൂടി നിക്കെ നാതുകണ്ടിട്ടു് അങ്ങേലും പെഞ്ചാലും മാനന്ന തോന്താലീസ്റ്റ്. അതാണോ... ഒരേ!....

അഭ്യസ്തുന്നപിള്ളി:- ഈതൊക്കെ അണ്ണുവൻറെ സംശയമില്ലോ?

ഗീയരക്ഷദബ്ദി:- ഉം... ചെലാപ്പും അതും അതരിക്കും! (കേൾവൻ ഒരു പായും തലയിണയുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കേൾവൻ:- (ഭ്രാതരയാട്ട കർപ്പിനോട്) മെത്ത അകത്തു വിരിച്ചിട്ടുണ്ട്

ഗീയരക്ഷദബ്ദി:- (എന്നീറു്) റബി. കിടന്നകുട്ടാം—(അഭ്യസ്തുന്നപിള്ളിയോട്) താൻ?

കേൾവൻ:- അങ്ങേരക്കു് ഈതാ. (പായും തലയിണയും കൊടുക്കുന്നു.)

അഭ്യസ്തുന്നപിള്ളി:- താൻ ഈവിടെത്തെന്ന ചരിയാം. ചേടൻ പോയാട്ടു. (ക്രൂക്കിൽനോക്കി) മഹാ! മൺിക്കോറ അതയല്ലോ!

(ഗീയരക്ഷദബ്ദി പോകുന്നു. കേൾവൻം അഭ്യസ്തുന്നപിള്ളിയും തായിൽ ഇരുന്നോ പാവിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടു് കിടക്കാതെനാൽ അങ്ങുകയാണോ.)

അഭ്യസ്തുന്നപിള്ളി:- നാരാധാരാ, പത്രനാഭാ, പരംഭ അഷാ! രക്ഷിക്കണാ! (കിടക്കുന്നു.)

(കർട്ടൻ)

രംഗം അരയു്

[രംഗം പഴയത്തെനെ. ചുവരിലെ സ്ഥാക്കിൽ മൺിത്തുൾ വീണ്ടും ഒന്നുടക്കി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അഞ്ചുപ്പുക്കപിള്ള കുക്കംവലിച്ചുരക്കുമാണു്. ശകരൻകട്ടിയുടെ മറിയിൽനിന്നു് ഒരു ഘ്യവറ്റു് ഫേമഹാന്തത്തിന്റെ റികാർഡ്യുസംബിതം ഉയരുന്നു. പാട്ടും കുക്കംവലിയും കാച്ചുസമയം നടക്കുകയാണു്.

പെട്ടെന്നു് ശ്രീയരക്ഷദാപ്പു് ഫേവേണിക്കുന്നു. പാട്ടും ശ്രൂലിച്ചുകൊണ്ടാണു് വരുന്നതു്. സംശയഗ്രസ്തനായി നിഭുന്നു. പാട്ടും തീരുന്നതോടെ ഒരു ശകരൻകട്ടിയുടെ മറിയിലെ കതകതുറുക്കുന്ന ശൈലം. കുദപ്പു് പരിഞ്ഞിച്ചു് മാറിനിൽക്കുന്നു. മറിക്കുത്തുനിന്നും പുറത്തേയ്ക്കു വെളിച്ചും പ്രസരിക്കുന്നു. ശകരൻകട്ടിയും ഫേവകിയും പുറത്തേയ്ക്കുന്നുണ്ടു്.]

ശകരൻകട്ടി:-(ചുറക്കുത്തേയ്ക്കു നോക്കി) നല്പുനിലാവു്!
ഫേവകി:-ശരിയാണു്

ശകരൻകട്ടി:-വത്രു, നമക്കു് ആ മാവിന്റെ ചുവട്ടിൽ പോകിരിക്കും. എത്രകാലമായി പച്ചപിടിച്ചു പുതി എന്ന കണ്ണിട്ടു്?

ഫേവകി:-(സ്ത്രീക്കിൽനോക്കി) മണി തൈപാടായി.

ശകരൻകട്ടി:-സാരമില്ല, വത്രുനു്

(രണ്ടുപേരും പോകുന്നു. അക്കലെയായി ഒരു ഫേമഹാന്തത്തിന്റെ വരികൾ ഉണ്ട്‌പൊങ്കും. ശ്രീയരക്ഷദാപ്പു് മംഞ്ഞുനിന്നിടത്തുനിന്നും വീണ്ടും രംഗത്തുവരുന്നു; കനലിൽ അരിയാതെ ചവിട്ടിപ്പേംയ പാരവ ഗ്രൂപ്പേരുകളും പത്രക്ക അഞ്ചുപ്പുകപിള്ളയെ തട്ടിയുന്നതുനും, കുന്നരണ്ടു കല്പകിലെപ്പും അയാൾ ഉണ്ടുനില്ല. ഒട്ടവീം പാട്ടുപെട്ടു് മുരിനി വന്നു് എണ്ണിരും പായിക്കുത്തെനു തുരിക്കുന്നു.)

അഞ്ചുപ്പുകപിള്ള:-ഫേട്ടുനോ? ഓ! ഏഞ്ചിയിലോ?

ഗ്രീയരക്ഷരഹസ്യം:-ഈ ശോ! പത്രക്ക.

അഭ്യസന്ധിപ്പിക്കിളി:-ചേട്ടനെന്നൊ രണ്ടാത്തതു?

ഗ്രീയരക്ഷരഹസ്യം:-എന്നോ, അഭ്യസന്ധാ! സത്യംവര. അത് ചെണ്ണേണ്ണുതാ?

അഭ്യസന്ധിപ്പിക്കിളി:-ചെണ്ണോ! എത്തുചെണ്ണു?

ഗ്രീയരക്ഷരഹസ്യം:-((ശകലം അരിമലപ്പട്ടക്)) താൻ ഒന്നം അറിഞ്ഞില്ല, അല്ലോ? അറിഞ്ഞില്ല?

അഭ്യസന്ധിപ്പിക്കിളി:-എന്നൊന്നു ചേട്ടാ ഈ അർലു റംതി?

ഗ്രീയരക്ഷരഹസ്യം:-ഈതാൻ തങ്ങാട് ചോദിച്ചതിന് തതരം വര. ആ ചെണ്ണു എത്താ?

അഭ്യസന്ധിപ്പിക്കിളി:-ചേട്ടനേട്ടപ്പാഴം സംശയംതാനു. നോം പരബ്രഹ്മം നേരു നേരം വെള്ളംനേതാചട്ടനും.

ഗ്രീയരക്ഷരഹസ്യം:-ഈം! നേരം വെള്ളക്കണ്ണും, നേരം വെള്ളക്കണ്ണും! ഈ സംശയം തീരാതെ എന്നിക്കൊരക്കണം വരുമോ ക്രിവ?

അഭ്യസന്ധിപ്പിക്കിളി:-ഈപ്പം നമ്മുള്ളതുചെയ്യം ചേട്ടാ?

ഗ്രീയരക്ഷരഹസ്യം:-ഈതാൻ മണഡൻകളിച്ചാൽ കൊള്ളിം മോ അഭ്യസന്ധാ?

അഭ്യസന്ധിപ്പിക്കിളി:-നേരു നേരം വെള്ളംനേതാചട്ട ചേട്ടാ! നമ്മുക്ക് തീരുമ്പാശിള്ളുനേരാട് ചോദിക്കണം!

ഗ്രീയരക്ഷരഹസ്യം:-നേരം വെള്ളക്കണ്ണം!

അഭ്യസന്ധിപ്പിക്കിളി:-പിന്നു, ഈ രാത്രിലു് വിളി ചെണ്ണാനെന്നും പാരുമോ? നമ്മുക്ക് തലയ്ക്കു വടക്കുകീനു പറയുംല്ലോ?

അരീയരക്ഷരപ്പു്:-താനലോപാ ക്രമാ പറഞ്ഞത്തു് അം ചോച്ചാച്ചുണ്ടു് ടെപ്പുന്നോളാണെത്തൊം.

അംശുപ്പുന്നപിഒളി:-ദേഹ! എന്നോ? ചെട്ടുനലോപാ?

അരീയരക്ഷരപ്പു്:-തൊന്തർ സംശയിച്ചതലോപാ ഒളിച്ചു്.

അംശുപ്പുന്നപിഒളി:-അതു ചെച്ചപ്പും നേരാരിക്കും എന്നലോപാ തൊന്ത്രപറഞ്ഞത്തു്?

അരീയരക്ഷരപ്പു്:-എന്നാ താനോന്നു നോക്കു.

അംശുപ്പുന്നപിഒളി:-എവിടെ?

അരീയരക്ഷരപ്പു്:-ദേഹണ്ട...

(ഈക്കരംകട്ടിയും ലേവകിയും പോയവഴി ആണിക്കാണിക്കുന്നു. വീണ്ടും പഴയ ഗാനത്തിന്റെ ഇംഗ്രേസിൽ ഇരുടി ഉയരത്തിൽ. അംശുപ്പുന്നപിഒളിയും അരീയരക്ഷരപ്പും അതിനെയും അരിഞ്ഞും ഭാവിച്ചു് കേട്ടാണിരിക്കുന്നു.)

അരീയരക്ഷരപ്പു്:(പാട്ട തീരുമുഖം) ഇപ്പോഴോ അം ആപ്പും?

അംശുപ്പുന്നപിഒളി:-ഓ! ശരിതനാാലു ചെട്ടാ.

അരീയരക്ഷരപ്പു്:-തൊന്തർ ഇതിനുത്തരം ധരയണം.

അംശുപ്പുന്നപിഒളി:-തൊന്നോ?

അരീയരക്ഷരപ്പു്:-അംതത്. താന്ത്രതന്നു. താനേന്നു അതുരന്നവിചാരിച്ചു്? ദരോററ കയന്തന്തും ഇംതറയും വയസ്സിനെടയ്ക്കു് എന്ന ഏമാറ്റിക്കിട്ടില്ല അയ്യോംപിഒളി!

അംശുപ്പുന്നപിഒളി:-തൊന്തർ ചെട്ടുനു പററിച്ചുനാണോ പറയുന്നതു്?

അരീയരക്ഷരപ്പു്:-പിഛന തൊന്തർ എന്നോ കയതണം അയ്യോംപിഒളി? തൊനേന്നേന്താ കയതണം?

അംശുപ്പുന്നപിഒളി:-രെഡവർ സാക്ഷിയായി, ചെട്ട

നാണ്ണൻ, എൻ്റെ കൊച്ചു അള്ളാണ്ണൻ നേരു് — എതാൻ ഒരു ശ്രദ്ധാരംകൂടി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ഗ്രീയർക്കരപ്പു്:— എതാജാലെത്തു്? കരി വാരിതേരു ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ എൻ്റെ മോവത്തു്. അംഗങ്ങാളും കല്പാ സം കഴിച്ചതാണോനു് തനിക്കൊന്നു തെരുക്കാനുനു്!

അമ്മയുപ്പൻപിള്ളി:— തൊന്തരിയക്കു അധ്യാക്കുന്ന ഭാഷയിൽ ഒരു മുഖ്യം.

ഗ്രീയർക്കരപ്പു്:— അതുപിന്നെ ആരു?

അമ്മയുപ്പൻപിള്ളി:— അതലേപ്പാ ഏനിക്കും മനസ്സിലാ കാത്തതു്.

ഗ്രീയർക്കരപ്പു്:— നേരേരേവാരേ വിട്ടിക്കേരിയത ഷ്ടൈകിൽ ഇന്തരസപാതത്തു് ഫേണ്ടാടു അവയ പെരുമാ ദേഹം?

അമ്മയുപ്പൻപിള്ളി:— അതുമില്ല.

ഗ്രീയർക്കരപ്പു്:— പിന്നു? ആകാശത്തു നാഞ്ചാണും പൊട്ടിവിജ്ഞാതാണു ക്രൂവു, അവനു് ഈ പെണ്ണു്! രേഖ, കരച്ചിൽ.

അമ്മയുപ്പൻപിള്ളി:— ഓ! നാതാണു കുഞ്ചിത്തിൽ നാണു എന്തോനോ ചുരുക്കാടു പറയാനൊണ്ടുനു പറാത്തതു്.

ഗ്രീയർക്കരപ്പു്:— അധ്യാളം അതു കരണ്ടു പുള്ളി ചൊന്നമല്ല. എന്നു അപമാനിച്ചുകള്ളുതാമെന്നു വിചാരി ചുണ്ടു്!

അമ്മയുപ്പൻപിള്ളി:— ചേട്ടുന മാത്രമോ? എന്നു ഇങ്ങ കത്തലേപ്പാ വച്ചു വീക്കിത്തനുതു് രണ്ടടി! ഇനി എന്നു ആരക്കിലും വിശ്രദിക്കുമോ?

ഗ്രീയർക്കരപ്പു്:— പരക്കു, തെരിപ്പുായി അംഗ്രൂം

പറിപ്പുള്ളി; അയാക്ക് ആളു തെററിപ്പോയി. ശ്രീയരക്ഷദ
പ്ലിനോടു കൂടിച്ചുവരാതു നേരേച്ചവാദ്യ പോയിറിപ്പ്.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- എങ്ങിലും പററിച്ചുകൂട്ടില്ല?

ശ്രീയരക്ഷദപ്പ്:- തൊൻ വൈദരത വിച്ചമെന്നാണെന്നു
താൻ വിചാരിക്കണമെന്നു. തൊൻ നമ്പരപതിക്കണം അയ്യോം
പിള്ളി. മാനന്തവാടിനു കേസ്റ്റേകാട്ടക്കണം. ഒവണോകി
വന്ന ചൊത്തിയെട്ടിനൊട്ട്. കേസ്റ്റേക്കാംഗം എന്നോടു
കൈയടിക്കാനായക്കണം ചുള്ളാറം കാണാത്തിപ്പ്. അതു തി
ട്ടം.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- കൊട്ടക്കണം ചേട്ടാ... മാനന്തവാടി
ത്തിന്തെനു കൊട്ടക്കണം. നമ്പരപുറിച്ചതിനും അങ്ങെ
നെ വേണും ഒരു പാഠം പറിച്ചിക്കാൻ.

ശ്രീയരക്ഷദപ്പ്:- തനിക്ക പററിയതും അതുണ്ണിതു
ഡയ ഒളിപ്പും അഞ്ചുപ്പും. പക്ഷേ, എനിക്കോ?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതെന്നും ചേട്ടാ, അങ്ങെനെ പറ
ഞ്ഞതും? എനിക്കുമിഴല്ലും മാനാഭിമാനം?

ശ്രീയരക്ഷദപ്പ്:- അതല്ലെട. അതിനു നീ മറ്റാണരാ
ഒക്കിലും സമാധാനം പറയുന്നോ? ഏന്നെന്ന കാര്യം അ
ങ്ങെനും അനുഭവിക്കുന്നോ? ആ ചെണ്ടിനോടും അവബന്ധം തന്നെ
ഞ്ഞാനും ചുറയുണ്ടതും?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- എന്നെന്ന ആയുസ്സി ഇങ്ങനൊയു
ചോണ്ടുകെട്ടു പററിയിട്ടിപ്പണ്ണാ.

ശ്രീയരക്ഷദപ്പ്:- എനിക്കോ? ഓ! തൊനടങ്ങാത്തും
മറ്റാണിപ്പ്. കണ്ണാട്ടു അയാളും.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- തൊനോ! തൊനടങ്ങാത്തും കു
തുനും വേട്ടാം?

ഗീയരക്കരപ്പ്:- അതമായം മാറിയാതെ ഇവിടനു രക്ഷപെടണമല്ലോ.

അച്ചപ്പൻപിള്ളി:- അതു ശാഖയാണ് നേരംവൈ തിന്താൽ നാനുക്കൊടാണ് അതുകൊള്ളാവുത്തു നോക്കണം?

ഗീയരക്കരപ്പ്:- ഈ രാത്രിനെന്നു അങ്ങേ ഹോയാലോ?

അച്ചപ്പൻപിള്ളി:- അതോടു പുാനാ...നല്ല നീലാവു മൊണാട്ട്.

ഗീയരക്കരപ്പ്:- പഴക്കം, വാടിയില്ലേണ്ടി, അച്ചപ്പം.

അച്ചപ്പൻപിള്ളി:- പത്രക്കു അങ്ങനെനടക്കാമെന്നു തോനു വരും.

ഗീയരക്കരപ്പ്:- താൻ വരണ്ണമെന്നില്ല. തോം ഹോയ്യോളിക്കാം.

അച്ചപ്പൻപിള്ളി:- അതല്ല, ഇനി തോനിവിടെ നി ക്കമെന്നോ, എന്നും ഫേട്ടുന്നും കരിയടിച്ചുവരുന്ന കുട? അന്ന് എനിക്കിട്ടുവേയും മാറിവിളിച്ചുണ്ടാണോ.

ഗീയരക്കരപ്പ്:- ശരീ, എന്നാ നഭക്ക ഹോവാം.

അച്ചപ്പൻപിള്ളി:- അതമായം അറിയും ദുന്നുവേണം.

ഗീയരക്കരപ്പ്:- പക്ഷേ, താൻ വിടത്തില്ല അ യോംപിള്ളി! നീ നോക്കിങ്കോ രണ്ടുനൂറു ലേവസത്തി നകം തോനിയാലെ കുച്ചരിക്കേറും. ഓ!

അച്ചപ്പൻപിള്ളി:- ഫേട്ടനില്ലെങ്കിലും ഒരു വാശിയ അഥ തോനാനിയാല്ലെന്നു—

ഗീയരക്കരപ്പ്:- ഓ! വാശിക്കാണെങ്കി തോനന്നും ചെയ്തുകളും! — അതാ എൻ്റെ സ്പദാവം.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതു പിന്നു ആനിക്കരിഞ്ഞതു ചെയ്യാ?

ഗ്രീയരക്ഷദബ്ദി:- അധ്യാളി മരിളിംഗം ചെടിയിലാ പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു് അഞ്ചുപ്പ; ഇവളിംഗം തിലാ. നോക്കി കൊണ്ട് ‘മിഞ്ഞാ’നു വിളിച്ചുണ്ട് കൈയുംകീറി നാട്ടുന്നതു്.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- പിന്നീം താൻ അതലോചിക്കു യാണു ചെട്ടാ...

ഗ്രീയരക്ഷദബ്ദി:- എന്താരെന്നും?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- നാലൂടു നേരം വെള്ളത്തിട്ടു താരെന്നുകൂടി വോദിച്ചുനോക്കിയാലോ?

ഗ്രീയരക്ഷദബ്ദി:- വേണ്ടെട. ഇതുതനു മതി എനിക്കു തെളിവിനു്. നീ വോദിക്കാൻ പറയാനും ഒന്നം നിക്കണ്ട.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- ചെട്ടുന്നതുമതി. എന്നോടു കാണിച്ച ചതിപിനു് രണ്ടു വാക്കു് എനിക്കു പറയാനോണു്. ഇം ചിളിച്ചുംനാന്തി അതതാഴിലെപ്പുനു പറയൻ പതിവു കൊള്ളിപ്പണ്ണാ എനു് ഒരു വാക്കു് എനിക്കു പറയണം.

ഗ്രീയരക്ഷദബ്ദി:- അതു വേണ്ടോനു തോന്നാണെങ്കി താൻ പറയണം.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതുവെക്കിലും പറഞ്ഞതാലേ എൻ്റെ മനസ്സുട്ടണ്ടു്.

ഗ്രീയരക്ഷദബ്ദി:- എന്നാപ്പുണ്ടിനു പറ.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- അതുംകൂടി കഴിഞ്ഞതിട്ടു പോരെ അപ്പും കേസ്സു കൊടുക്കണ്ടതു്?

ഗ്രീയരക്ഷദബ്ദി:- മതിനാണോ താൻ പറയണ്ടതു്?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- എനിക്ക തോന്തരത്തു് അങ്ങനൊണ്ടു്. നമ്മളു് വള്ളിക്കലേറ്റാ പാടകാളിയു് ചടിക്കാമോ? ശരിക്കെ മരിച്ചു എന്നതേയും മരിച്ചതാണു്. അതുമണി നമ്മളിക്കണ്ണതിന്റെ നേരം ശരിക്കാനാറിയണ്ടത് ലേറ്റാ ബുദ്ധി?

ഗൈയർക്കരപ്പു്:- അതു ശരിയാ, അതു ശരിയാ. എന്നാ അതുമതി... നമ്മളു് അധ്യാലൈപ്പുാലെ അതുക്കു തന്നേല്ലോ?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- അതാ പറത്തത്തു്, അതാ...

ഗൈയർക്കരപ്പു്:- എന്നാ നമ്മകൾക്കും.

(ഒക്കരൻകുട്ടിയുടെയും ദേവകിയുടെയും സംസാരം അടുത്തട്ടതു കേരിക്കുന്നു.)

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- വേഗം... വേഗം... അവരട്ടത്തെ തത്തികഴിഞ്ഞു.

ഗൈയർക്കരപ്പു്:- താനും വരണ്ണിലേറ്റാ?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- പിനോ!

ഗൈയർക്കരപ്പു്:- എന്നാ വേഗം പോകാം. വാ.....

(രണ്ടുപേരും പത്രങ്ങിപ്പുത്തുങ്ങി ശ്രദ്ധിപ്പിക്കാതെ മരയുന്നു. മഹവശാളിനിന്നു് ഒക്കരൻകുട്ടിയും ദേവകിയും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഒക്കരൻകുട്ടി:- (ക്രൂജിൽ നോക്കി) സമയം വളരെയായി, അല്ലോ?

ദേവകി:- കരേറിവസത്തേയും നാമിനി കാണില്ല ല്ലോ!

ഒക്കരൻകുട്ടി:- ഹോ, ദേവു! അക്കാര്യം എന്നു ഓമ്പിക്കാതെ.

ദേവകി:- ഇതു കഴിഞ്ഞ കരേ മണിക്രൂദ്ധകളിൽ എന്തല്ലോ... എന്തല്ലോ നടന്നകഴിഞ്ഞു.

ശകരൻകുട്ടി:- ശരിയാണ് വിശ്വസിക്കാൻ തന്നെ വിഷമം ഒത്താന്നു.

ദേവകി:- സുവശായും ശാന്തമായും ജീവിക്കാമെന്നുണ്ട് വന്നുപ്പോൾ നാം വിചാരിച്ചതു

ശകരൻകുട്ടി:- മനംജും വിചാരിക്കുന്നതെന്നല്ലാം നടക്കാതെപോകുന്ന!

ദേവകി:- തിരിച്ചുവെള്ളുവോൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന പല മുഖങ്ങൾ എന്നിക്കു കാണണ്ടിവരും.

ശകരൻകുട്ടി:- ഏനിട്ടും നിന്നു് പോകുന്നമെന്നുണ്ടുന്നതാണ് വാരി? ദേവു, ഇവിടെ നിൽക്കു... ഏനിക്കു ശക്തിയും ദൈത്യത്തും നൽകിക്കാണു്.

ദേവകി:- ഏൻറെ രൂപം സാരമില്ല. അങ്കു ശാന്ത നാക്കണം... അ പൂരം അമ്മയും അല്പമേംാനു തന്നുക്കു വോൾ... നമുക്കു സ്വന്തമായി ജീവിക്കാൻ രഹിടമുണ്ടായാൽ... തൊന്ത്രപ്പോൾ പാനോത്തും അങ്ങയുടെ അട്ടത്തു

ശകരൻകുട്ടി:- ഏക്കിലും നമ്മൾ പിരിഞ്ഞു

ദേവകി:- അല്ല, അങ്കു... ആജ്ഞതൊപ്പിക്കകയാണു കും... ഏക്കിൽ തൊന്ത്രങ്ങൾം പോകുന്നില്ല. ഏല്ലാററിലും വലതു... ഇം ലോകത്തിൽ എന്നിക്കു... (ശകരൻകുട്ടിയുടെ കരം ഗുഹിച്ച്) ഇതാ... ഇതാണ് ഇം കൈയു ചുണ്ടനാഡിക്കിലെയ്ക്കു് പോകാൻ തൊൻ രണ്ടാമതൊന്നും ആലോച്ചിക്കുല്ലു.

ശകരൻകുട്ടി:- ഏൻറെ ദേവു! (എത്തുപറയുന്നമെന്നാറിയാതെ നിൽക്കുന്ന—ചെട്ടുന്ന്) നീ പോകു... അതാണ് നിന്നു് നിന്നു് നിന്നു്. പ്രക്ഷ... ഇല്ല, അധികം താഴ

സിയാതെ നിനക്കു വരേണ്ടിവയ്ക്കും ഭേദവും! തിരിച്ചുവരേണ്ടി
വയ്ക്കും...സഹിക്കുന്നതിനമുണ്ടാരതിയും"

ഭേദകി:--ഞാൻ രാവിചെതാനാ പോവുകയാണു്

ശങ്കരൻകുട്ടി:-എന്നാൽ ഇനി വിശ്രൂതിക്കു് ..അനരം
അരകാലമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന...

(ഭേദകി മുറിക്കുന്നതെങ്കിലും പോകുന്ന. മേഖലയുംതു കിടക്കുന്ന സി
ഗരം കേള്ളിക്കിനിനം ഒരു സ്ഥിരരംഗം "എടുത്തു" അലപക്കുമായി ചുക
വിട്ടുകൊണ്ടു് ശങ്കരൻകുട്ടി ചിന്താസ്ഥാനതന്നുംയി നിൽക്കുന്ന.)

(കർത്തവ്യ)

രംഗം ആരു

[രംഗം പഴയത്തെനും പിറേഡിവസം രംബിലെ 8 മൺ. കുട്ടൻ ഉയരമോരു തുള്ളപിള്ള ധാരാളം സാധനസാമഗ്രികൾ നിറച്ച് അട യോൻ ബുല്ലിമുട്ടേരനു ഒരു ചെറിയ സൂട്ട് കേള്ള് അടയോൻ ശ്രമിക്കു കയാണ്. കോപാകലനായിരിക്കുന്ന അയാൾ തന്റെ മാനസികലാവ തനിന്റെ രഹമനത്തിനെന്നോണം പിറപിരിത്തുകെങ്കളും പെട്ടി വിണ്ടും വിണ്ടും ശക്തിയോടെ അടയുണ്ട്. അതുകൂം ശക്തിയോടെ അതു തുന്ന പ്രോവകയും ചെയ്യുണ്ട്. കോപംകൊണ്ടും പെശേരപിടിച്ചും അനേകാട്ടമി ഞങ്ങാട്ടും നടക്കുന്നു. കേരവൻ വുരത്തുനിന്നും വരുന്നു. തുള്ളപിള്ളയും തനിന്റെ കോപം ഇരകിവയ്ക്കോൻ കരാളൈക്കിടി.]

കുഷ്ഠംപിള്ള:-(നടക്കംവള്ളം) നീ എവിടെപ്പോ ദേശാ?

കേരവൻ:-ബാ ശ്രാംക്യുവര.

കുഷ്ഠംപിള്ള:—ഉം—എ?...(കേരവൻ മറന്നു) എ നീനെന്നും? നിന്നും? നിന്നും? നാക്കിപ്പേ?

കേരവൻ:-നൈ കാരപിടിക്കാൻ.

കുഷ്ഠംപിള്ള:—കാരോ? എന്തിനും? ആക്കും?

കേരവൻ:-കൊ ..കൊച്ചുമയും

കുഷ്ഠംപിള്ള:—കൊച്ചുമയോ! എത്ര കൊച്ചുമ?

കേരവൻ:-ഈവിടത്തെ ..ഈവിടത്തെ

കുഷ്ഠംപിള്ള:—ശക്രൻകുട്ടിട അമുമയോ?

കേരവൻ:-അല്ലോ!

കുഷ്ഠംപിള്ള:—പിനൊ?

ഒക്കറൂപൻ:—കൊച്ചുഞ്ചനിന്റെ ഭു...ഭാ...ഭാരു!

കൃഷ്ണപിള്ളി:-ഹാ! എരപ്പാളി അവളു് കൊച്ചു മദ്യോ?

(കേരവൻ പത്രങ്ങിനില്ലെന്ന.)

കൃഷ്ണപിള്ളി:-ദോഡാ അക്കത്തു് എല്ലാം നേ ഷേയിക്കി...തമമാടിക്കി... (കുറവൻ വീണ്ടും നിന്ന പത്രങ്ങെന്ന.) എന്തൊ, നിന്നപത്രങ്ങനാതു്? ദോകാൻ.

കേരവൻ:- (ഡോകനാഡോകിൽ) കട്ടുവനെ കിട്ടി ലൈക്കിൽ കിട്ടിയവനെ തല്ലുക! കൊളളാം!

കൃഷ്ണപിള്ളി:-എന്താണൊടാ പിറപ്പിരത്തുകൊ ണ്ണ പോണതു്? നിബല്ലുടാ അവിടെ. (കേരവൻ നിൽക്കു ണ്ണ.) എടാ, വായിവിടെ. (കുറവൻ തിരിച്ചു ചല്ലുന്ന.) അവിംകൈവിടെ പോകാൻ? എവിടേയ്ക്കാണു് എഴുന്ന ഒരുത്തു്?

കേരവൻ:-അറിതെന്തു ടേ? വിട്ടിലേയ്ക്കാണെന്ന തോ നാന്നണ്ടു്.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-പിനൊ! വിട്ടിൽ ചോണു്! ചെന്ന ദം ചേക്കിയോ കഴിയണവു്

(കേരവൻ തലചോറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അക്കരേയും പോകുന്ന. പാ വരിയമുള്ളേക്കുന്ന.)

പവത്തിയമഹാ:-നേരം ഭവട്ടംവച്ചുംനെ നിംബുള്ള വിടെ പോകാൻ തൊടങ്ങണ്ടു്?

കൃഷ്ണപിള്ളി:-വനു! ഇനി തൊടങ്കുു, നിന്നും കണക്കിനത്തു കുഞ്ഞും ഹീരകിയും.

പവത്തിയമഹാ:-രാവിലെ എവിടെപ്പുംകാൻ തോടു അണുന്ന ചോദിച്ചല്ലോ ഒള്ളും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-മാനോം മന്ത്രാദേം വിട്ടിട്ടില്ലാത്ത തത്തു്.

പബ്ലിക്യൂഷൻ മന്ത്രി നിങ്ങൾക്ക് എപ്പറ കണാൻ വച്ചുണ്ടാക്കാം എന്നോ?

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ജീവിതം:-എനിക്കെലിമാനമാടി വലതു്, അഡി മാനം. ഇന്നാലും ഇവിടെക്കെടുന്ന കുറപ്പിനേയും അദ്ദേഹം പിരിയും ഒരു ദിവസം വാഴ്ചയുള്ളതു് കണ്ണാ നീം? എന്തെ ഫും അന്തർമ്മം വന്നുപോകുന്നോ!

പബ്ലിക്യൂഷൻ -സപ്രതിയിൽ പബ്ലിക്കേഷൻ മരുന്നാണെങ്കിലും രൈറ്റുടി നാററിക്കം നിങ്ങളു്.

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ജീവിതം:-കാലഘട്ടത്തിനീളും നീം വാങ്ങിക്കം. താങ്കളും ചെയ്യാനെന്നടി അതിനോ? എന്തുമെന്തുണ്ടോ?

പബ്ലിക്യൂഷൻ -നിങ്ങളു് ആ പെണ്ണിന്നു വീട്ടിലെ നൃ താമസിച്ചാലെ—അനന്ന തൊടങ്ങുമ്പോൾ നാട്ടിലെ ഒരു ദിവസം നാക്കിട്ടിക്കാണ്.

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ജീവിതം:-പാരാട്ട്. ഈ വയസ്സുകാലത്തു് ഒരു കെളിവെന, കേരിക്കെടക്കാണോ വിട്ട് നാട്ടതെന്നാണ് വിടണില്ലെ മക്കളിൽ പെണ്ണാട്ടിംഗ്രൂട്ട്. അവരു് പറയണ മെടി, പറയണം.

പബ്ലിക്യൂഷൻ -നിങ്ങളു് എന്തു് ഈ പറയണതു്? ഹാടിക്കണംപോലും! തൊഭാം വിടണംപോലും! തന്നുത്താ നെ ഓടാണ് തറവുള്ളതു് നിങ്ങുമ്മല്ലു്

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ജീവിതം:-എടി, അതേ അതു് .എൻ്റെ അഡിമാനം രക്ഷിക്കാനാ...

പബ്ലിക്യൂഷൻ -മെരുക്കണായ പെണ്ണാട്ടകാണ്ഡനാണോ വച്ചു്...അബ്ദു് പെണ്ണിന്ത്യപോരയേ നിങ്ങളുടെ അഡി മാനം മുഴുവൻ?

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ജീവിതം:-നീം അഡി പറയും. പറയുമെടി:

അവൻറെ തള്ളിയല്ലോ നീക്ക് നിന്റെ രക്ഷയില്ലോ
അവൻ വളര്ന്നതു്?

പവതിയമഃ:- ക്രന്മിന്നേങ്കൽ ക്രതക്രടി ഉണ്ടാക്കിവ
യും നിങ്ങളു്.

ആച്ചിഷ്ടം സ്വാപിഷ്ടം :- എന്നാൻ പോകുവം ആളുള്ളകളു് അതു
മിത്രമാക്കപ്പെറയും അല്ലോ? നെന്നുകും നെന്നെന്ന മോ
നും അതു പേടിയാണു്! ഒരു?

പവതിയമഃ:- എന്നാക്കു പേടി ഉണ്ടാക്കിരില്ല. ഈ
വിടംവിട്ട സന്ധ്യസിക്കാൻ പോകാൻ എത്തുവന്നുപോയി
നിങ്ങൾപ്പും?

ആച്ചിഷ്ടം സ്വാപിഷ്ടം :- അതു ഏതാംവേണ്ട നിശ്ചയിക്കാൻ.

പവതിയമഃ:- ആളുള്ളകൾക്കും പരയിച്ചേണ്ട അ
ഞങ്ങത്താളു് നിങ്ങളു്.

ആച്ചിഷ്ടം സ്വാപിഷ്ടം :- പരയിക്കാൻ തൊടങ്ങിയതു് എന്ന
നല്ലപ്പോ! ഈനി എൻ്റെപേരിലും കോരെ ഭക്തിു്

പവതിയമഃ:- ശാവതം എവതം ഹരിജനതു കേ
ക്കാൻ എന്നിക്കേ ആകാറു അല്ലോ?

ആച്ചിഷ്ടം സ്വാപിഷ്ടം :- നിന്റെ മോനല്ലോ അവൻ. നീ
യല്ലോ അവനെ പെറ്റാതു്?

പവതിയമഃ:- (അത്രയിക്കമായി വന്ന കേഴുപം നീ
യത്തിച്ചുകൊണ്ടു്) ഈതിനു ചേഴുപരാജയാ ഈഞ്ചിംഗി ക്ര
ടിരപ്പാകും. ഓ!

ആച്ചിഷ്ടം സ്വാപിഷ്ടം :- സൈപരമായിട്ടിര്ത്തിരി എറഞ്ഞി
പ്പോകാൻകുടി സമ്മതിക്കുപ്പില്ലോ!

(ഒക്കരന്കട്ടി ആവേശിക്കുന്ന. അച്ചുനും അമ്മയും നിറ്റുമ്പുരായി
നിന്നു് അവനെ നോക്കയാണു്.)

രക്ഷരൻകുട്ടി:- (അമ്മദേഖാട്ട്) കേൾവൻ തിരിച്ചുവ
നോ അശമ?

പ്രവതിയമഃ:- എന്തോ! തൊനരിഞ്ഞില്ല.

രക്ഷരൻകുട്ടി:- എത്ര നേരമായി അവവനെ പറഞ്ഞ
യച്ചിട്ട് (ഒന്നാക്കാനായി അക്കേതയ്ക്കു പോകാൻ ഭാവി
ക്കുന്ന.)

മീഷ്‌സപിഇളി:- വന്ന; വനോടാ. (രക്ഷരൻകുട്ടി നി
ങ്കുന്ന.) കേൾവൻ വന്ന.

രക്ഷരൻകുട്ടി:- എന്നിട്ടവൻ എന്നെ കണ്ണില്ല.

മീഷ്‌സപിഇളി:- ആക്കപ്പോകാനോടാ കാരാ?

രക്ഷരൻകുട്ടി:- ഒപ്പവകിക്കു.

പ്രവതിയമഃ:- ഓഹാ! എവിടെപ്പുാകാൻ മക്ക
ഈ? നിജാദളി രണ്ടുപേരുംകൂടെ വല്ലത്തും പോണോ
മോനേ?

മീഷ്‌സപിഇളി:- അല്ലട്ടി! അവക്ക് തിരിച്ചുപ്പു
വാൻ.. അവളുടെ വീട്ടിൽ...

പ്രവതിയമഃ:- ഒള്ളി താണോ മോനേ?

രക്ഷരൻകുട്ടി:- (രണ്ടുപേരും നോക്കാതെ) അതെ
അമേ. അവർ പോകും; അതാണു നല്ലത്. എജ്ഞനെ
ഇവിടെ കഴിയും? അവളിം ഒരു സ്ത്രീയും? നാലുചുറം
കൊപ്പാടും സണ്ടി, ഏകാള്ളിവാക്കകൾ, പുല്ലുപ്പകടന
ങ്ങൾ. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഇടയിൽ എത്രകാലമെന്നവ
ഇല്ലോ? അവർക്കു കഴിയാൻ പറഞ്ഞും?

പ്രവതിയമഃ:- നീ സമ്മതിച്ചോടാ അവളും എ
വാൻ?

രക്ഷരൻകുട്ടി:- അല്ലാതെ തൊനെന്തു ചെയ്യുമുമ്മു?

എങ്ങ് ചെയ്യും? നില്ലകാൻ പറഞ്ഞതാൽ? ഈ വേദനകളിൽ നിന്മനാക്ക അവരെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നി ക്കു— ശ്രവിടെ ഈ വീട്ടിൽവച്ചു”

പചതിയമഃ:- എങ്കിലും എടാ, ഒരു നാട്ടനടപ്പി ലോ? അതെങ്കിലും അംഗസരിച്ചുകളയിൻ നിങ്ങളും... റണ്ടുദേവസംക്രടി കഴിഞ്ഞിട്ടും നീ അവലെ കൊണ്ടാക്കു, അവിടെ, കല്യാണംകഴിഞ്ഞാ പെണ്ണവീട്ടിൽ ചെറുക്ക നം അവളിംക്രടി പോണ്ടതും നടപ്പുതന്നെ.

(കൂർജ്ജപിള്ള സകോപം എന്തോ പഠ്യാനായുണ്ട്. അതു അമല്ലെങ്കിൽക്കുണ്ടോ അംഗങ്ങാട്ടുമിന്നേണ്ടും ഉലാളുകയാണോ.)

ശകരൻകുട്ടി:- ദേവകി മാതുമേ പോകുന്നതുള്ളി.

പചതിയമഃ:- (അരിശംമുലം ചൊടിച്ചിട്ടും) ഫ! നീ യോക്ക എവിടെ പെരുന്നാടാ! നിബന്ധനക്രൂട്ട് എറക്കി വിട ഒരു പെണ്ണിനെ... അവലെമാത്രം ആരുരായം തുണ്ണ യില്ലാതെ അംഗങ്ങാട്ടുകയേച്ചുകാമെനോ? എന്നറ ഭവതീ! എടാ, എന്നറ വയററിക്കിടന്നാണല്ലോ നീയും വിളന്തും.

(കൂർജ്ജപിള്ളജ്ജും ഇതെങ്ങും രസിക്കുന്നില്ല. നടത്തത്തിനും കോപാവോംമുലം വേഗത കുടുണ്ടോ.)

ശകരൻകുട്ടി:- തോൻ പറഞ്ഞതേമെ. പക്ഷേ, ദേവു സമതിക്കുന്നില്ല.

പചതിയമഃ:- (ഈപ്പോൾ വാദിക്കുന്നതുമുഴുവൻ ദേവകിക്കവേണ്ടിയാണോ) ശകരൻകുട്ടിയെ അനുകരിച്ചു കൂടിയാക്കിക്കൊണ്ടും) ‘തോംപറഞ്ഞതേമെ’ പറഞ്ഞു! എടാ, നെനക്കിത്തിരി ആണ്ടാത്തമാണെങ്കിലും ഇങ്ങനെ... (വീണ്ടും അനുകരിച്ചുകൊണ്ടും) ‘പറഞ്ഞതേമെ പറഞ്ഞതേമെ’

എന്നംചൊല്ലി നടക്കുമോ...അവരെ കൈയും പിടിച്ചും എം അതുമറങ്കും മല്ലോ മുഖനാശം.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- (സഹികാൻ വയ്ക്കാതെ പൊട്ടി തെരിച്ചു്) നീഖാജനടി, എവനെ വീതയാക്കണമെന്തു് കൊരജ്ഞരെ കുളിക്കിക്കണമെന്തു് നീയാണോ.

പബതിയമഃ:-എന്നാിട്ടു്...അവരെ വിടെ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:- അകത്തുണ്ടു് ഒരുണ്ടനം.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-എന്ന തോപ്പിക്കാനാജനടി. ഏ നേര തോപ്പിക്കയോണവയ്ക്കു് ഒപ്പേ! തൊനം കാണിച്ചു തരാം.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അതും മല്ലോ! തോക്കനാമും തോപ്പിക്ക നാമും? അ മല്ലൻതനേര ജയിക്കേടു. ദേവു തിരിച്ചുവരുവു ശത്രുവും തജ്ജം വീട് നാറിയിരിക്കും.

പബതിയമഃ:-വീട് മാറണക്കീ മാറ്റു. വയസ്സുമാരെ മട്ടം മൊറേം ചെരുപ്പുക്കാരക്കു് പിടിച്ചില്ലെന്ന വരും. അ തിനവളിപ്പും വീടിന്റുംനേരത്തിനു്...അതും തനിച്ചു്?

കൃഷ്ണപിള്ളി:-നീ ചെന്ന ഫോതീൽ.

പബതിയമഃ:-അതിനതനേര പോണമെന്തു്. (പോകാനായി തിരിച്ചതുകൊണ്ടു്) തോംചെന്ന പറത്തുനോക്കു്...അവളും ഒക്കുമാണോ. അതുകൊള്ളിംാം! (പോകുന്ന.)

(കുള്ളപിള്ളി വിണ്ടം പെട്ടിയടയ്ക്കുന്നു നോക്കുന്നു. ഏതാണ്ടു കത്തി തെരുക്കി അടച്ചുവെയ്ക്കുന്നു.)

കൃഷ്ണപിള്ളി:(ഉറക്ക) എടാ കേശവാ!

ഒക്കുശ ചന്ദ്രഃ:(ജനിയറയിൽ) എന്തോ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അ മല്ലൻ പോകാൻതനേര തീർച്ച ചെയ്യുന്നതോ?

എഷ്ട് സപിളിളി : - (അങ്ങങ്ങാട്ട് നോക്കാതെ) അതെ,
ശക്കരൻകുട്ടി : - ഇതു കാഴ്ചയാണോ!

എഷ്ട് സപിളിളി : - അതുതെന്ന ഞാനം പറയണമെന്തു?
ശക്കരൻകുട്ടി : - ഒരു പാവമാണോ!

എഷ്ട് സപിളിളി : - അതുകൊണ്ടോ?

ശക്കരൻകുട്ടി : - മൈലിക്കുന്ന ഒരു ഭാത്യാണവർ.

എഷ്ട് സപിളിളി : - അവളുടെ ഭർത്താവിനു കൊള്ളാം.

ശക്കരൻകുട്ടി : - ഒരു പാവമാണോ അവരെ എന്നും അടക്കാതെ എന്തിച്ചതു.

എഷ്ട് സപിളിളി : - (സപല്ലം ഉറക്ക) ഈനി പഴിയഴി
വൻ അങ്ങറിന്തെതുള്ളു!

ശക്കരൻകുട്ടി : - ഒരു വം കുട്ടിയേരുത്തതിനെ മനസ്സുന്ന
അകറ്റാമോ അ മുഖം!

എഷ്ട് സപിളിളി : - (ഉത്തരംമട്ടി) എന്നിക്കു വാദിക്കു
ണം ആവശ്യമില്ല.

(കേരവൻ കടന്നവയൻ.)

കേരവൻ : - മുഖനാ...വി...വിളിച്ചും അങ്ങനോ!

എഷ്ട് സപിളിളി : - നാഴിക നാലായി. ഒരു! വേലക്കാരൻ
കുട്ടി അരാ സരനകാണനാല്ലു. മോളിലെലാജീളാരും അരക്കു
ണല്ലീ അവൻ പറിക്കണമെന്തു?

കേരവൻ : - ഞാൻ കേട്ടില്ല! അതാണോ?

എഷ്ട് സപിളിളി : - ഉം...നീ പെട്ടിയെട്ടത്തും മൈലി
നിൽ കൊണ്ടാണ...

കേരവൻ : - അങ്ങനു പോരണ്ണാ?

എഷ്ട് സപിളിളി : - പറഞ്ഞാൽ കുറഞ്ഞെന്നാല്ലു
ണ്ടോ! ഭേദം മുത്തും ഉറരാണമ്പാരുംയോ?

(കേരവൻ പെട്ടിയെട്ടുക്കുന്ന.)

(കോപം, പരിഡം, അപമാനം എന്നീ ഭാവങ്ങളേംടെ ഇപ്പോൾ സംഘരിച്ചുകളിയും എന്ന ഭാവത്തിൽ അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി പ്രവേശിക്കുന്നു. കേം ദയൻ പെട്ടി താഴത്തുവെച്ചിട്ട് പോകുന്ന.)

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി :- ഇങ്ങനെ ആരോട്ടും കാണിക്കല്ലോ
തുണ്ണപിള്ളി എന്ന! കാണിക്കല്ലോ

തുംഖ് സംപിള്ളി :- ആല്ലോ പാറിപ്പോയി അംഗൂം
പിശൈ! ഒന്ന് ക്ഷമിച്ചുകളി.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി :- (തന്റെ വില്യ വിജയിക്കുന്നതു
കണ്ണിംഗായ ചൗക്കാരനേന്നോടെ) എന്ന പരബ്രഹ്മം തീന്
ബല്ലു. ഓല്ല തീന് ഭ്ലോന്നോ അണ്ണോ! നാണക്കേട്ടും മാന്
ക്കേട്ടും പററിയതാക്കണ്ടോ? നന്നീം കറീം കെട്ടുവന്നു പേ
രു കെട്ടുവന്നു?

തുംഖ് സംപിള്ളി :- ഏ ഇരുചെയ്യും അംഗൂംപിശൈ?
തൊന്ത് മാത്രമായുണ്ടാക്കി! തൊന്ത് വിചാരിച്ചാൽമാത്രം മു
തിയായുണ്ടാക്കി...

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി :- അണ്ണു എന്ന ധിക്കരിക്കാനാലോ
മെണ്ണോ? എന്നാണോ അണ്ണോ തൊന്ത് ധരിക്കേണ്ടതു?

തുംഖ് സംപിള്ളി :- ഇതാണോ അംഗൂംപിശൈ നേരു.
എന്ന ധിക്കരിച്ചതു സഹിക്കാം; ഇരു വിദ്വിഞ്ഞാ അ
ന്തസ്ഥിം അഭിമാനോം കളിത്തുകളിച്ചതു സഹിക്കാം. പ
രക്ഷ, പരബ്രഹ്മവാക്ക പാലിക്കാണോ എന്ന വിസ്തൃതാനാ
ക്കിയതു?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി :- ഇതൊക്കെ ആരംണ്ണു ചെയ്യുതു?

തുംഖ് സംപിള്ളി :- (കോപപൂർവ്വം ദിർഘനിശ്ചാസം)
പരബ്രഹ്മിട്ടു ഫലം അംഗൂംപിശൈ! ഒരുന്തന്നുണ്ടെനെ
തോന്നി.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- എന്നായാണ് അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി ചേ
ട്ടാ അപ്പുന്നതെല്ലാം നാൽ

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- ഓ! അപ്പുണ്ണന്, നിന്മനാടായ വാ
ക്ക് എനിക്കു പോദിക്കാനാണ്

ശങ്കരൻകുട്ടി:- ഏനാൽ ആത്തടി.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- (അട്ടത്തുവാഹനം വളരെ കാലു
ഗണവമായ സ്പർശന്തിൽ) ആരാ ആ ചെണ്ണോ? അച്ചും
അപ്പുന്നമായുള്ള ബന്ധം?

(ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ ഉത്തരം ഏന്തായിരിക്കമെന്നറിയാവുന്ന തുണ്ണി
പിള്ള അതു സഹിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവന്നപ്പോലെ ഒരു മുഖ്യിൽ
പൂംഡി ഘുംതേരാട്ടു നേരുക്കിനിഴ്ച്ചുനാ.)

ശങ്കരൻകുട്ടി:- എന്നീ ഭാർത്താവർ—ദേവകി.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- ഓ! (തുണ്ണിപിള്ള നില്ലുന്നിട്ടേ
യും നാക്കി ഒരു പ്രദൃശകസ്പർശന്തിൽ) തുണ്ണിപിള്ള ശ്രീ!

തുംബപിള്ളി:- (തിരിച്ചറും) അഞ്ചുപ്പൻപിള്ള ക്ഷണിക്കു
മുക്കു അല്ലാതെ തൊന്തരത്തു ചെയ്യും .. എന്തു പറയും!

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- ഇതു ഇങ്ങന്തു കിട്ടിയ അടിയാ
ധിപ്പൂയയ്ക്കാ! ഈ അഞ്ചുംപിള്ള യുടെ ആയുസ്സിലും ഈ
അനേക പറവിട്ടില്ല.

തുംബപിള്ളി:- എന്നാക്കണ്ണതി നേരം ക്ഷമിക്ക
ആംപിശ്ച.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:- ആ കുദപ്പും മട്ടൻ എന്നപ്പറ
ഞ്ഞതു വല്ലോ കെട്ടു അണ്ണുന്നു? ഹോ! ഇതുയും കാല
ത്തിനിടയ്ക്ക് എന്ന ഇങ്ങനേ രെററാത്തതൻ പറഞ്ഞി
കില്ല.

முசீஸ பிழை : - தொன்னைலூா ஹதினோக்கை கார
ளக்காரன்!

அனுபுங்பிழை : - ஏனைப்பூரணத்து போக்கு
வணை.

முசீஸபிழை : - பிளை?

அனுபுங்பிழை : - அண்ணெப்புரி பரங்கத்து. தொ
கைஞ்சென பாயு? அது இவதற்காகி.

முசீஸபிழை : - பரங்கதிலேகிலாளாதுதம்.

அனுபுங்பிழை : - அரவாஜி கேள்வு கொடுக்காம
னோ... கஷேத்ரீக்கெரடமெனோ...

முசீஸபிழை : - ஓ! ஏனையான்? — கேள்வு? க
ஷேத்ரி கயரடமோ?

அனுபுங்பிழை : - ஏஒன்றாதாளதை கஷேத்ரவெட்டு
பரங்காது கேட்டு. அப்பு அங்க்காயாலும் கொஷும் வங்கோ
கு. ஸபாதம் வேறு காரிக்காயியுமில்லை வெட்டு வெட்டுக்கெல்
அல்ல்ராதுமில் மங்காய பெண்ணாயியோ... மொ! ஏநிக்க
தெளை வல்லாததையாய்னா.

ஶகைங்கடி : - அனுபுங்பிழை! ஓவு ஏநிக்கீவே
உநாய பெண்ணில். ஏந்து டான்தான் அது மாக
இது?

அனுபுங்பிழை : - ஏநோ பிளை ஏந்திரின பி
ஷை, நின்றாலோ வந நடன்தியது? மொநா
நூஷாஷத்து ராது வீட்டிக்கெரளி கல்லியாக்கிவிடுதை
நடினா?

முசீஸபிழை : - பரதை! உங்! பரத். உத்தரம்
பாய் நிலைப்பூஷி தீ நினைத்தென தினாது.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-നതാൻ പെണ്ണു കന്പച്ചി ഇട്ടില്ല; അതുരെ
യും ക്ഷണിച്ചുമില്ല എന്നെന്നാൽ തീയം പുള്ളി ഇട്ടില്ല എല്ലാ!

അഞ്ചുപ്പൾപിള്ളി:-എനിശണ്ണം എനാടാണ് ശ്രീ, നാലു
ചോല്ലും ചോദിക്കാനൊളിപ്പില്ല.

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- (ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ ഒന്നരെ തിരി
ഞ്ഞു) കുണ്ഡാടാ കുണ്ഡാ! നീ ഉ്; നിശ്ചാരഭാഗാക്കെ താ
നോന്നാിന്നുരത്തിനോ പഴി കുറക്കാടിവരുന്നതാക്കോ? ഒരു
റിയുന്നശോ നീ അതു്? ഇല്ലെടാ, ഈ തീരാനായിട്ടില്ല.
തൊടണ്ണിയുതുള്ളി. ഈ നീ അ കുറപ്പു് — അഞ്ചുനെ ഏ
തുച്ഛതു പേരു വിരലു ചുണ്ടാമന്നാറിയാംബാ? അട്ടമസി
ക്കമെന്നാറിയാംബാ? (പല്ലുക്കിച്ചു്) എല്ലാം നീ...നീ ഒരു
നീന്നുകാരണം!

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ഞാനെന്തു പിശച്ചു?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-നീ പിശച്ചുതാണോ ഇതിനിത്തും
കാരണം.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ഒഭവകിരു വിവാഹം കഴിച്ചുതോ?
അംഗതാ അക്കാന്തും അറാക്കിക്കാതിരുന്നതാ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- (സഹിക്കുട്ടി) ഏനൊയിട്ടു തീ തീ
റിഡം...എടാ! ഇതിൽപ്പുരം നിന്നിങ്ങളും കുന്തിക്കാനു
കുടായിരുന്നോ!

ശങ്കരൻകുട്ടി:- (സങ്കരിതാട) അ എല്ലാ!

അഞ്ചുപ്പൾപിള്ളി:-മാനന്ത്വത്തിനോ ഒക്കും കൊടുക്കാം
മെന്നാണോ കുറപ്പുചേട്ടും പറഞ്ഞതു്

കുഷ്ഠംപിള്ളി:- (സങ്കടം, ഫോപം ഇരുക്കുന്നാട) എല്ലാം ഒരു
ഒരു ഒരു ഒരു ഒരു ഒരു ഒരു!

പിശേഷി. വലിയവലിയ കാരുങ്ങങ്ങൾക്കുടി ക്രൈസ്തവരികേരി കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നും അഭ്യാസിച്ചേണ്ടതും താൻ

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- അഞ്ചു! അതുപിന്നെ ഏനിക്കു വിശ്വദാന്തങ്ങാ?

കൃഷ്ണപിള്ളി:- അതില്ലാതെ ആയുസ്ഥക്കാമെ നം കയറ്റീങ്ങനു പഴക്കു, വിധിച്ചതല്ലോ അന്തിമച്ചതു തന്നെ തീരണം അഞ്ചുംപിള്ളി തന്മാത്രാത്മ അന്തിമ വിക്രണം.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- ഭഗവാന്നു മായാവിലാസം!

കൃഷ്ണപിള്ളി:- അതും മാനനജ്ഞക്കല്ലൂർ തടക്കാ പ്രതിയാവണം! ഒഫൊ. മാനാഡിമാനജറ്റിൽ ദ്വാരാവരം പിന്നാതിലും എന്നെന്നു കോക്കാനെന്തു്

ശക്രൻകൃി:- (അ ഷ്ടേച്ചന്റു ദയനീയാരംഘയിൽ അ ചുറവേണ്ടി നിന്നുകൊണ്ടു്) അല്ലെങ്കിൽ ഇതിലിത്ര കോ പിക്കാൻ ഏള്ളണ്ടു് അയ്യപ്പൻചുവട്ടാ?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- (ആക്ഷേപണപശ്ചാസ്ഫേണ്ടാടെ തിരി തിരുവു്) എന്നില്ല അംഗ്രൂ! എന്നില്ല!

ശക്രൻകൃി:- താൻ വിവാഹം വയ്ക്കുവാൻ അ മുന്നിണ്ടില്ല; തത്രം എന്നുന്നതാണു്

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- ആക്ഷേപണ തെററായാലും ശരി; ഇ തുക്കരു അഭ്യാസിച്ചേണ്ടതും പിശേഷി! കുറപ്പുംചുട്ടു മുഴുള്ളാണെന്നും എന്നും എന്നും വിചാരിച്ചിരിക്കും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- എന്നൊന്നു വിചാരിച്ചു അവനെ തും അഞ്ചുംപിള്ളി?

ശക്രൻകൃി:- മോജാനിയും നായുടെ തലയിൽ തേങ്ങായും വീജാനു മട്ടായി.

തൃഷ്ണപിള്ളി:- എന്താനൊക്കെ നീ പറയുന്നതു്?

ശങ്കരൻകുട്ടി:- അയ്യപ്പൻചേട്ടം അതേ ഉദ്ദേശ്യം തുടക്കം ആ പാഠത്തിൽ കാണാം.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- കാണാം; കാണാം! ഈ താഴെ ഒപ്പതാംന്തരാജാഡിൽ.

തൃഷ്ണപിള്ളി:- അവൻ ചരയുന്നാതാനും താൻ കാർമ്മാക്കണാം. നാംതമ്മിലപ്പെട്ട അയ്യപ്പംപിള്ളി ഏടു ചെട്ടു്.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- അണ്ണൻ കയറ്റി അന്നോടു തോന്തിലു് മുൻകൈകയെടുത്തതുന്നു. ഇന്നും ഇന്നാലെയും തമിൽനെതാടങ്ങിയ മഹത്യാബന്ധം അണ്ണാ നാംതമ്മിലു് (ശങ്കരൻകുട്ടിയെ ചുണ്ണി) ഇതു കൊച്ചും സത്രവല്ലതുനിയാമോ? (ശങ്കരൻകുട്ടിയോടു്) ഏകദും ശങ്കരൻകുട്ടി! തെങ്ങെട കുടംബം പാഠനും പാഠം അനേകാനും തിലാ കഴിയുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണു് മുഖ്യാഴ്ചയണ്ണനും ദൈക്യാർധം വന്നപ്പും അരേംതലേം മുട്ടിക്കൈയറങ്ങിയതു്. എൻ്റെകാർധം കുടിയായിരുന്നാണു് ഇതു്.

ശങ്കരൻകുട്ടി:- പിന്നു ചെട്ടു എന്തിനാ തങ്ങെട മേൽ കുതിരകേരണതു്?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- അതുകൊണ്ടുതന്നു. അണ്ണനൊരടികൊണ്ടാണു എന്തിക്കാണു വേദനിക്കംകുട്ടി വേദനിക്കം കൊച്ചുനെ. നേന് ക്ഷതിയാണ്ടത്തു പ്രായമില്ല; ഓ! അതാണു്

ശങ്കരൻകുട്ടി:- എക്കിൽ ചെട്ടുന്നാലെ സന്നാധാനി പ്രിക്കാമായിരുന്നു.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- ഒരു ദിവസാം! കൊള്ളിഡാം; കൊള്ളിഡാം!

ഞാൻ സമാധാനിപ്പിച്ചില്ലെന്നാണോ? പോക്കു, കുട്ടരൽ പറഞ്ഞത്തുപോലെ അംശാർഥ എന്നും ചീഞ്ഞപറാത്തുതുടങ്ങാം.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ഞാൻ വിചാരിച്ചു ചെടുന്നിതിൽ ഒന്നാംകിട്ടാതെ അപാദത്തിന്റെ ഭജവഭാഗാണോ.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-ഒംഹാ! നന്നാചപ്പാദത്തു. ഈതൊക്കെ ഞാൻ കേരംകണ്ണം ശങ്കരൻകുട്ടി, കേരംകണ്ണം. ഈ പുഴയെതെ കാലത്തു് ആക്കം നന്നാവെയ്യുന്ന നിക്കല്ലു്! നിന്നാലും ഈ എല്ലക്കിലും കേക്കാനൊക്കുള്ളതു കൈക്കും.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-ആട്ടിന്തോല്ലു് എന്തു ചെന്നായ്ക്കും എടുത്തണിയാം ചെട്ടാ.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-(കൊപിച്ചു്) കുഞ്ഞിപ്പിള്ളിണ്ണാ! നമ്മുടെ മമതേം ഒസ്സേമാം ശരി; ഇതുക്കുറേ കുടിപ്പോന്നിണ്ണാ, കുടിപ്പോന്നാം! ഒംഹാ! ഏകൾന്റെ അഭിമാനനാം വെളും നീങ്കലം നശിപ്പിച്ചിട്ടു്...ഈതിനും ഞാൻ വെരുതേവി തത്തിപ്പ് ..തിരിഞ്ഞുകട്ടിക്കേണ്ടുടി ചെയ്യേണ്ണാ?

എഷ്ടോപിള്ളി:-(ശങ്കരൻകുട്ടിയെ അടിക്കുന്നതിനായി അടക്കണാ റൂഗ്രതയിൽ) സർവ്വവും നശിപ്പിച്ചുചെയ്യു് എടാ, എടാ! നീ മരറരാഇള്ളാരെ തബയിക്കേരുണ്ണോ? ചൊദ്ദീരടാ മാപ്പു്...ഞാൻ മരിക്കണ്ണതു നന്നക്കു കാണാംകും അഞ്ഞാംപിള്ളി ദയാട്ടു് മാപ്പുചേരിയു്

(ശങ്കരൻകുട്ടി വിക്ഷമിച്ചും പരിശോഭിച്ചും നിൽക്കുന്നു. അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളയിൽ നേരിയ കൈ ആത്മസംത്വൃംഖി.)

എഷ്ടോപിള്ളി:-എന്നടാ, മടിച്ചുനിക്കണ്ണതു്?... എന്നാൽ ഞാൻ...ഞാൻ...

(പുരിപ്പിക്കുമ്പു് കാടുകൾ പ്രവേണിക്കുന്നു. അപരിചിതന്നും നിന്നുമാണും അതുകെയെന്നു് പരതിനോക്കുന്നു. മുന്തുക്കും വളർന്നും മുഖം; വിഴുരതയിൽ കണ്ണുനട്ടുകൊണ്ണാണു് സംസാരം.. ലഞ്ചിക്കണ്ണിവിതം തന്നെ വെവ്വെള്ളുകഴിഞ്ഞു ഭേദങ്ങളാണും.)

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി:-എത്ര ദാരിദ്ര്യമുത്തി?

കൃഷ്ണപിള്ളി:-ഇതായോ?

കാരുകൻ:-(ഇതൊന്നും കൈകുഴക്കാണില്ല) ഈ വീഡേ താണോ?

ശങ്കരൻകട്ടി:-(ആഗതൻ ക്ഷീണിതനാബന്നുക ണ്ട് അടച്ചുചെന്നു് പിടിച്ചുകൊണ്ട് കഴസരയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന.) ഈവിടെ ഇരിക്കു.

കാരുകൻ:-(തെല്ലാരസപ്തസ്ഥാനർ സപരത്തിൽ) എന്നു വിച്ചു. ചോദിച്ചതിന്തുരും പറയു. ഈ വീടിന്റെ ഒപ്പ്?

ശങ്കരൻകട്ടി:-പുവളിവീച്ച്.

(കാരുകൻ വീണം രംഗസ്ഥിതിരെ സുക്ഷിച്ചുനോക്കുന്ന—ഓരോങ്ങ് തന്റെ മാറിമാറിതന്നു—കൂൺപിള്ള ആംഗ്രൂത്തിൽ അഞ്ചുപ്പൻപിള്ള യോച്ച് ഏന്താണ സംഗതിയെന്നു ചോദിക്കുന്ന. അഞ്ചുപ്പൻപിള്ള അഴിപ്പിരി മുള്ളുംബന്നു് ആംഗ്രൂ..)

കാരുകൻ:-ഈ ചെരുപ്പുകാരന്മണ്ഡാ?

ശങ്കരൻകട്ടി:-ഉണ്ട്.

കാരുകൻ:-മരനാട്ടിൽനിന്നും വന്ന രാഡി?

ശങ്കരൻകട്ടി:-അരതെ.

കാരുകൻ:-(ദേശ്യം സക്കടം എന്നിതുകളിടെ സകല നഭത്താട്ട സപരം ഉയര്ത്തി) എനിക്കു് ആ മനഷ്യനും നുകാണാണും.

ശങ്കരൻകട്ടി:-കാണാമല്ലോ.

കാരുകൻ:-വേഗം വേണും...എൻഡുറ നിമിഷങ്ങൾ എണ്ണപ്പെട്ടതാണു്

(അഞ്ചുപ്പൻപിള്ള താൻപറംനെത്തു രാത്രെന്നുഡേനു ആംഗ്രൂംകൊണ്ട് കൂൺപിള്ളയെ അറിയിക്കുന്ന.)

ശകരൻകുട്ടി:- താൻതെനായാണ് സ്നേഹിതാ അതു യഥാവും.

കാമുകൻ:- (പൊതുനാ മുഖരമാറി ശകരൻകുട്ടിയെ അടച്ചിട്ടി നന്നേനാക്കുന്നു. അവധിജ്ഞം കോപവും) നി അദി ..നിങ്ങളാണെല്ലോ?

കുഷ്ഠംപിശ്ച : - രൈഡാ, ഇതെത്തുപാടു!

അയ്യപ്പൻപിശ്ച : - മനശ്ശുനു ലെക്കുകട്ടാഉള്ളിച്ചു പാടു!

കാമുകൻ:- ഒരു ദിവസം! തകന്റെകാണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഏഡഡിനെത്തു തെരിച്ചുമത്താതിരിക്കുന്നും. വിള്ള; അതു ദീനദിനം കരാത്തുകൊണ്ടും, ശോകഗാനമതിർത്തുകൊണ്ടും—നശിച്ചുകൊള്ളുന്നും.

ശകരൻകുട്ടി:- (വീണ്ടും അടച്ചതുചെന്നു) സ്നേഹിതാ! (ചുംബിൽ കൈയ്യുവയ്ക്കുന്നു.)

കാമുകൻ:- (പൊള്ളുന്നതുപോലെ ചാടിമാറിയിട്ടും) തൊടാതിരിക്കുന്നു—എന്ന തൊടാതിരിക്കുന്നു. മാറാൻ.

അയ്യപ്പൻപിശ്ച : - രൈഡാ, ടെയൻ പിടിച്ചുകെടുന്ന കാലംതന്നു!

ശകരൻകുട്ടി:- താൻ നിങ്ങൾക്കുള്ള കുറംചെയ്യും?

കാമുകൻ:- നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്തോ? എന്നാണുന്ന നി അദി അറിയുന്നില്ല, ഇല്ലോ? ദേവമെ! ഇയാർക്കു മാസ്തുകൊടുക്കുക.

കുഷ്ഠംപിശ്ച : - ഒഹി, മനശ്ശു! നിങ്ങളാൽ? ഭ്രാന്തനോ തെമ്മാടിയോ?

കാമുകൻ:- ഇം! അതു പറയുംനിങ്ങൾ. വിലക്ക് താൻ ഭ്രാന്തൻ, മറ്റുചിലക്ക് തെമ്മാടി! ഒഴുവും!... ഇന്തു

ലോകത്തിൽ എൻ്റെ എല്ലാം എല്ലാം അതു അതു ഒരു വർദ്ധിച്ചുവരുകയുണ്ടാണ്!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:-(ഇരാഗം പിടിപെട്ടതുവോലെ)
ഹാ! ഇപ്പഴും മനസ്സിലായതു്. കൂദേശാജീ ശ്രീ പേടിക്കാ
നില്ല. ഇതു രോഗമെ...പിനൊ...(അതംഗ്രാമശിത്തം)
ലതാ...

ശകരൻകുട്ടി:-നിങ്ങൾ ഒരു ബന്ധവുമില്ലാതെ സം
സാരിക്കുന്നു.

കാമുകൻ:-തൊൻ ബന്ധപ്പെട്ടതി സംസാരിച്ചാലാ
ണു് അതുതം! ഒരു വട്ടിയെടുക്കു; എന്നിട്ടു് മുടിച്ചുഭൂഢലമാ
യ വിണ്ണാഡിലെ കമ്പികളുടിച്ചു പൊട്ടിക്കു. എന്നിട്ടതിൽ
വിരലോടിക്കാൻ തുമിക്കു...ശമ്പുചുണ്ടാകും ദൗഹിതാ!
പതറിയ ചെയ്യുകയി...അപസ്പദങ്ങൾമാത്രം.

ശകരൻകുട്ടി:-നിങ്ങളുടെ, അല്ല നിങ്ങളാക്കന്ന വീ
ണെയു...ആരുക്കിലും തകതെത്തന്നാണോ?...മനസ്സിലാ
കാൻ ചോദിക്കകയാണു്.

കാമുകൻ:-റൂഡയത്തിന്റെ ഭാഷ നിങ്ങൾക്കു മന
സ്സിലാക്കകയില്ല!

ശകരൻകുട്ടി:-കവിത നിരത്തിയിട്ടു കാരും പറ
ക്കണം.

കൂഷ്ഠംപിള്ളി:-വല്ലതും ഉണ്ടക്കില്ലെല്ലു പറയു.

കാമുകൻ:-പറയുക്കോ? തെട്ടിപ്പോകും നിങ്ങളുതു കേ
ട്ടാൽ.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:-അതു റാങ്കേഴ്സ് വേണ്ടാണ് അപ്പുനേ,
നിശ്ചയിക്കാൻ.

കാചുകൻഃ-എന്ന നശിപ്പിച്ചതു്...എന്ന തകർ തെള്ളു്...തൊൻ പറയശ്രൂ.

അഞ്ചുപ്പൻ പിള്ളി : -കുട്ടിബാത്തിൻറെ സുമുതക്കഷയം. ശങ്കരൻകുട്ടി : -ഒയ്യുള്ളുൾ്ളേം പറയണം.

കാചുകൻഃ-(ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെനേരെ കൈയ്യുണ്ടി നാടകകീഴമായ രീതിയിൽ) നിങ്ങൾ!

ശങ്കരൻകുട്ടി : -തൊനോ? (അനധിക്കനം.)

ആച്ചിന്നപിള്ളി : -ഈതു കിടക്കതെന്ന.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി : -തൊന്മുഴു പറഞ്ഞില്ലോ?

കാചുകൻഃ-കിടക്കല്ല മിസ്റ്റർ! (ശങ്കരൻകുട്ടിയോട്) നിങ്ങൾക്ക് വിലാസിനിയെ വേണം അല്ലോ?

ശങ്കരൻകുട്ടി : -വിലാസിനിയോ? എത്ര വിലാസിനി?

ആച്ചിന്നപിള്ളി : -അതാരാ അയ്യോംപിള്ളി?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി : -(കാൽം ഗഹിച്ചു്) കരുപ്പും വെട്ടെൻറെ ചേഴ്സാരി.

ആച്ചിന്നപിള്ളി : -ഓഹാ! ഈ കൊച്ചുനം കരുപ്പും മിൽ എത്രു്?

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി : -എ!

കാചുകൻഃ-പോക്കി...പോക്കി, തൊൻ പറയുന്ന, ദയ ഇല്ലത്തിൽ ചവിട്ടിനിനേന്ന നിങ്ങൾക്ക് വരണ്ണമാല്ലോ ചാത്താനൊക്കേന്നു്

ശങ്കരൻകുട്ടി : -എന്നവച്ചുാൽ?

കാചുകൻഃ-എ മംഗലം നടക്കണബാറം അട്ടം മരക്കൊന്നിലെ ദയ പ്രേതം കിടന്നാട്ടെമന്നു്.

അഞ്ചുപ്പൻപിള്ളി : -എന്നവച്ചുാലു് നിങ്ങളും തുണിച്ചാവുമെന്നു് അല്ലോ?

കാമുകൻ:—(ഉറ്റപ്പിച്ചു്) അതെ! പിന്നെ ജീവിത തനിന്മുണ്ടായിരുന്നതുമോ സുരക്ഷയുണ്ടോ? ഉരഗം! മധുരപ്പിക്കുന്ന മരണത്തിന്റെ മടിയിൽ കിടന്ന തൊൻ സുവിക്കം... (ഈ കരണ്ണക്കട്ടിയോടു്) പുക്കൾ...നിങ്ങൾക്കു സുവിക്കാമെന്നു കയറ്റാണ്. സ്വപ്നം തുടർന്നുടി തൊൻ നിങ്ങളെല്ലാം ദേഹം ഫുഞ്ചാം.

ശകരൻകട്ടി:—തനാനതിന്മുണ്ടുള്ള ഏതുപിഴച്ചു്?

കാമുകൻ:—എത്രപിഴച്ചു എന്നോ? ഏന്റെ റൂദയ സർവ്വസ്വന്നത അപദാരിച്ചു്

ശകരൻകട്ടി:—നിങ്ങൾത്തമിൽ...അതു കുട്ടത്തു... എനിക്കുറിയാൻ ചോദിക്കുകയാണോ.

കാമുകൻ:—കുട്ടത്തെത്തുന്നോ? എന്താണു തൊൻ പറ ഒരുണ്ടതു്...എത്ര വാക്കുകൾക്കാണാണോ തങ്ങളുടെ ഭവന്യം വിവരിക്കുക—ശാത്രു്...അതു്

ആശ്ശേപിത്തു:—വേണ്ട, വേണ്ട; ഭാഗവതം അഴിക്കണ്ട.

കാമുകൻ:—(ഡോക്കരിൽ കൈയിട്ടു് എന്താണു കുട്ടക്കുള്ളതു് മേഖലയ്ക്കിടക്കാനാണു് ശകരൻകട്ടിയോടു്) ഇവ എനിക്കുവേണ്ടി സംസാരിക്കും. നോക്കു, ഫേയുവാവേ! നിങ്ങളുടെതാങ്കാൻ ആത്രുഹിച്ചു കിനാറുകാണുന്ന ആ ശുശ്രാവിയില്ലോ? വിലാസിനി—അവർ...അവർ...എനിക്കുശ്ശിട്ടിള്ളി ഫ്രുംഫ്രുവന്നുണ്ടാണു! കണ്ണുതുറന്ന കാണു. അതിൽ ചൊരിഞ്ഞിട്ടിള്ളി നിലാവു്, അതിൽ പെയ്യിട്ടിള്ളി മധുരവാക്കുരാം, അതിൽ പ്രതിയപനിക്കുന്ന പ്രശ്നംസകരാം!

ശകരൻകുട്ടി:- (വിരസനായി) വേണ്ട, എനിക്ക് നോക്കണം—

മുഷ്ടണപിള്ള:—(അഭ്യസംപിള്ള യുടെ മുഖത്തുനോക്കി) അഭ്യസംപിള്ള! (അത്മവാദത്തായി നോക്കുന്ന.)

കാമുകൻ:—നിങ്ങൾ നോക്കുന്നും, ആ അവലേയാണു നിങ്ങൾ അപഹരിക്കുന്നതു്—അവളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കുടകനിൽനിന്നു്.

ശകരൻകുട്ടി:—ഞാനപചാരിക്കുന്നില്ല മൈഡിതാ!

കാമുകൻ:—ചാകാൻപോകുന്നവനെ മക്കിക്കൊല്ലുകയാണോ? ആ വുലജംബുകം—അവളുടെ അമ്മാവൻ... ഇന്നാവധിയല്ല അഥവാ ഇങ്ങനെത്തിരിച്ചതു്? എന്നിട്ടു്...

ശകരൻകുട്ടി:—അതു വാസ്തവമാണു്.

കാമുകൻ:—പിനൊ? എന്ന മിരട്ടാമെന്നാണോ? ചോദ്യോ!

ശകരൻകുട്ടി:—അദ്ദേഹം പോയി.

കാമുകൻ:—എൻറെ എഡക്സവിയെ എന്നുനോയും കരയാൻ വിട്ടിട്ടു്...അംഗ്രേഡു്?

ശകരൻകുട്ടി:—അല്ല. ഇക്കണക്കിനു് അവക്കു ചിരിക്കാൻമില്ല യോഗമാണുള്ളതു്.

കാമുകൻ:—മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല!

ശകരൻകുട്ടി:—ഞാനവലേ കല്പാണം കഴിക്കുന്നില്ലോ!

കാമുകൻ:—ഹൈത്തു്! എന്താണു എന്നു കേൾക്കുന്നതു്! എനിക്കെൻറെ കാരുകളെ വിശ്രദിക്കാമോ?

ശകരൻകുട്ടി:—തീർച്ചയായാണു.

കാമുകൻ:—സത്യം?

ശകരൻകുട്ടി:-നേര ശതമാനം സത്യം!

കാമുകൻ:-(ശകരൻകുട്ടിയുടെ കൈപിടിച്ചു് സംസ്ഥാനം മർദ്ദിച്ചുകൊണ്ടു് വികാരങ്ങിതനായി) എം! ഒരു മനഃപ്പണ തോൻ കണ്ട്.

ശകരൻകുട്ടി:-അതു ത്രാഗമൊന്നം തോൻ ചെയ്തി പി സ്നേഹിതാ! തോൻ വിവാഹിതനാണു്.

കാമുകൻ:-(ഇതൊന്നും കേരളക്കന്നില്ല) തോൻ പോ വുകയാണു്; ഏൻ്റെ വിലാസിനിയുടെ അട്ടഞ്ഞു്. ഹറ നീങ്കിലും തോനെത്തെട്ട്. വേദനിക്കന ആ എഴുയും അര ഔദ്യോഗിക്കിലും ഒന്നു തണ്ടാത്തെക്കിയിൽ... (ഉപചാരവാ ക്ഷാനം പറയാതെ അസ്ത്രും വിട്ടതുപോലെ ചുറ്റേത ജീവ പോകുന്നു.)

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-കിരുക്കൻ!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:-(അഡിപ്രായം നേരം പറയാതെ) ഒം!

ശകരൻകുട്ടി:-ഇപ്പോൾ അയ്യപ്പൻപേട്ടൻ എന്തു പറയുന്നു?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:-എന്താണു്?

ശകരൻകുട്ടി:-അല്ലാ—പേട്ടെന്തു് ആലോചനയുടെ ഫലം!

(പോയതുപോലെതന്നെ കാമുകൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കുഷ്ഠംപിള്ളി:-എന്തു പററി?

കാമുകൻ:-എൻ്റെ കത്തുകൾ...എവിടെ...എവി ടെ അതു്?

ശകരൻകുട്ടി:-(മേശപ്പുറത്തിനും എട്ടത്തു കൊട്ട തുകൊണ്ടു്) ഇതാ!

(കാമുകൻ ചുറ്റേതയ്ക്കു പോകുന്നു.)

ശകരൻകുട്ടി!-പാബം!

കൃഷ്ണപിള്ളി!-കിരു ശൻ!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി!-ആഡാസൻ!

ശകരൻകുട്ടി!-(അയ്യപ്പൻപിള്ളിയോട്) അച്ചലം
ചെട്ടിലം ഇരുമെന്തെങ്കിലും ഉയരിരോന്നാലേ?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി!-നേന്നക്കതിലു സംശേചമുണ്ടാ ശ
കരൻകുട്ടി?

ശകരൻകുട്ടി!-അല്ലോ, അങ്ങനെന്ന ദിരിക്കൈ കണ്ണപി
ടിച്ചു സംബന്ധം. അതോത്താജീ മുഖാലിച്ചുപോയി.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി!-തൊന്തരിഞ്ഞൊ ഇങ്ങനെന്ന ഒരുന്ന
മദ്രുതം ആ ചെല്ലിന ചുറ്റം നടക്കുന്നോ!

കൃഷ്ണപിള്ളി!-എത്രുജകാണ്ട താനതരിഞ്ഞില്ല;
എന്തും ആധിസ്ഥായി എല്ലാം തെരക്കി തണ്ടിംതഴരാം
ഒരുക്കി മാത്രം മതിനാലോ തൊംപറത്തിട്ടുള്ളതു്. അ
ലോ അയ്യോംപിള്ളി?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി!-(താഴേയോട്) അടിത്തരിയാ
അതുന്നും വീഴുമല്ലോ. രബുലം എത്രമിട്ടശനും പറ്റം.

ശകരൻകുട്ടി!-അതൊന്നും മായിരുന്നില്ലോ കുച്ച
മുൻപു ചെട്ടുന്നു ഭാവം.

കൃഷ്ണപിള്ളി!-ഈ ശരിയാ, താജനഞ്ച കടിച്ച
തിനാൻ വജകയല്ലാതെനോ?

ശകരൻകുട്ടി!-പറഞ്ഞ സമാധാനം കെന്നുകിലും
കേട്ടോ ചെട്ടുണ്ട്?

കൃഷ്ണപിള്ളി!-ഇന്തശ്രേരാ! എത്ര രക്ഷയായി!
ഇന്തകവ്യാഘരതിനോ തൊന്തരിവലിച്ചിരുന്നുകുംപോ, അ
താജീ നടന്നുഭോജിച്ചിലോ! ആ കിരുക്കൻ പറഞ്ഞതു

താൻകേട്ടോ? ഒരു അഭിരക്ഷാലയമുള്ള കാരണാദാഹരണവിധേന.

അച്ചുപ്പൻപിള്ളി:-അഹതാസ ചുമ്മാനത പറയുന്ന തദ്ദീപാ, അണ്ണാ. ജീവൻ പോയിട്ട് ഒരു തലനായക്കുടി അവൻ കളിയുള്ളൂ. തൊനിത്രരം എത്രംയാക്കണമിരിക്കണോ?

ശങ്കരൻകുട്ടി:-പാക്ഷി, തേങ്ങപിക്കുക്കും അരങ്ങേന്ന സമാധാനപ്പെട്ടാനോക്കും.

കൃഷ്ണപിള്ളി:-ശരിയാണോ തനിക്കിത്തേന്താനോ അരയോംപിള്ളേളു. കിട്ടുതുക്കും കമ്പുണ്ണമന്നാലുണ്ട്

അച്ചുപ്പൻപിള്ളി:-അരയോ! മരാറ്റും പറയണം; അണ്ണൻ ഈ ക്ഷാമ്പംമാത്രം എന്നുപൂറി പറഞ്ഞു

ശങ്കരൻകുട്ടി:-അ തുന്ന് തുലനായിപ്പോയി. ഏറെ കുടിച്ചേളിക്കാതാണെന്ന കത്തി മിണ്ണാതിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അ തു! അരയോംപിള്ളി തുടക്കെന്നപ്പോലെ വില ചെബുട്ടുന്നാരിങ്ങിയിട്ടുണ്ട് അവരാണോ ഏപ്പോൾ നൃവണി കുടിച്ചുക്കുന്നതു. അവക്ക് തിൽ കളി ക്രൂവാട്ടുമാണു; കരിവ്വാതയെന്നാണു; സകല കസ്തികളും.

അച്ചുപ്പൻപിള്ളി:-അണ്ണാ! അണ്ണാ! തൊനിതു സഹിക്രൂഡിപ്പു, പരഞ്ഞെതക്കാം.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-എഷ്യം വരും ചേട്ടാ! വരും. എന്ന് കൈ ചെട്ടേന്നു അനന്തരയെ ഒളിച്ചു.

അച്ചുപ്പൻപിള്ളി:-ഈവിടെ വേണ്ട കൊച്ചുനു, നി അടെ കനിവെണ്ണം. തൊൻ വയ്ക്കിണ്ണരു കുലി എന്നിക്ക കിട്ടിക്കഴിംരാ.

ശങ്കരൻകുട്ടി:-കുലി കിട്ടിയില്ല ചോട്ടാ. അതാണോ

വേദത്തിന് സകടം. 'ഉഭരം നിമിത്തം—' അല്ലോ? മനശ്ചർ എല്ലാവും കെട്ടിപ്പോകം.

കൃഷ്ണപിള്ളി :—എന്തിന് അയാളോടു് അതുമിത്രം പറയുന്നു? പഴക്ക, അങ്ങുംപിള്ളി, എനിക്ക നിങ്ങളി വള്ള വിശ്രപാസം ഇന്ന നശിച്ചു. ഇനി നാംതമ്മിൽ ഒരു ടപാട്ടമില്ല. മനസ്സിലായോ?

അയ്യപ്പൻപിള്ളി :—എനിക്കം അഭിമാനമെന്നാണ് എടു കുണ്ണിശ്ശാജിത്തിന്റെ!

കൃഷ്ണപിള്ളി :—എങ്കിൽ താൻ എന്നാട് ചതിവു കാണിക്കുമോ?

ശൈരൻകൃഷ്ണ :—മാനം തെങ്ങൾക്കം വലുതാണോ വേദാ! മാനനഷ്ടത്തിനു തെങ്ങൾക്കം കൊടുക്കും കേസ്സ്!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി :—വേണും അനന്തരാ വേണും. അതാ തൊനും പറയുന്നതു് കൊടുക്കണം. ആ കുറ്റപ്പ് എൻ്റെയും അന്നും എൻ്റെയും നേരുന്നയും മൊവള്ളു് കരിതെ ജീവനഫല്ലുാ നോക്കിയതു്.

കൃഷ്ണപിള്ളി :—വേണ്ട വേണ്ട, തന്റെ മുന്നാവ സ്ഥാമാണും ഇനിമേൽ വേണ്ട അങ്ങുംപിള്ളി!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി :—അപ്പും തൊൻ പോണമെന്നാ ദോ അണ്ണാ!

കൃഷ്ണപിള്ളി :—അതു നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം!

അയ്യപ്പൻപിള്ളി :—തൊൻ പോകുന്നണ്ണാ, പോകുന്ന. ആ കുറ്റപ്പേട്ടുനോടു് തൊൻ ചൊഡിച്ചുക്കാം പകരം. ആ സാമ്പത്രാധി (കാമുകനു ഉള്ളശിച്ചാണ്) വന്നേക്കു റീതനിലെുകി...

കൃഷ്ണപിള്ളി :—എന്തു് സുക്തതംകൊണ്ടാ അങ്ങും

പിള്ളി, അവൻ വന്നാൽ” ലൈബ്രറായിട്ടാണ്” അവനെ വരുത്തിയതു്.

ശകരൻകുട്ടി:- (വിചാരിതാത്മനിൽ) വിവാദം സ്വപ്നത്തിൽ നടത്തുന്നതല്ലോ അ നീരാ!

മുഖ്യംപുണ്ണപിള്ളി:- ശരിയാണെന്നോ, അതു്! ശരിയാണ്.

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- ഒ”ഹു്! എന്നാൽ പരബ്രഹ്മത്വം മതി! മനശ്ശുദ്ധി റ്റൂരിശണടത്തു നിക്ഷമണ്ണാ ഏല്ലാം. ഏല്ലാം നിരുത്തിക്കാണിച്ചതരാം ഞാൻ.

ശകരൻകുട്ടി:- ഒച്ചന്തല്ലോ പണ്ടിങ്ങാന പരയാറുള്ളതു്

അയ്യപ്പൻപിള്ളി:- ഞാനെന്തിനിനിയിവിടെ നിക്കണ്ണാ—പോണോ (പരിക്ഷീണാനായചട്ടിൽ) പോതു കൊള്ളി പുരം കൊള്ളി—ഒ. (പോകുന്ന)

ശകരൻകുട്ടി:- അ നീനും ഈ റിയും പോകുകയാണോ? (പവതിയമു പ്രവേശിക്കുന്ന.)

പവതിയമു:- (കൂദ്ദപിള്ളിയോട്) അയ്യോംപിള്ളി യെ പരഞ്ഞയേച്ചും? (കൂദ്ദപിള്ളി നിസ്ത്രേശ്വരം) ഏനോനായനു ഇവിടെത്തു പുരം. (ശകരൻകുട്ടിയോട്) ഏ നോനൊടാ?

ശകരൻകുട്ടി:- അമല്ലും അ നീനുംകുടുടെ ഏനിക്ക നിയുദ്ധിച്ചില്ല കല്ലുണ്ണം,— ശു പെണ്ണിഞ്ഞു ഒരു പഴു കൂട്ടുകാരൻ!...

പവതിയമു:- (അസഹ്യത ഭാവിച്ചു് ചെവിപോ ഞാ) ഏവന്നു കാത്തുായനീ! നീതെന്ന രക്ഷിച്ചു്... (കൂദ്ദപിള്ളിയോട്) ലൈബ്രറായിട്ടു നമ്മാളു കാത്തതല്ലോ! നി കൊള്ളി മിശ്രാന്തതെന്നു്?

എഴുപിള്ളി:- (സ്വയം ഭിമവിതനായിരിക്കുകയാണ്) ആ ചതിയൻ — വദ്യകൻ... ആ ശായുപ്പൻ...

പബതിയമുഖം:— അധാരം എന്തിന്റെചീഡിലോ! നമ്മ ഒരു പരാശത്തിട്ടോപ്പും?

എഴുപിള്ളി:- പരാശത്തുകീ? അല്ല പരാശത്തുകീ, അധാരം പോകി അവപലാതിയായി നടക്കണ ഒരു പേണിക്കൻറെ അരുളംഘനയുമായി വരണ്ണോ? അല്ല വരണ്ണോനോ?

ശ്രൂർക്കട്ടി:- (ആരോച്ചമാളിട്ടു, എന്നാൽ രണ്ട് പേഃരാച്ചാക്കിട്ട്) ഒമ്പകു എത്രപാവം! എന്നിട്ടും ഏല്ലാ തം കരംകുട്ടതു് അവളുടെമേൽ!

പബതിയമുഖം:— അതൊളിയും താ. പാവം! എത്തറന്തു സൊംബാവം. നല്ല അടക്കണം കുറുക്കണം. പരുക്കി, വന്നങ്കേ റിയപ്പുംതന്നു താൻ കയതി ഏതോ കുടംബവ്യതിയപ്പെട്ടി റന്ന കൊച്ചാഞ്ചാനാം (ശക്രൻകട്ടി അവിശ്രദ്ധിച്ച ചിരിക്കുന്ന.) നീ എന്തിനെന്തു ചിരിക്കണ്ണതു്? കയതീകിലും ചൊറുതുകാണിച്ചില്ല.

എഴുപിള്ളി:- ഈ അയ്യോംപിള്ള ഇങ്ങനെ പതിക്കുമെന്നു...

പബതിയമുഖം:— കളിയാൻ പരാശത്തിട്ടു്! അധാരം അറി തന്തുകാണാത്തില്ലാറിക്കും.

എഴുപിള്ളി:- അറിവെന്തുകാണംമെടീ, അറിവെന്തുകാണം അധാരം തരമതാ... എന്നിക്കരിയാം.

(കേൾവൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കേൾവൻ:— വണ്ണിക്ക സമയമായി. പെട്ടിക്കൈച്ചുമെട്ടാൻ ആണോ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി: - (പണ്ടതെത അതു ചുടില്ലാതെ, ഏ നാൽ അഡിമാനം വിടാതെ) ഉം.

പചതിയമഃ:- - ഇന്തിം നിങ്ങൾ ദഹാണോ? വരുന്ന തല്ലാം നന്മയ്ക്കുന്ന ക്രയതീൻ. എന്നിട്ട് ഇവിടെ താഴ സിച്ചുടെ?

ശങ്കരൻകട്ടി: - അ ചുറ്റനാട് താൻ വീണ്ടും അംഗീക്ഷിക്കുന്നോ. അതു അസഹ്യമെങ്കിൽ തങ്ങുപരി മാറാം.

(ചുന്തു് ഒരു കാറിന്റെ ഫോൺ.)

കൈശവൻഃ-(ശങ്കരൻകട്ടിക്കാട്ടം) കാരവന്ന. നല്ല കണിശം! പറഞ്ഞെന്നെന്നതിനെന്നു എന്തി.

ശങ്കരൻകട്ടി: - കീ അക്കത്തുവെന്നു് ഭദ്രവുന്നൊട്ട് പരി.

കൈശവൻഃ- - വണ്ണിക്കുസമയമായിക്കാണോ. (ശങ്കരൻകട്ടിയുടെ മുറിയിലേയ്ക്ക് ദഹാക്കന്.)

പവതിയമഃ:- - സഹവർദ്ധം ദഹാണോടൊ ഫോൺ?

ശങ്കരൻകട്ടി: - ദഹാക്കാതിയന്നാൽ?

പവതിയമഃ:- - ഇവിടെ താഴസിച്ചുടെ?

ശങ്കരൻകട്ടി: - അതു് അ ചുറ്റൻ നിന്മയാക്കണം.

പവതിയമഃ:- - (ഭർത്താവിനോട്ട്) നിങ്ങളു് ആഞ്ചേരാനു പരയണു്?

(കുഷ്ഠപിള്ള മിണ്ണനില്ല; ധിരതിയിൽ അണ്ണാട്ടുമിണ്ണാട്ടും നടക്കുന്നു. ശങ്കരൻകട്ടിയും പവതിയമയും ഉള്ളഞ്ഞായോടെ അണ്ണാട്ടുതന്നു നോക്കണണണ്ട്). കുഷ്ഠപിള്ള എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനുമുൻപു് കാറിന്റെ ഫോൺ കൗക്കുടെ കേരാക്കിനു. കൈശവൻ തോഴിലും കൈയിലുമായി രണ്ടുപെട്ടികളുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു. ദേവകി മുറിയുടെ വാതിൽക്കുള്ളും. വീണ്ടും ഫോൺ ശേഖ്യം.)

കേരൾ ചൻഡി:(ഒരു ബറോട്ടായിട്ട്) വരുമ്പെന്തും വരുമ്പെന്തും എന്ന്. ധിരുതിപിടിക്കാതെ.

(കേരൾ പെട്ടിയുമായി മറിയുടെ നടക്കാക്കൻ. രംഗമ്പിതക് അവവനു നോക്കുന്നു. തൃജ്ഞപിള്ള നിൽക്കുന്നു. ശക്രൻകുട്ടിയും പവർഡിയമും ചോലുന്നുവത്തിൽ അദ്ദേഹം നോക്കുന്നു. പുത്രന്നിനും ഒരു പോളും പൂഞ്ഞം പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പൂഞ്ഞം:(മല്ലിയോർഡാർഡാറം ഏട്ടുവായിക്കുന്ന്) കെ. ഫൗക്കിയമ്മ, C/o ശക്രൻകുട്ടിനായർ, പുവിളിവിട്ട്... എണ്ണാ?

ശക്രൻകുട്ടി:-ഉണ്ട്!...എന്താണു്?

പൂഞ്ഞം:-തെ മല്ലിയോർഡാർ.

ശക്രൻകുട്ടി:-എത്രയുംു്?

പൂഞ്ഞം:- തൊള്ളിയിരും.

ശക്രൻകുട്ടി:(ചുണ്ണിരിച്ചു്) ഹാ!... (ഫൗക്കി നിൽക്കുന്നിടം തുടരുന്നു. പൂഞ്ഞിക്കാണ്ണിക്കുന്നു.)

പൂഞ്ഞം:(ഫാറം ശക്രൻകുട്ടിയെ ഏല്പിച്ചു്) നേം പ്ലിച്ചുകാണ്ടിവരുണ്ടാം... (തന്റെ ബാഹ്യത്രനു തുകയുണ്ണിക്കാണ്ടുകുന്നു. ശക്രൻകുട്ടി ഫാറവുമായി തന്റെ മറീക്കുന്നതയും കയറുന്നു)

ശക്രൻകുട്ടി:(കയറുന്നവാടം ഭാര്യയോടു്) വത്ര. (രണ്ടുപേരും ടുപ്പാക്കുന്നു)

പൂഞ്ഞം:(കത്തുകൾ പരിശോധിച്ചു്) ശക്രൻകുട്ടി നായക്കു് തെ ഏഴുത്തുകുടി ഉണ്ട്

തൃജ്ഞം പിള്ളു:- ഇങ്ങനെന്നയും... (ബാജറിക്കുന്നു.)
(ചുംതു വിണ്ടം മോൺ.)

കേരൾ ചൻഡി:(അവൻ കെടുന്ന മരിക്കുന്നു. (തൃജ്ഞപിള്ള ഡോട്ടു്) ഇതു കാറിൽ കൊണ്ടുവയ്ക്കുകോ?)

പബ്ലിക്കേഷൻസ്:-വരച്ചെടം. നീ അവിടോള്ളുക്ക്
(വിജ്ഞം മോൺ—അല്ലോ നീഞ്ഞനിങ്ങൾനും.)

കേരവൻ:-തൊന്താ ഭാരിപ്പുവാസിയോടു് മിണ്ടാ
തിരിക്കാൻ പറയാം.

(കേരവൻ പോകുന്നു. ശക്രൻകുട്ടി, ഒപ്പുട്ട മണിയോർവ്വൻ മോ
റവമായി പ്രഖ്യാക്കുന്നു—ഒരു ഗ്രാമം പോറ്റുപൂണിനു കൊടുക്കുന്നു.
അയാൾ തുറുമില്ലായ ആദരവോടെ അതു സ്വീകരിച്ചിട്ടു് പോകുന്നു.
കൂദാശപിള്ള ശക്രൻകുട്ടിക്കു് ആ ഏഴുത്തുവെച്ചു നീട്ടുന്നു. ശക്രൻകുട്ടി വാ
ങ്ങി പൊഴിച്ചു് വായിക്കുന്നു—പെട്ടുനു് ഒരായും മനസ്സിലുണ്ടിപ്പോ
ലെ മുഖം തെളിയുന്നു.)

പബ്ലിക്കേഷൻസ്:-എമാനെ! ആത്തേട എഴുതുന്തും അതു്?
ഈ പണം ആരുടുതു്?

ശക്രൻകുട്ടി:- (നിസ്സാരമായി) പണം ദേവുനു്
എഴുതു് അവളുടെ അപ്പുന്നയുള്ളതാണെന്നും!

കൂദാശപിള്ളു:- അപ്പുനോ? ആരു അയാൾ?

ശക്രൻകുട്ടി:- അദ്ദേഹത്തിനു് ജോലി ഒരു കമ്പനി
യിലോ മറോ ആണോ. അസിസ്റ്റന്റ്യുമാനേജരോ, മാ
നേജിംഗ് പാർട്ട്സ്രോ... അങ്ങോന്നു എങ്കിലും

പബ്ലിക്കേഷൻസ്:- നല്ല രംഗളുമെല്ലാം കണ്ണിലാ മോനെ?

ശക്രൻകുട്ടി:- ആയിരത്തിനുട്ടുന്തുണ്ടെന്നും തോന്ത
നാമും!

പബ്ലിക്കേഷൻസ്:- } ഓ! ഓഹു!

കൂദാശപിള്ളു:- } അങ്ങോന്നും? (കൂദാശപിള്ളു യു
ം പക്കിവിഷമം തീവ്രക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു.)

ശക്രൻകുട്ടി:- പോരൈക്കിൽ നല്ല ബാടകക്കിട്ടുന്ന ഒന്നു
രണ്ടു കെട്ടിഞ്ഞള്ളുണ്ടു് ടണ്ണിൽ.

കൂദാശപിള്ളു:- ഓഹു!

പവതിയമഃ:-നീചിനനു ഇതു നേരത്തെ പറയാ
ണ്ടതു മോനേ?

ശ്രൂർന്നക്ക്: -എന്നാടായം ചോദിച്ചില്ല.

കുഷ്ഠംപിള്ളി: -ചോദിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിന്നക്ക് പറ
ഞ്ഞുകൂടാം?

പവതിയമഃ:-ശരാത്തജ്ഞനാ? നിജാളിവനന് കടിച്ച
കീറാൻ നിക്ഷയല്ലാതെനോ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി: -തോം കയറ്റിയോ ഇതിപ്പും ഇങ്ങ
നാണോ!

പവതിയമഃ:-ഇപ്പുഴുപണമയചുവന്തനിനേടാ? നി
ജാളിനാലവനു കേരിയെല്ല ഒള്ളി!

ശ്രൂർന്നക്ക്: -(പഴയമട്ടിൽത്തെന്ന) കുട എടത്തു
കൊണ്ട് പോരാൻ എടത്തുതന്നതാണു് പുതിയ സ്ഥല
ഭേദയുണ്ടെല്ല ചോക്കാതു്!

പവതിയമഃ:-എന്നവെച്ചുന്താ? പുലിയോ കടവാ
യോ മരറാ അതിണാ സുക്ഷിക്കാൻ?

കുഷ്ഠംപിള്ളി: -അതപ്പോടീ! സ്നേഹമൊളി ദ്രോനാ
തു് അഞ്ചെന്നതെന്ന. അഞ്ചേരിയാൽക്കുളു് ഒന്നാ ഒള്ളി
രിക്കം. ഓരിച്ച സ്വത്തും കാണാം!

ശ്രൂർന്നക്ക്: -ചേരണ്ടാണപറഞ്ഞാ കൈക്കണ്ണി! നത
ങ്ങൾ വാഞ്ചിച്ചില്ല. തിരിച്ചേംബന്നതെന്ന അയച്ചിരിക്ക
നു മണിഞ്ഞാർവ്വൻ.

കുഷ്ഠംപിള്ളി: -(ചുമ്പിരിക്കൊണ്ടു്) അതു് ബുദ്ധി
മാന്നതെന്ന.

പവതിയമഃ:-പി.ന, പഠിപ്പും പാസ്സെമാളി
താണ്ടു?

ശകരൻകുട്ടി:- (പുണ്ണിരിച്ചുകൊണ്ട്) തിരിച്ചയ യൂം വയ്യാത്തതുകൊണ്ട് വാങ്ങിച്ചുതാണ്.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- ഇവല്ലുള്ളിത്തനോ അതു മഞ്ഞാടേക ടേലി?

ശകരൻകുട്ടി:- പഴക്കി, ദേവുന്ന്, ഇതുതനോ ഇപ്പോൾ വുഡി.

പവതിയമുഖ്യം:- അതു ആ കൊച്ചും ശീലഗ്രഹം!

കൃഷ്ണപിള്ളി:- തേരാവിനോട് ഒന്നുമാറ്റിക്കുള്ളിട്ടും വരുമ്പോൾ.

ശകരൻകുട്ടി:- തൊനിത്രും അവക്കു ക്രൂട്ടി കാണിക്കാട്ട.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- എടാ, പിന്നോയ്, നമ്മടട ആ പ തിന്നത്താഴിനെലം പാട്ടും. അതിങ്ക് ഒഴിപ്പിക്കണം. ഒഴിപ്പിച്ച നീതനോ എടുത്തതാ.

ശകരൻകുട്ടി:- അ ഹൃദയം ഇപ്പോലെ! (ചിരിച്ച കൊണ്ട്) അക്കന്തയ്ക്കു പോകണം.)

പവതിയമുഖ്യം:- ഇന്നീനിങ്ങളും പുംബനിക്കവാരിക്കം.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- തൊനെങ്ങും രോക്കനില്ല.

പവതിയമുഖ്യം:- എമാവത്തുകുറിയ തുരീയയെ തുരന്നര ശ്രദ്ധായിരുന്നോ നമ്മളും?

കൃഷ്ണപിള്ളി:- അതിനൊന്നും ലൈവം ഇടയാക്ക അനിശ്ചയി! തൊൻ ഒന്നുറിഞ്ഞു ആരേം ഭ്രാഹ്മിച്ചിട്ടില്ല.

പവതിയമുഖ്യം:- എൻ്നും നേരംനേരിം കൊണ്ട്.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- ഇതാ തൊൻപരിയണ്ടു്, കുല്യാണം കല്യാണം എന്ന പരിയണ്ടു് നമ്മളും നീരുചിക്കംപോലെ ലൈന് — എടി! അതൊക്കെ എഭവം തചയിവരച്ചുവിട ദ്രോഢവു നടക്കം,

പവതിയമ്മ:- കാഴ്കാലത്തിന് അരേജാംപിള്ള
കൊണ്ടുവന്നാതാഡു നടന്തിങ്ങനെക്കു! എൻ്റെ ചുട്ടകാട്ടി
ലമേ!

കുഷ്ണപിള്ള:- അവൻ തലേലെഴുതിയതു് മ
ററാനാട്ടി. ഈ മുഹാഭാഗ്യം അന്നവിശാസ് വിധികെ
ക്കുന്നും പിന്നെ ഏതു അരേജാംപിള്ള വിചാരിച്ചു മാ
ററാനോക്കും?

പവതിയമ്മ:- ആ വട്ടപിടിച്ചുവൻ കേരിവന്നതാ
ണു് രക്ഷ.

കുഷ്ണപിള്ള:- ദേവമായിട്ടാണു് അവനെ അയ
ച്ചതു്

(കേശവൻ അക്ഷമനായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കേശവൻ:- ആ കാടകാരൻ ഇനി പറയാനോന്നു
മില്ല. അവിടെയിങ്ങനാം അവനെന്നു അടിക്കും. വണ്ണി
യും വരാറായാണെനു! ദേവകിക്കണ്ണതു് പോണില്ലോ? (ഉ
രക്ഷ) കുഞ്ഞത, ദേവകിക്കണ്ണത!

കുഷ്ണപിള്ള:- കൊച്ചുമ്മാ എന്ന വിളിച്ചടാ, ഈ
ലോഡാ? ഒേ!

കേശവൻ:- മുന്നുണ്ടെനെ വിളിച്ചപ്പും അങ്ങുന്നു്

കുഷ്ണപിള്ള:- ഹ! ശവമെ! മരുഭയ്യുവിളിയെടാ.

കേശവൻ:- കൊച്ചുമ്മെ, കൊച്ചുമ്മെ!

(ദേവകിയും ശങ്കരൻകുട്ടിയും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കേശവൻ:- (ദേവുംനാട്ടി) അയാളു ധിരതികു
ടണു്

ദേവകി:- (ശങ്കരൻകുട്ടിയോട്) എന്നു പോകാട്ട.

പവതിയമ്മ:- എവിടെ? അതുകൊള്ളിം!

മുഖ്യംപിള്ളി:—(കൈശ്വരനാട്) ദേവകി പ്രോക്ഷണില്ല! ചെന്നായാദോട് പറ.

(ദേവകി അത്രത്തെപ്പെട്ട് ശകരൻകട്ടിയെ നോക്കണം. അധ്യാർഹ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുന്നു.)

കൈശ്വരൻ:—(ശ്രദ്ധിക്കുന്നതാട) ദേം!...!...

മുഖ്യംപിള്ളി:—എന്താനുണ്ടാ, നീ നിന്ന് പാഞ്ചാദി സ്ഥാനതു്? പറഞ്ഞതു് കെട്ടിപ്പേണ്ടു്?

കൈശ്വരൻ:—കേട്ടു്!

മുഖ്യംപിള്ളി:—പിന്നു അതുപോലെ ചെയ്യു്.

കൈശ്വരൻ:—എന്നാ അങ്ങനീക്കുന്ന പെട്ടി അതി ലോട്ടുവയ്ക്കും...നേരെ തൊഴിലാളി സിഡലോട്ടു പൂശാം.

മുഖ്യംപിള്ളി:—തൊനെങ്ങും പ്രോക്ഷണില്ല!

(കൈശ്വരൻ ആയുൺ്നും പവതിയമ്പിള്ളു് സന്ദേശവും ദേവകിക്കു് അതിരായവും ശകരൻകട്ടിക്കു് പുണ്ണിരിയും.)

കൈശ്വരൻ:—അരംബു! അങ്ങുങ്ങനാ...

പവതിയമഃ:—പ്രോക്ഷണിപ്പേജു നീ പറഞ്ഞ മരച്ചു അടങ്കുന്താദേഹിംടാ?

മുഖ്യംപിള്ളി:—പ്രോക്ഷി പറഞ്ഞാൻ പറഞ്ഞതാൽ? നൈഷ്യി!

കൈശ്വരൻ:—തൊൻ പ്രോക്ഷാം.

ശകരൻകട്ടി:—അധ്യാർഹക്കു കൊടുക്കാണ് കാര്യത്തിലുണ്ടാ?

കൈശ്വരൻ:—അതോടുകൂടിയാണ്. (പത്രക്കു) അത്ര തംതനനാ (എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടുപോകുന്ന)

(കാർഡ് സ്റ്റാർട്ടുചെയ്യു മറ്റുന്ന ഒഴ്വാം)

കൈശ്വരൻ:—(തിരിച്ചുപുറേണ്ടു്) പ്രോക്ഷി. ഹാവു!

(ദേവകിയോട്) ശമ്പളം ശ്രദ്ധിച്ചു പ്രഥമാണെന്നു അംഗങ്ങൾ എപ്പറ്റിയാണ്.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- ശബ്ദത്തിനോടൊപ്പം ചോദിക്കണോ?

(കേരവൻ കൈട്ടുമായി പോകുന്നു.)

കൃഷ്ണപിള്ളി:- (ദയാപൂർവ്വം ദേവവിനോട്) മക്കളും, ദേവും! തോൻ കുറച്ചു പതഞ്ചായി ശ്രദ്ധയിലും പരബ്രഹ്മത്തിനോടു പുജാരിക്കുന്നും നീ അതെപ്പാം ക്ഷമിച്ചുകളയണം, ഒക്കേട്ടോ. കൈല്ലുകുട്ട ദേഹമലേപാ... പെട്ടെന്നാളുടെ ക്ഷാഭിച്ചെത്തുന്നും വരും.. കണ്ണതിന്റെ മുഖം നെ വിചാരിച്ചുകൂടിലും ക്ഷമിച്ചുകളയണം, ഒരു! ഇത് വീച്ച് ഇനി നെന്നേറം വീടാണു് അനുമായിട്ടു് കയറ്റെന്നും തു്, ഒക്കേട്ടോ! ഒരുവൻ ഒരട്ടത്തു വരട്ടക്കാരനായതു കൊണ്ടാണു പരബ്രഹ്മന്തു് നേരംവരും ഒരു കടിനത്താണുക്കുണ്ടു് നുട്ടു നിരുത്തിയേക്കണം, ഒരു! തോൻ പരബ്രഹ്മത്താക്കു കേട്ടേലോ!

ദേവകി:- (അമൃതരഫ്പൂർവ്വം) അതെ അംഗം മുംബാ!

(കൃഷ്ണപിള്ളി സംഗ്രഹിച്ചുന്നയി, 'ഇതു മത്യോ' എന്നാൽനാമത്തിൽ പവതിയ്യും നോക്കുന്നു. അവൻ മതിയെന്നു് ആംഗ്രൂം കാണിക്കുന്നു.)

പവതിയമ:- ഏന്നാ, നിജങ്ങളും വരീൻ! ഇന്തിരി ചായവെള്ളിച്ചെങ്കിലും കടിക്കീൻ കാലഘന്ത... ഇന്നാലെ അത്താഴം പ്രോലൂഢംതല്ലേം.

കൃഷ്ണപിള്ളി:- മുംബാ പോകാം...

(രണ്ടുപേരും പോകുന്നു. ദേവകി മിചിച്ചുനിഛുന്നു.)

ശാരൻകുട്ടി:- (ചിരിയടക്കാൻ പാട്ടുവെച്ചുകൊണ്ടു്) ദേവു!... (ചിരിക്കുന്നു.)

ஓவகி:-(அகுறத்திட சூஷி?) ஹதறு? ஏனே கெ பரரி?

ஶகர்க்குடி: அன்னிச்சுர வூலபி!

ஓவகி: -வூலியலை, அவாவாவா!

ஶகர்க்குடி: -நிச்சுர அதூங் அய சூ பளம் அது நமை ரக்ஷித்திரிக்கும்.

ஓவகி: -(அநம் விடு) ஏந்சுர அதூங்க்குர பளமா? எஃகு! அவைக்குமொன்று கல்லியாக்கும்.

ஶகர்க்குடி: -பிளை நீ ஜூபிட் வாணிச்சுது?

ஓவகி: -அசுத பரதது; எதான் ஜூபிட். பரததால் கிடிமட்டுக்கொள்ளு என்றும் ஏவது.

ஶகர்க்குடி: -அனால் பரதுக்கு விழப்புக்கு. ஹது நிச்சுர அதூங்குது பளமானா?

ஓவகி: -ஏந்தே அதூங்கொ? ஏந்ன அதூங் ஹத வோகங்விடுவோயி!

ஶகர்க்குடி: -அனால் ஸ்பர்த்துக்குநிம் அய சூ தாயிரிக்கும்.

ஓவகி: -ஏநிக்கொன் மதஸ்திவாக்குமிலை.

ஶகர்க்குடி: -வே ஓன்று, ஏந்சுர ஸ்த்ரை நீ அரித்துக்குதிர்வைத்தாக்கரிக்காரிலை?

ஓவகி: -அனாவைஞ்சுர விழப்பாஸா.

ஶகர்க்குடி: -அனால் பரத ஹனோட் போன ஏந்சுர வொகு வொகு ஏந்சுர வொகு வொலாங் ஸ் ஏந்துகுதுக்காயித்து?

ஓவகி: -எதான் வொகு வொலாங்ஸிகெ அப்பேலூ ஸ்திச்சுது.

ശകരൻകുട്ടി:- ഒസ്റ്റുവരം പാച്ചപ്പോഴം തുടങ്ങുന്നതവി സ്വല്പം; പാക്കഡി, അംഗീകാരിക്കുന്നതു് അതിലാണ്.

ദേവകി:- ഇന്തിരി മനസ്സിലാക്കുന്ന ഭാഷയിൽ പറയുകയോ?

ശകരൻകുട്ടി:- എന്നും പൊന്ന മംഗലി! ഇതാ, ഈ വാച്ചിചുനോക്ക്

(കൈയിലിരിക്കുന്ന കത്തുവള്ളുനീട്ടിന്. ദേവകി വാങ്ങിച്ചുവായി കണ്ണം.)

ദേവകി:- ആംഗാണ്, അപാരനോപാദം ധിരുതിയിൽ അംഗങ്ങാട്ട് ഫേറിയതു്.

ശകരൻകുട്ടി:- ഏകയിൽ കൊണ്ടുപോരാണെന്ന കരതി നിന്നും പേരിൽ ഇങ്ങനൊട്ടുയ്ക്ക് മണിയോർഡി യജ്ഞാനു വരണ്ട എന്നും ദുർഘട്ടം ദന്തരത്തു ചെയ്തു. തോന്തു പരംതു എന്നിക്ക് ഇതു യാത്രയിൽ (ദേവകിായ ചൂണ്ടി) മാറരായ നിധി സുക്ഷിക്കാനോണെന്നു്

ദേവകി:- (പ്രണയകലഹത്തിന്നും രീതിയിൽ) ഓ! കളിയാക്കുമോ.

ശകരൻകുട്ടി:- അതിന്നും ഗ്രജത്പാം! എത്ര നന്നായിപ്പോയി അതനുറവിയാമോ?

ദേവകി:- ഉം?

ശകരൻകുട്ടി:- അംഗീകാരം അമുഖം വിശ്രദിക്കുന്ന തെന്താണു്? നിന്ന് കരിയാമോ?

ദേവകി:- എന്നു് പൂരിയാങ്ങുന്നു? കാൽക്കാൾിന് പോകില്ലാതെ...

ശകരൻകുട്ടി:- അതു മുൻപായിരുന്നു—അല്ലെന്നിലി ഷം മുന്ദു്

ദേവകി:-ഈപ്പുാരം?

ശകരൻകട്ടി:-ഈപ്പുാഴ്തു മാറിയിരിക്കുന്ന — ഷൃംഗം മായും! നീ കണ്ണില്ലോ?

ദേവകി:-കാരണം?

ശകരൻകട്ടി:-നിന്നെന്റെ അ ഷൃംഗ അയച്ച പണം.

ശ്രദ്ധകി:-കളിശാക്കാതിരിക്കുന്നും. ആതു പറഞ്ഞു, ഇന്ത നീനു?

ശകരൻകട്ടി:-ആതു എയൽപ്പെട്ടും, ഇന്ത തൊന്ത്രം തെ?

ദേവകി:-അങ്ങും! ഏതെന്തു ദൈവമേ! പത്രക്കിളിം. തൊനോട്ടെ...പോയി പറയഞ്ചു ഈതൊക്കെ കിളിം മാ നേന്നു...തൊനോയു വെറും പാവമാനേന്നു

(ദേവകി പോകാൻ ഭാവിക്കുന്നു. ശകരൻകട്ടി പിടിച്ചുനിറ്റുന്നു.)

ശകരൻകട്ടി:-എന്നിട്ട്

ദേവകി:-ശകാരം കേട്ടുകൊണ്ട് പടിയിരജ്ജിക്കോ ഇം. തെറ്റിയ അയുസ്സിൽ എന്നിക്കു കഴിയുകയേവേണ്ടും.

ശകരൻകട്ടി:-മംഗി! നിൽക്കവിട. ദേവു! അവരുടെ ധ്യാനക്കുള്ള ഇജാനേന്തവും എതിക്കാൻ — തക്ക ക്കാൻ. കിളി തന്ത കിളിംകൊണ്ട് തൊൻ നേരിട്ട്. അതും തും. എന്നൊ എന്നിക്കജ്ജരെന്ന തോന്നി. പെട്ടുന്നാണും ആ നിമിഷത്തിൽ അതെന്നിക്കു കഴിഞ്ഞെല്ലാം. ഈപ്പുാഴ്തും അത്രളിതമാണും. നാക്കിലും ചുവോലെ തൊന്ത്രം പറഞ്ഞു. പതിയ കമകളിം: കമാപാതുജാളിമുണ്ടായി. തെന്നിമി ഷം ആലോച്ചിക്കാൻ നിന്നില്ല താൽപത്രം തുണ്ടാനും ചിന്തയുംവിശ്രദ്ധാസവും മാറ്റുവരാണും അ ഷൃംഗം മറഞ്ഞു.

ആ കളി ക്ഷേമവട്ടന്തിന് ഇതല്ലാതെ മറ്റൊരു പോംവഴിയില്ല അവും! നിന്നും ശത്രുവാദിയിൽ പാപചില്ല. തൊൻ പറഞ്ഞത് തുടർച്ചയാണ് എന്ന്— ചുന്നുവും മാത്രം രക്ഷയ്ക്കാണോ? നീ പോയാൽ...പോം ഉണ്ടെങ്കിലും തൊനിവിടെ തനിച്ചുവല്ലോ?... തനിച്ചും!

ദേവകി:- ചുക്കിലും... ഇതു

തുച്ഛം സ്വപിഷ്ഠിയും:-(അണിയരയിൽനിന്ന്) എടു തന്റെ കുറൻകട്ടീ!

പവതിയമു:-(അണിയരയിൽനിന്ന്) ഫോഡേ, ഒപ്പുവു! നീങ്ങളും അകത്തുവന്നു കാപ്പിക്കിക്കീൻ മക്കോഡേ. നേരം ദയവാടായിരോധാ!

ശങ്കരൻകട്ടീ:- (ഉറക്ക) വരാമമേ... (പത്രക്ക) ഒപ്പു, മനസ്സു കുപ്പാതെ നില്ക്കും. ഇനി നേരം... നേരം നേരം ഭയപ്പെടാനില്ല. നമ്മുടെ വിവാഹം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നടന്നതായി അപ്പുനംഗവീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

ദേവകി:-(പരിഹാസസ്പരശത്തിൽ) ദോഹം! സ്വന്നത്തിൽ!

ശങ്കരൻകട്ടീ:- പണ്ട് ദൈവമുത്തമാക്കും ചീരകംമറ്റും ദാഖായിരുന്നു. ഇന്നു കാശിക്കപ്പായോം മനിയോർഡി ഹാരവുംബാണോ. കുറവു' നമ്മുടെ കല്പാണത്തിന്നു സുത്രയാരനില്ലെന്ന്— ദൈവം— അദ്ദേഹഭാണോ? ആ ഫോസ്സുമാ നേരം പറഞ്ഞതു ചുത്തും അയാൾ വജ്രത്തിയ മാററാം!

ദേവകി:- അയാളില്ല, പന്നം... പന്നം!

ശങ്കരൻകട്ടീ:- നമ്മുടെ നീചയും കുട്ടിവിട്ട് ദൈവത്തിനോ ഇതൊക്കെ ചെയ്യാനം ദയവാല്പുതയുണ്ടോ... അപ്പേ? (രണ്ടുപേരും വിരിക്കുന്നു.)

പവതിയമുണ്ട് (അണിയരചിത്തനിന്ന് നീട്ടിവിളിക്കുന്ന.) ഫേഡു!...

ശൈരൻകുട്ടി:-വയനാമേര.

(രണ്ടുപേരും സന്ദേശത്തോടെ പോകുന്നു. അക്കത്തുനിന്ന് മുഴുപിടിച്ചുകൊടുത്തു. “നാരാധര! നാരാധര!” എന്നിത്രുംലി വിളിക്കാം.)

(കർട്ടൻ)

